

Giới thiệu Ngược Duyên

Câu chuyện về một Đại phu thời cổ đại xuyên không và một nữ diễn viên xinh đẹp không nổi tiếng, còn được mệnh danh là thuốc độc trong các bộ phim mình xuất hiện.

Nàng ta chỉ là một ca kỹ... Một nàng ca kỹ 24 tuổi lãng lơ.

Ca kỹ chỉ có thể làm tiểu thiếp, vật mua vui cho những người quyền quý. Kiếp này nàng ta cũng vậy, là một ca kỹ lãng lơ, có bao nhiêu kẻ nắm lấy tay nàng, còn muốn hôn nàng.

Nữ nhân phải giữ gìn trinh tiết, nữ nhân như nàng chắc trinh tiết cũng chẳng còn, hần... hần vốn chẳng cần.

Nhưng khi có kẻ muốn hôn nàng, hần lại thấy thấp thỏm. Đầu óc hần lúc nào cũng nhớ đến kẻ lãng lơ kia.

Phiền phức rồi, thực sự phiền phức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ân Dĩnh

- Cô nương, thỉnh tự trọng...

- Công tử, Đào hoa mới nhìn người đã thương nhớ. Thiếp không cần gì cả, chỉ nguyện bên người, hầu hạ người thôi.

Cô gái như hoa như ngọc, môi đỏ mọng, nõ nụ cười quyến rũ đến tận tâm can.

Ngoài đời, một cô gái giống hệt như thế đang kéo lê mớ va li nặng trĩu trở về căn phòng trọ nhỏ của mình. Nhìn thấy cô, bác bảo vệ nhìn vào ti vi như kiểm chứng gì đó rồi mới reo lên:

- Tiểu Dĩnh về rồi đó à? Tivi mới chiếu phim của cháu nè. Cháu diễn hay lắm!

- Dạ... Cảm ơn bác ạ!

Ân Dĩnh, tên thật là Ân Tiểu Nhân, vào nghề năm mười tám tuổi, đến nay đã sáu năm “xuất đạo”. Cô mới đóng xong một phim mới, lăn lộn suốt ba tháng ở phim trường Hoành Diễm. Tuy nhiên “tài nguyên” có vẻ xuống cấp dần thì phải. Bộ phim mà bác bảo vệ xem, cô quay từ năm ngoái, vai diễn là một ca kỹ tài sắc vẹn toàn nhưng hồng nhan bạc phận, hy sinh vì nam chính. Trong dàn nữ, chắc phải là nữ phụ 10.

Phim này cô đóng vai phi tần của hoàng đế, tham gia tranh sủng, có mặt trong 20/30 tập phim, nhưng đa số chỉ là có mặt cho có, thỉnh thoảng nói mấy lời móc mỉa nữ chính, lại rước về một rổ anti.

Chắc chỉ có bác bảo vệ là nhớ đến cô thì phải. Coi như Fan hâm mộ đầu tiên.

Ân Dĩnh chào bác thêm lần nữa, kéo xe hành lý lên mấy tầng lầu. Cô thuê một căn phòng nhỏ trong căn hộ ở tầng ba, sống chung cùng một gia đình Hong Kong đến Đại lục làm việc. Họ thật thà, chăm chỉ, xem cô như con cái. Ở lâu thành quen, giờ thu nhập của Ân Dĩnh cũng được tám, chín nghìn tệ một tháng, có thể thuê một chỗ khá hơn nhưng cô vẫn không muốn dọn đi.

Mà dọn đi làm gì nhỉ, dù sao Ân Dĩnh cũng chỉ là một diễn viên hạng ba nhỏ bé. À, cũng không được xem là diễn viên hạng ba nữa. Lúc xuất đạo, cô cũng từng nhận được vài tài nguyên tốt, cty quản lý xem trọng về ngoài thanh thuần của cô, sắp xếp vài vai diễn có đất diễn khá nổi trội. Tuy nhiên vốn ít kinh nghiệm nên Ân Dĩnh không bật lên được. Sau đó xảy ra vài sự cố khiến con đường sự nghiệp càng bước càng thấy tối tăm.

Tất cả cũng vì Ân Dĩnh có chấp làm theo lời ba nói: “Làm người phải giữ được tư cách, không để người ta chà đạp mình”.

Mà cái giới giải trí này, không có người chống lưng thì chỉ có dùng nhan sắc mà đánh đổi. May là Ân Dĩnh cũng không đặt nhiều tham vọng vào việc mình sẽ nổi tiếng. Lúc đó mười tám tuổi, học hành không giỏi, thi rớt đại học, cô đã định làm công nhân nhà máy thì được công ty giải trí phát hiện. Kiếm được sáu nghìn tệ đã khá, hơn nhiều so với làm công nhân ở quê nên Ân Dĩnh mới lên Bắc Kinh làm diễn viên. Chỉ cần có thu nhập là được, có thể gửi về nhà. Và lại ba mẹ cô thỉnh thoảng còn có thể thấy con gái trên tivi, đem khoe với hàng xóm. Dù vai phụ cũng được, lên tivi là rất oách rồi.

Vì lẽ đó mà Ân Dĩnh có chấp, thà đóng phim truyền hình, vai phụ cũng được. Cô không dám đóng phim điện ảnh, vào những vai táo bạo, có nhiều cảnh nóng. Ba mẹ nghe hàng xóm dị nghị, dù không trách con gái cũng sẽ rất xấu hổ. Em trai cô mới vào cấp 3 cũng sẽ không vui.

Cty quản lý cũng vì chuyện “Ân Dĩnh bướng bỉnh” mà tức giận, đóng băng cô một thời gian dài, mỗi tháng chỉ có bốn ngàn tệ tiền lương theo hợp đồng.

Ân Đình lại theo các ngôi sao mà mình quen biết, xách đồ, trang điểm, giúp việc, kiếm thêm chi phí. Cuối cùng một ngôi sao thấy cô chăm chỉ, lúc cô ấy tách ra mở công ty riêng đã mang Ân Đình đi cùng. Vào công ty, các bộ phim sau đó đều do ngôi sao nữ kia đóng chính. Ân Đình là “lính”, cũng được cất nhắc vài vai nhỏ. Dù diễn không tồi lắm song công ty quản lý cũ lại mua bài, cho vài tạp chí chuyên bình luận diễn xuất của diễn viên phê bình Ân Đình không có biểu cảm, tham gia phim nào là phim đó flop. Sau đó cô flop thật. Vai thì vẫn có, song vai thì càng lúc càng nhỏ, nhiều khi không có được một cái tên.

-Dĩnh nhi, Dĩnh nhi!

Có tin nhắn. Ân Đình nhìn vào điện thoại. Công ty mới trả tiền lương hàng tháng. Năm nghìn tệ, thêm thù lao cho vai diễn ba tháng quay phim kia nữa. Nhận được 2 vạn tệ, trừ chi phí ăn uống, phần trăm cho công ty quản lý, còn được 7 nghìn ba trăm tệ. Tổng cộng tài khoản được cộng thêm mười hai nghìn ba trăm tệ -không tồi, không tồi.

Ân Đình bấm nút chuyển khoản cho số tài khoản của ba ở quê hết tám nghìn tệ. Thế nào một lát ba cũng gọi lên phản nản, kêu con gái giữ lấy mà tiêu. Nhưng nộp học phí cho Tiểu Quân đã hết hai nghìn tệ, còn phải mua quần áo, sách vở, cho em đi học thêm nữa. Ba lại phải chạy thêm mấy chuyến xe đêm, sức khỏe lại không như ngày xưa, có tám nghìn tệ này sẽ giải quyết được nhiều chuyện.

Ân Đình nhét va li vào góc phòng. Lát nữa sẽ soạn đồ ra, mang ra tiệm giặt ủi. Giờ đi tắm, sau đó mời cô chú chùi nhà đi ăn một bữa. Sáng mai đến công ty xem có sắp xếp vai diễn tiếp theo chưa.

Đóng vai phụ mãi mãi cũng được. Ân Đình cũng từng có tham vọng nổi tiếng, nhưng biết làm sao được, sáu năm trong nghề từ từ bào mòn những ước mơ mà cô biết khó mà thực hiện. Ngay cả bà chủ của Ân Đình hiện tại, nếu không nhờ những thỏa thuận ngoài lề cũng khó trở thành ngôi sao được. Ân Đình không muốn đánh đổi. Dù sao cô cũng chỉ xem đây là một công việc. Làm không được thì nghỉ, việc gì phải đánh đổi, hạ thấp mình.

Ân Đình không biết, trong công ty Giải trí toàn cầu Thịnh Lạc, hình cô đang được đặt lên bàn. Đạo diễn Vương An ngắm đi ngắm lại gương mặt thanh tú trong hình rồi lại nhìn lên màn hình đang chiếu cảnh Ân Đình trong vai diễn Đào Hoa.

-Cô gái này cũng được. Ngoại hình ổn, khí chất hợp. Dù sao cũng chỉ là bình hoa thôi.

Thẩm Hân Linh cũng nhìn lại tấm ảnh trước mặt. Ân Đình là một tay cô mang về công ty, cũng từng có ý định lãng xề. Nhưng sau đó xảy ra chuyện Lạc Viên “trùng phạt” Ân Đình, liền tiếp tung ra mấy bài báo bình luận ác ý diễn xuất Ân Đình. Thẩm Hân Linh đành để cô ở yên trong bóng tối, sau đó cũng dần quên lãng Ân Đình. Cô ấy lại ít tìm cô, giao vai gì cũng nhận, là một diễn viên an phận. Vậy mà hôm nay lại lọt vào mắt đạo diễn Vương.

-Ân Đình xuất đạo cũng sáu năm rồi, cũng biết diễn xuất, chắc sẽ không làm đạo diễn Vương thất vọng đâu.

-Mai cô hẹn cô ấy đi gặp tôi nhé? Tôi cũng mới mời một cô vấn làm trong viện Trung y giúp đỡ. Bộ phim này nói về y nữ, cần họ cố vấn chuyên môn rất nhiều.

-Vâng ạ....

Ân Đình nhận được tin nhắn khi đang si sụp húp lẩu. Cty chỉ nói sơ qua đó là một phim điện ảnh, Ân Đình gặp đạo diễn xong, hài lòng thì ký hợp đồng, đến may đo phục trang luôn, tháng 9 nhập đoàn làm phim. Thù lao hứa hẹn là ba vạn tệ, thời gian quay chỉ có một tháng rưỡi thôi.

Nhận, cô nhận. Diễn phim điện ảnh đôi khi còn có thêm tài nguyên nữa. Đương nhiên là Ân Đình không từ chối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Thương Lượng

Đạo diễn Vương, ba mươi tuổi có bộ phim đầu tiên xuất đạo, là người nổi tiếng nghiêm khắc. Trong bộ phim mới của ông, nam nữ chính đều là diễn viên có thực lực, đang thiếu một vai “bình hoa” hết lòng yêu nam chính. Vai diễn cần người có nhan sắc nổi bật, khí chất thanh thuần, tự nhiên, tuổi đời không quá nhỏ, cũng không thể vượt quá ba mươi.

Chỉ là vai một bình hoa thôi mà, “tiểu hoa” sẽ không muốn đóng. Đại hoa đa số đã trên 30 càng không để ý vai diễn kia. Các diễn viên đáp ứng được độ tuổi chịu đóng lại có nhan sắc “kiểu Hân”, mặt hình quả trứng, mắt long lanh, làn da trắng ngần. Người đạo diễn Vương muốn tìm ngoài khí chất phải có sắc đẹp “không đi theo lối mòn phổ thông”. Nhìn thấy Ân Đình, ông đã ấn tượng. Nhưng diễn viên bấy giờ lên phim vẫn chỉnh sửa hình ảnh được. Ông muốn gặp ngoài đời một lần xem thế nào.

-Chào đạo diễn Vương, tôi là Ân Đình, rất hân hạnh được gặp ông.

-Cô Ân, rất hân hạnh được gặp cô.

Buổi nói chuyện diễn ra không như tưởng tượng của Ân Đình. Đạo diễn Vương nói với cô khá nhiều về sở thích, còn dạy Ân Đình cách thưởng trà nữa.

Vai diễn Đào Hoa trước đây từng là đệ nhất danh kỹ, Ân Đình cũng từng nghiên cứu qua trà đạo. Tuy nhiên, đạo diễn phim trước không coi trọng việc đó, cách rót trà chỉ thể hiện qua loa, tập trung vào diễn tả đôi diễn viên chính nên Ân Đình cũng chẳng có không gian thể hiện sự nghiên cứu của mình.

-Cô từng học qua cách pha trà à?

-Dạ. Có đến chỗ Trần sư phụ tìm hiểu mấy ngày. Nhưng tôi vụng về, chưa học được mấy.

-Tôi thấy vai Đào Hoa của cô cũng rất có khuôn có dạng, vai lần này tương tự Đào Hoa, cũng si tình nam chính như vậy. Nếu giao cho cô diễn, cô có diễn thành một Đào Hoa nữa hay không?

Ân Đình bắt giác dừng lại, thoáng ngẩn người.

Kịch bản cô còn chưa đọc nên cũng chưa thể hình dung nhân vật mới thế nào. Tuy nhiên mỗi người trên thế gian này đều có cuộc sống và tâm tình riêng, dù là một loại người, cá tính, con đường cũng không thể giống nhau.

-Đào Hoa có lý do si tình của cô ấy. Cô gái này cũng có lý do si tình khác. Hai người vốn không phải là một, làm sao có thể giống nhau.

Đạo diễn Vương cười nhẹ, đưa tay nhận tách trà Ân Đình mới rót. Ông ra hiệu, trợ lý bên cạnh nhanh chóng lấy xấp kịch bản ra.

-Vai diễn của cô là Điều Thuyền. Trong bộ phim này cô ấy không phải là nữ chính, bề ngoài như một bình hoa bên cạnh Lữ Bố. Nhân vật chính là Tào Tháo, từ trẻ đến già và người vợ tào khang của ông ta. Cô xuất hiện ở khoảng 10 phân cảnh, nổi bật nhất là cảnh Bạch môn lâu. Tôi sẽ thêm cho cô một ít đất diễn. Tôi muốn cô khắc họa thật tốt hai trạng thái của nhân vật, một mong manh yếu đuối và một thật kiêu hãnh, tự tin vì mình đã góp phần thay đổi thế cuộc. Cô làm được không?

Ân Đình nhìn kịch bản. Không mống như tưởng tượng của cô. Không phải nói chỉ là một vai bình hoa thôi sao?

-Đạo diễn à, tôi...tôi nghe nói là một bộ phim về y nữ cơ mà, sao giờ lại thành Tào Tháo và Điều Thuyền vậy ạ? Tôi...

-Bộ phim kia là tôi hợp tác với đạo diễn Hà Tầm, sắp khởi quay vào đầu tháng này. Tào Cơ là dự án của tôi, sẽ quay vào tháng 3 năm sau.

-Tào Cơ ạ?

Dự án này đã râm ran trong giới phim ảnh lâu rồi. Nam nữ chính đã xác nhận, là một đại hoa đán nổi tiếng trong nước và một ngôi sao lâu rồi không đóng phim. Với không ít diễn viên, được tham gia một vai đã là vinh dự lớn, huống gì lại là vai có đất diễn như Điều Thuyền. Nhưng quan trọng nhất, phim tháng 3 mới quay.

-Cô nghĩ sao?

-Tôi đương nhiên là rất hân hạnh. Nhưng mà....

-Thế nào?

Tháng 3 năm sau quay thì hơi trễ. Còn tới nửa năm nữa, nếu nhận thì ngay từ bây giờ phải nghiên cứu kịch bản. Điều Thuyền chắc không thể thiếu phần vũ đạo, trang điểm, học trà đạo, cách đi đứng, rót rượu. Cuối tháng 01 là Tết nguyên đán, không thể không về nhà.

-Nói thật với đạo diễn -Ân Đình hít một hơi thật sâu rồi mới thả ra từng tiếng- Đóng Tào Cơ là cơ hội lớn nhất mà tôi từng được nhận. Nhưng hiện nay tài chính của tôi không khá giả lắm. Nếu nhận được vai diễn kia thì tôi mới có được chi phí duy trì đến Tết. Còn phải học múa, học đàn nữa. Nếu đến tháng 3 mới khởi quay thì hơi kẹt cho tôi ạ. Thường thì phim đóng máy, công ty mới trả thù lao cho tôi.

Đạo diễn Vương khựng lại. Lần đầu tiên có người thương lượng mà lại nhắc đến vấn đề thù lao với ông. Đa số người cộng tác đều là các tiểu hoa có tên tuổi, tài nguyên không thiếu, đại hoa thì càng không thể bàn về chuyện kiếm tiền. Các diễn viên mới đều muốn lấy lòng ông, không ai dám đề cập đến vấn đề thù lao cả, càng không có chuyện vì thù lao mà từ chối cơ hội hợp tác với ông.

-Chuyện này thì...

-Đạo diễn Vương nếu không ngại thì...Ân Đình lấy hết can đảm, có hơi rụt rè nói ra đề nghị của mình- Ông để tôi nhận vai diễn trong bộ phim nói về y nữ kia trước đã. Thời gian quay chỉ có một tháng rưỡi, ông có thể nhân dịp đó quan sát biểu hiện của tôi, sau đó hãy quyết định về vai Điều Thuyền kia. Công ty đã thương lượng, nói là thù lao nhận được là ba vạn, trừ chi phí đi, tôi có thể kiếm đủ tiền duy trì cuộc sống và đầu tư tham gia vài lớp học theo yêu cầu. Ông thấy có được không?

Một tiếng vỗ tay vang lên khiến không khí buổi thương lượng đang yên tĩnh bị phá vỡ. Người bước vào có vóc dáng cao lớn, khuôn mặt anh tuấn, theo sau là hai người có vẻ như trợ lý. Người đi sau cùng cũng nhìn Ân Đình đầy thú vị. Cô nhận ra đó là Biên kịch vàng Phí Tư, vốn là một tác giả ngôn tình nổi tiếng. Theo thông tin, cô ấy sẽ là biên kịch cho bộ phim mới này.

-Nếu cô Ân đã nói như vậy, với tư cách nhà đầu tư của bộ phim, tôi cũng mong đạo diễn Vương cho cô ấy một cơ hội. Phim sẽ chiếu vào dịp Tết, đúng lúc sẽ làm tốt công tác quảng bá cho phim Tào Cơ nếu cô Ân diễn thành công.

Tập đoàn dược liệu Vạn Thành lần đầu tiên tài trợ cho đạo diễn Vương đã gặp người thú vị như vậy, Vạn Tư Minh nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Ân Đình

mà khỏe môi thoáng nhếch lên. Phí Tư nhận ra ý nghĩa của cử chỉ đó. Cô cũng cảm thấy tiếc vì một người đẹp như vậy sớm muộn gì cũng sa vào tay kẻ chuyên sưu tập tình nhân mình tình như Vạn Tư Minh.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Vai Diễn Ba Vạn Tệ Và Tin Nhắn Hoa Đào

Hôm sau kịch bản quả nhiên được gửi đến cho Công ty quản lý. Bộ phim Y nữ của đạo diễn Vương dự định sẽ quay trong 3 tháng, nhân vật Ân Đình đóng là Tô Hiểu Đồng, vốn là sư muội cùng xuất thân được môn với nữ chính, sau này gặp biến cố gia đình nên lưu lạc chốn phong trần. Nàng ta được nam chính giúp đỡ, là “dây nối” giữa nam chính và nữ chính, đánh dấu lần đầu gặp gỡ của hai người.

Mong manh như sương khói, hồng nhan bạc mệnh, sương khói phiêu diêu.

Có mặt trong 8 phân cảnh, lời thoại được 6 trang, trong đó có 3 phân cảnh thoại nhiều, so về lần xuất hiện xem xem Điều Thuyền nhưng lại ít đất diễn. Tô Hiểu Đồng thay thế là nam cũng được, đúng nghĩa nhân vật bình hoa.

- Tiểu Đình này...

- Dạ?

Người đại diện của công ty sau khi nhìn qua hợp đồng và điều kiện trên đó cũng không khỏi nhướn mày nhưng rồi cũng bỏ qua:

- Không có gì. Mai đạo diễn Vương bảo em đến phim trường đọc kịch bản, lấy số đo để may phục trang.

- Dạ...

- Công ty sẽ cho em một trợ lý tạm thời, sau đó sắp xếp trợ lý chính thức sau.

Đa số các diễn viên đều có một, hai trợ lý nhưng bản thân Ân Đình vẫn chưa nổi tiếng, đa số đều đóng vai phụ nên cũng chẳng cần trợ lý làm gì. Bây giờ chỉ là đóng một vai diễn “có mặt làm sáng màn hình” nên Ân Đình suy đi nghĩ lại thấy vẫn không nên làm phiền người khác. Và lại cô cũng không thích có người ngoài bên cạnh lắm. Trợ lý thường phải có mặt bên diễn viên suốt, cảm giác không được tự nhiên.

- Thôi đi ạ, bây giờ em vẫn tự lo được. Có trợ lý có vẻ phô trương quá đi ạ.

Dù sao cũng chỉ là một diễn viên “phụ của phụ”. Giữa những ngôi sao nổi tiếng, vai phụ có trợ lý, không phải cũng rất khó coi sao?

Người đại diện hiểu ý Ân Đình. Cô vốn có tài nguyên không tốt, song “bà chủ” lại nhớ đến chuyện ngày xưa mang Ân Đình theo khi mở công ty đại diện nên mấy năm nay đều sắp xếp cho cô vài vai phụ. Tình tình Ân Đình hiền lành, không so đo, cũng chẳng có tham vọng, trong giới này biết thế nào là đủ nên vẫn sống yên ổn. Nay đột ngột lọt vào mắt đạo diễn Vương, dù chỉ là vai phụ nhưng biết đâu lại là cơ hội trở mình?

Xem ra phải nói với bà chủ trước một tiếng, ký hợp đồng ràng buộc với Ân Đình, biết đâu ngoài bà chủ, công ty sẽ có thêm một ngôi sao?

Ân Đình không nghĩ xa xôi như thế. Cô cảm kích bản, cúi đầu chào người đại diện rồi trở về nhà.

Điện thoại báo có tin nhắn. Ân Đình mở ra, là tin nhắn chuyển tiền của công ty khiến cô không khỏi ngạc nhiên. Bình thường sau khi nhận phim, đóng xong rồi mới có lương. Kỳ này phí quản lý chỉ thu có 30%, còn hơn 2 vạn tệ. Ân Đình vội vàng nhắn lại cho kế toán Đào:

- Đào tỷ tỷ, em mới nhận hơn 2 vạn, tỷ có tính nhầm không?

Tin nhắn mới soạn, chưa kịp gửi đi thì bỗng nhiên lại có tin khác đến. Là một số điện thoại không có trong danh bạ. Ân Đình cũng mở ra xem.

- Là diễn viên của phim tôi đầu tư sẽ không bị đói, Ân tiểu thư cứ yên tâm.

Nhà đầu tư gửi tin nhắn cho diễn viên nữ phụ, không phải là để “dụ tình” sao? Ân Đình khề bừ môi nhưng cũng lịch sự nhắn lại:

- Cảm ơn ạ! Tôi đã nhận được rồi.

Sau đó cho số điện thoại vào “black list”. Không nên liên quan đến người giàu có, rất phiền phức. Một nhân vật nhỏ như cô vướng vào đó sẽ thương đau vô kể. Nếu “bạo hồng” được thì kiếm thêm tiền, mua được một căn nhà ở quê là đủ. Nhà Ân Đình ở nông thôn cũng nhỏ, sau này em trai lấy vợ sẽ rất bất tiện. Mua nhà là giấc mơ của cuộc đời cô.

Lại một tin nhắn khác gửi đến. Là một file nén, dường như đến từ đoàn phim.

Lịch làm việc tuần này.

Sáng 9h đọc kịch bản, sau đó chiều 13h đến gặp cố vấn chuyên môn. Toàn thể diễn viên đều phải tham gia.

Tiền thì đã nhận, đương nhiên phải theo lịch của “chủ nhân” rồi. Ân Đình nhắn tin lại ngay:

-Dạ, Ân Đình sẽ đến đúng giờ ạ!

Ân Đình lên weibo, vào tài khoản của mình. Là diễn viên mà chỉ có khoảng 1 vạn lượt theo dõi, tính cô cũng khá lười nên ít khi tương tác. Tuy nhiên Ân Đình cũng có vài người hâm mộ cuồng nhiệt, chủ yếu là vì vẻ ngoài của cô. Thỉnh thoảng vui vui cô lại đăng vài hình ảnh tự sướng. Hôm nay lại làm thiếu nữ, đăng một tấm ảnh tự sướng, tựa đề là ”Ngày nắng đẹp” nào.

Khoảng 5 phút đã có khoảng 100 lượt ủng hộ, lại có vài khán giả chia sẻ, một tài khoản bỗng comment:

-Nữ thần khi hạnh phúc thật xinh đẹp. Chúc vai diễn mới thành công.

Vai diễn chưa công bố đã có người biết? Chỉ có thể là người cùng công ty quản lý hay là nhà đầu tư, đạo diễn thôi. Đạo diễn Vương đương nhiên không rảnh quan tâm cô như vậy. Vậy là...

Một tin nhắn khác lại đến. Số điện thoại còn mới hơn:

-Tiểu thư xinh đẹp, tôi chỉ muốn ngắm cô thôi mà. Không có ý gì khác, mong một cuộc hẹn. Có được không?

Quen biết, lên giường, làm tình nhân, có thêm tài nguyên, nổi tiếng vốn là cái vòng lẩn quẩn của giới này. Ân Đình nhìn lại tin nhắn, đôi môi đỏ hồng thoáng hiện một nụ cười, thoáng mang đầy vẻ mỉa mai.

-Vâng ạ. Rất hân hạnh.

Anh ta là nhà đầu tư đương nhiên không thể dể dặt. Tuy nhiên Ân Đình không như vẻ bề ngoài cô hay thể hiện. Cô chỉ là một cô gái nhỏ bé, yếu ớt, ra thành thị kiếm tiền trang trải cuộc sống, lo cho gia đình, kiếm tiền cho em trai học đại học. Vốn không có nhiều tham vọng nhưng người ta không cho là như vậy. Cũng chẳng sao cả, dù thế nào Ân Đình cũng phải sống tiếp, vẫn phải kiếm tiền, vẫn phải đứng lên mà bước tiếp thôi.

...-Hừ....

Bước về căn phòng nhỏ, Ân Đình giật bản mình bởi tiếng động thỉnh thoảng từ cô gái đang nấp sẵn trong cánh cửa. Cô nhận ra đứa bạn thân thiết của mình ngay:

-Lấy hàng về rồi à? Sao nói là phải qua đợt càn quét mới về?

-Thì đợt này kết thúc sớm mà. Càn quét mãi cũng phải chán chứ. Gần cuối năm, cũng phải thả cho bọn tao sống, cuối năm mới có tiền mà dâng cho mấy lão chứ.

Chính phủ mấy năm nay tích cực hơn trong công tác bài trừ hàng fake, hàng giả. Nhưng thiên đường hàng nhái đã phát triển lớn đến vậy...Cô bạn Trịnh Diên trước đây sống cùng cô, cũng là người giới thiệu cho Ân Đình chỗ ở này, làm nghề buôn bán hàng fake. Ban đầu cũng chỉ buôn bán nhỏ, sau này phát lên làm đại lý cho không ít gian hàng chuyên bán hàng fake. Ân Đình từ từ trở thành “tay chân” đắc lực cho Trịnh Diên. Giới giải trí vốn thích hào nhoáng mà song không phải ai cũng có tiền mua hàng hiệu. Fake loại nào cũng có, từ bình dân đến siêu hạng. Tiền hoa hồng được chia cũng không ít đâu.

-Dạo này bên mày ít đơn đặt hàng nhì? Mấy cô diễn viên đó hết thích hàng hiệu rồi à?

-Không phải, mà là họ được mua cho hàng thật rồi, đương nhiên không mua đồ fake nữa.

-Mất mối làm ăn nhì. Nhưng mày cứ thỉnh thoảng gọi điện cho họ. Chẳng mấy chốc lại mua lại hàng của mình thôi. Đại gia xài hoài cũng chán, mấy nàng đó quen rồi vẫn phải mua hàng của mình thôi. Khi đó giới thiệu hàng fake siêu hạng, nâng giá lên, kiếm được khối tiền.

-Ừ.

Ân Đình bắt tay vào soạn hàng giúp bạn. Trịnh Diên để tiện cho việc buôn bán đã thuê một căn hộ hai tầng, vừa ở vừa làm cửa hàng. Khoảng hai, ba tháng cô đi đánh hàng một lần. Lần này hàng bị quản lý thị trường bắt, gây khó dễ, Trịnh Diên phải tốn không ít công sức mới giải quyết xong.

-Mai tao đi họp báo, đọc kịch bản đó.

-Ừ. Vai phụ à?

-Có 8 phân đoạn, được hai vạn một tiền lương.

-Khá vậy- Trịnh Diên dừng tay chọn hàng, trêu ghẹo -Không chừng sắp đến thời của mày rồi đấy. Nổi tiếng rồi đừng quên tao là được, chụp hình quảng

cáo cho cửa hàng tao.

-Ừ.

Hai cô gái từ khi lên Bắc Kinh, gặp gỡ, nương tựa vào nhau mà sống. Trịnh Diên từng sống khá bặt mạng, tham gia buôn lậu hàng rượu bia từ biên giới. Sau này cô chuyển sang buôn bán quần áo, giày dép, hàng hiệu fake. Lợi nhuận ít, nhưng không cần mạo hiểm quá nhiều theo lời khuyên của Ân Dĩnh.

-Kỳ này đóng phim với minh tinh nào vậy?

-Là đại minh tinh đó. Không xài hàng fake đâu.

-Thì chào mời người khác. Minh làm ăn lương thiện mà. Nói rõ hàng fake với họ còn gì. Thích thì mua thôi.

-Tao cũng đâu có nói gì. Nhưng bán hàng fake hoài cũng không phải cách. Khi nào mày mở cửa hàng?

-Mở cửa hàng thì không sợ tốn nhưng lợi nhuận ít. Giờ có không ít người bán như vậy, lại toàn hot boy, hot girl không. Mày ráng nổi tiếng chút rồi làm người mẫu cho cửa hàng. Ít ra có cái danh minh tinh, thu vào cũng khá, kiếm được mỗi tháng 10 vạn tệ là đủ, mỗi đũa một nửa. Tao cũng không buôn hàng fake, ở nhà giữ lấy mày.

-Ừ.

Ân Dĩnh cũng từng ngây thơ khi mới bước chân vào giới. Nhưng đã 6 năm lăn lộn, cô gái ngây thơ chỉ còn là vỏ bọc. Tuy nhiên chỉ ở bên cạnh Trịnh Diên, cô mới thoải mái bộc lộ mình, không phải nguy trang, cũng không phải đóng vai.

-Tao có để dành cho mày mấy cái váy. Khá đẹp đấy. Không phải hàng fake. Giờ đám chó săn tinh lắm, bán cho người khác thì được, mình mặc vào mà bị phát hiện thì què mặt, cũng ảnh hưởng đến tiếng tăm.

-Ừ.

Ân Dĩnh giúp bạn xếp hàng lại. Sự nhớ ra chuyện tin nhắn, cô hồ hởi nói như khoe:

-Có người gửi tin nhắn cho tao đó.

-Ai vậy? Thả thính à?

-Hẹn đi ăn.

-Công tử nhà giàu à?

-Nhà đầu tư phim mới. Cũng khá có tiền.

-Mày có cảm tình không?

-Không. Nhưng cũng không thể tỏ thái độ thẳng quá được. Tao chỉ đóng vai nhỏ thôi.

-Ừ. Mấy tên công tử đó chỉ nghĩ mình lạt mềm buộc chặt, càng rải thính nhiều hơn. Được tặng đồ hiệu thì cứ nhận, đưa đây tao bán cho.

Cả hai cô gái lại vui đùa một chút. Cảm giác không khác gì sáu năm trước, hai đứa con gái nọ chôn thành thị xa hoa nương tựa vào nhau. Ân Dĩnh vẫn hiền lành như trước, chỉ là đã khôn ngoan hơn, biết lợi dụng sự hiền lành của mình làm vũ khí rồi.

-Rồi sẽ chán thôi. Không cần lo cho tao.

-Ừ. Em mày học xong đại học, tao và mày có đủ tiền mở cửa hàng là đủ rồi. Mày kiếm một người chồng bình thường, yêu thương mày như bác trai thương bác gái là được. Yêu đám công tử nhà giàu đó, bọn con gái như mình chỉ tổ thiệt thân thôi.

-Ừ.

Giữ chặt trái tim mình trong thế giới phồn hoa không dễ. Nhưng với người đã chứng kiến cảnh bạn mình khổ đau vật vã vì mối tình không cùng đẳng cấp như Ân Dĩnh, vốn đã hiểu phù hoa chỉ là mộng ảo. Vịt hóa thiên nga vì nó vốn cũng là thiên nga ẩn sau bề ngoài xấu xí, còn Ân Dĩnh dù khoác lên mình bộ cánh lộng lẫy cũng chỉ là một cô gái đến từ nông thôn, tên là Ân Tiểu Nhân nghèo khó mà thôi.

*Truyện này ngược nam chính lẫn nam phụ. Nam chính chủ yếu là do...tự ngược. Nam phụ thì tội nghiệp, chưa vào trận đã bị nữ chính tính cách đánh bật ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Cổ Vấn

Y nữ có nhiều tình tiết nói về Trung y, đặc biệt là y thuật cổ đại. Đạo diễn Vương vốn là người cầu toàn, đã đến Trường đại học Trung Y Dược Bắc Kinh để mời cổ vấn chuyên môn để bồi dưỡng kiến thức thêm cho biên kịch. Sau khi hoàn thành kịch bản, lại mời tiếp người về chỉ cách bốc thuốc, cách cầm kim châm cứu sao cho đúng, nhằm tạo hiệu ứng thật cho phim.

Cổ vấn được cử đến có ba người, đạo diễn đều đã gặp. Nhưng trong buổi đọc kịch bản hôm nay thì có vẻ như đã đổi người.

-Trời ui, đẹp trai quá.

-Ừ, đẹp trai.

Đạo diễn Vương cũng gặp qua không ít người có ngoại hình xuất chúng song nhân vật bất ngờ này vẫn làm cho ông chú ý. Bởi anh ta có khí chất, một loại khí chất cổ điển rất đặc biệt dù đang khoác lên người chiếc áo sơ mi trắng hiện đại, vai trò lại là một cổ vấn trung y.

-Đạo diễn Vương, hôm qua thầy Trịnh có một cuộc hội thảo về trung y ở nước ngoài nên đành phải thay người. Đây là học trò xuất sắc nhất của thầy, Tạ Khang Yên sẽ tạm thời thay thế thầy Trịnh làm cổ vấn cho đoàn phim.

-Vâng.

Người “đẹp” luôn được ưu ái. Nhìn vẻ mặt của mọi người thì biết, chẳng những là cổ vấn mà nếu đạo diễn Vương có đòi luôn nam chính cũng được. Ngoại hình như vậy, hoàn toàn có thể trở thành một “tiểu thịt tươi” trong giới, thu hồn mấy cô fangirl say mê trai đẹp rồi.

Thế nhưng, bắt tay vào làm việc mới thấy “tiểu thịt tươi” này không dễ chịu như vẻ bề ngoài. Nữ chính trong phim xuất thân từ được môn nổi tiếng, sở trường là tài châm cứu tuyệt đỉnh. Đoàn phim đã chuẩn bị một bộ đạo cụ gần như thật nhưng cổ vấn của đoàn vẫn nhũn nhũn.

-Loại kim này không dùng trong y học được. Mũi kim nhọn như vậy là quá độ nhọn cần thiết, sẽ gây tổn thương cho bệnh nhân.

-Vâng.

Khi hướng dẫn thực hành, theo giới thiệu thì trong ba người, Tạ Khang Yên vẫn là người thông thuộc kỹ thuật châm cứu nhất. Nữ chính Tạ Lệ Minh bỗng trở thành một đứa học trò thật vụng về.

-Cô phải học phân biệt các huyệt vị trên cơ thể con người đã. Bệnh nhân bị phong thấp mà cô tiến hành châm cứu như vậy thì mạch máu còn bị tắc nhanh hơn.

-Vâng ạ!

Tạ Lệ Minh cũng được xem là một “tiểu hoa” khá kình nghiệp trong giới, thế mà đối với yêu cầu của người cổ vấn lần này cũng chưa thể đáp ứng nổi. Các huyệt vị phải nhớ kỹ, trong phim đề cập đến mười tám loại bệnh, Tạ Khang Yên cũng nhanh chóng đưa ra cách trị liệu phù hợp, sau đó làm mẫu, để cho Tạ Lệ Minh thực hành lại. Tuy nhiên, nếu không đủ thì lại là dư lực, chỉ có động tác cầm kim châm, tư thế đứng đã hết cả hai tiếng đồng hồ. Đạo diễn Vương cũng không kiềm được sự nôn nóng khi các vai diễn khác đã lần lượt đọc xong kịch bản mà nữ chính vẫn chưa thể bắt đầu.

-Thầy Mạnh à, chuyện của cô Tạ có thể để ngày mai không? Hiện giờ...

-Theo lịch là hôm nay luyện tập động tác, đọc kịch bản và thử phục trang nữa. Hiện giờ phần đọc kịch bản của cô Tạ còn chưa tới, sao mà...

-Tuy Khang Yên còn trẻ nhưng làm việc tới nơi tới chốn, rất ít bỏ dờ. Khi tôi mời cậu ấy thay cho thầy Trịnh, cậu ấy nói trung y là một lĩnh vực rất kì diệu, nền Trung y của chúng ta đang dần mất đi ảnh hưởng, nếu không nghiêm túc thì sớm muộn cũng bị thất truyền. Vì vậy, nếu ông không chấp nhận được cách làm việc này thì bộ phim không thể khắc họa được một phần quan trọng của nền trung y Trung quốc như kỳ vọng mà ông đã nói với chúng tôi.

Đạo diễn Vương im lặng, rồi sau đó không nói gì nữa, lẳng lặng chuyển qua làm việc với bộ phận khác. Tạ Khang Yên vẫn chăm chú với công việc của mình, không mấy may quan tâm đến thái độ của người khác.

Đường châm kim hạ xuống, đó là một thế giới diệu kỳ. Ngay khi mới là đứa trẻ năm tuổi, Tạ Yến đã nhìn thấy nội tổ châm chỉ luyện tập từng đường hạ kim. Huyệt vị trong cơ thể con người rất kỳ lạ, chỉ cần lệch tay một chút, từ lương y sẽ trở thành kẻ tội nhân.

Trung y theo thời gian từ từ thay đổi. Dùng kim châm cứu mạng người, trong thế giới này đã dần ít đi nhiều. Có một nền y học hiện đại hơn xuất hiện, những thầy thuốc dùng máy móc, dùng dao mổ xẻ thân thể, lấy đi những tế bào bị tổn thương. Tạ Yến được tiếp xúc với những điều hoàn toàn mới mẻ. Nhưng tình cảm với những cây kim tổ truyền đã đi vào trong máu, khiến Tạ Khang Yên dù không còn giữ lại cái tên Tạ Yến vẫn không dứt được tình yêu với Trung y.

Tạ Lệ Minh không phải là một “bánh bèo” không thực lực. Cô cũng rất chăm chỉ tiếp thu, cuối cùng cũng tạm nắm được các huyệt vị trong cơ thể. Tạ

Khang Yên nghe giáo sư Mạnh nhỏ giọng, cũng không làm khó cô, nhẹ nhàng:

-Cô Tạ rất có thiên phú, tôi tin cô sẽ làm rất tốt vai diễn này.

-Cần thầy Tạ chỉ giáo nhiều hơn.

Thái độ ôn hòa của hai bên khiến đạo diễn Vương cũng yên tâm hơn. Ông vẫy tay với Ân Đình:

-Vai của cô cũng có một thời gian trong được môn, cô Ân cũng nên đến thọ giáo thầy Tạ đi!

-Vâng ạ. . .

Khi hai bên chạm mặt, Ân Đình vừa cúi chào thì đã thấy sắc mặt Tạ Khang Yên thoáng thay đổi. Hình như anh ta vừa buột miệng gọi cô:

-Thúy Vân.

-Thầy Tạ, xin chỉ giáo cho. Tôi là Ân Đình. . .

-Không dám, chào cô Ân!

Tạ Khang Yên cũng lấy lại vẻ thản nhiên. Đây là một thời đại khác, Thúy Vân đã là chuyện xảy ra rất lâu rồi.

-Chúng ta học lại từ đầu nhé, đây là một số huyết vị trên cơ thể, mong cô Ân nhớ cho.

Buổi đọc kịch bản đầu tiên của đoàn phim diễn ra như thế. Cũng không khác gì Tạ Lệ Minh, với chuyện ghi nhớ huyết vị này Ân Đình cũng ù ù cạc cạc, lúc nhớ lúc quên. Tuy nhiên cô nhận thấy Tạ Khang Yên dù làm việc chuyên chú, từ tốn chỉ dẫn nhưng ánh mắt khi nhìn cô lại rất hồ hững. Thậm chí khi làm mẫu, tay khẽ chạm vào cô một chút, anh ta nhanh chóng rút tay lại, như là chán ghét thoáng vụt qua.

Chán ghét? Vì sao lại là chán ghét? Không phải chỉ vì cô học chậm quá sao?

-Cô Ân tập trung một chút, huyết này không phải châm như vậy. Tay cô chệch qua một chút khoảng 30 độ. Tay ấn nhẹ xuống, đừng dùng lực quá sẽ gây tổn thương đến mô bên trong.

-Vâng. . .

Bản thân Tạ Khang Yên cũng không ngờ, có lúc mình lại là người chỉ dẫn cho các đào hát về y thuật. Thời đại thay đổi, đào hát lại trở thành người được tôn trọng, là công việc bao nhiêu người khao khát. Thật là chuyện trở trêu.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tạ Khang Yên

Tạ Khang Yên năm nay 26 tuổi, có một tiệm Trung y gia truyền. Trước năm 20 tuổi, con người bình thường, được cái mã đẹp trai, đầu tóc lúc nào cũng nhuộm thời thượng, thời gian ngồi quán net nhiều hơn đi học. Ông nội Tạ Khang Yên là Tạ Đình rất thất vọng vì đứa cháu duy nhất có nguy cơ “phá sản” hơn là kế thừa gia nghiệp nên đã có di chúc, sau này nếu Tạ Khang Yên không đậu vào đại học Trung Y Dược Bắc Kinh thì toàn bộ tài sản sẽ sung vào quỹ của Hội trung y.

Sau sinh nhật 20 tuổi, Tạ Khang Yên vẫn không đăng hoàng lên mấy. Nhưng sau cái Tết, anh ta đột ngột thay đổi, không những thi đậu vào đại học Trung Y Dược mà còn trở thành sinh viên xuất sắc trong khoa. Mỗi lần về nhà, mỗi lần cùng ông nội và ba bắt mạch hót thuốc thì bệnh nhân đều khỏi bệnh. Tên tuổi của tiệm nhờ đó mà được nâng cao rất nhiều.

Sự thay đổi đó từng khiến ông nội Tạ Khang Yên nghi ngờ có người mạo danh cháu ruột. Ông lấy mẫu tóc đem đi thử, kết quả cuối cùng thì cháu vẫn là cháu. Nhưng vẫn có cảm giác không được tự nhiên lắm. Ông không còn đánh chửi cháu như trước nữa, trước Tạ Khang Yên bỗng có cảm giác rùng mình nhẹ nhẹ, y như người đứng trước mặt không phải là con cháu mà là người có địa vị cao, cực kỳ cao.

Cũng phải. Tạ Khang Yên đúng là không còn là Tạ Khang Yên lúc trước. Tạ Yên đến từ thời không của triều đại Yên Khang năm thứ sáu, vốn là đại phu đứng đầu thiên hạ, tính tình lãnh đạm. Song đến thế giới này, buộc không thể lạnh lùng như trước nữa. Tạ Yên phải thay đổi để tồn tại. Trung y ở đây phát triển hơn nhiều so với thời mình sống nhưng kèm theo đó là bao nhiêu thứ lạ lẫm. Tạ Yên phải sống trong thân phận Tạ Khang Yên để nghe ngóng tình hình, tìm cơ hội trở về.

Ở càng lâu thì lại không muốn về nữa. Ông nội, ba của Tạ Khang Yên đều là những người cố chấp, nhưng họ cho hẳn một thứ tình cảm chưa hề có từ khi sự phụ liã đời, phải sống trong Dược cốc một mình.

- Công việc có vấn đề cho đoàn phim thế nào rồi?

- Bình thường ạ. – Tạ Yên (gọi là Tạ Khang Yên luôn nhé) một tay phân loại thuốc, một tay khuấy nhẹ chiếc muống trong bình sứ- Chỉ là hướng dẫn vài động tác thôi, cũng chẳng khó khăn gì.

-Ồ đó gặp toàn mình tình hả? Có Điền Mật không?

-Không ạ. Em làm việc ở một đoàn phim khác, vai chính là một diễn viên nữ còn trẻ. Không phải tên Điền Mật.

-Nếu gặp Điền Mật thì nhớ xin chữ ký giúp anh nhé. Cảm ơn trước.

Trong tiệm Trung y có 5-6 người phụ việc, Tiểu Lâm là người vui tính nhất. Tạ Khang Yên cũng rất thích tính cách vui vẻ đó của anh ta.

Anh cười khề, lại quay về với việc khuấy thuốc, điều chỉnh lửa của mình.

-Cô ấy rất ngọt ngào. Dịu dàng nữa. Ước gì anh được gặp một lần. ...

Thần tượng của Tiểu Lâm là Điền Mật. Cô ấy ra mắt cũng khá lâu, dù hiện tại chưa lên đến hàng tiểu hoa nhưng cũng đã bắt đầu nổi tiếng. Khuôn mặt thanh thuần, thân hình mảnh mai, đàn ông nhìn là phát mê.

-Này, em có nghe anh nói không đó, có gặp nhớ xin chữ ký giúp cho anh nhé!

-Không đâu ạ -Tạ Khang Yên điều chỉnh lại lần nữa ngọn lửa rồi tắt bếp, nhẹ nhàng- Anh biết tính em mà, đừng làm em khó xử chứ.

Đúng như lời ông chủ nói, thay đổi 180 độ. Trước đây cũng rất thích gái đẹp, có ở tiệm mà thấy gái là thả sức trêu chọc. Giờ lại vô cùng nghiêm túc, đối với tranh ảnh 18+ ngày xưa từng tích trữ thì một phát quăng hết ra ngoài. Con người ở nhà chỉ thích yên tĩnh như ông cụ non. Tuy nhiên, như thế không phải là không tốt. Điềm đạm, hiểu chuyện, biết lo lắng việc nhà, chăm sóc ông chủ rất nhiều.

-Vậy ngoài nữ diễn viên chính đó, em còn hướng dẫn ai nữa không?

-Nữ diễn viên phụ ạ.

-Xinh không?

-Chắc là có -So với nét đẹp thời xưa thì con gái bây giờ khác hẳn, nhiều lúc nà ná nhau. Nhưng cô diễn viên sau lại có một vẻ đẹp rất dễ thu hút, như Thúy Vân vậy.

Lại nhớ đến cô gái đó. Tiêu Thúy Vân, người đã khiến Tạ Yên trở thành Tạ Khang Yên ở thời đại xa lạ này.

-Xin chữ ký không được thì xin số điện thoại nhé? Hay là em dẫn anh đến phim trường cũng được, anh phụ em hướng dẫn người ta cho.

Tạ Khang Yên không đáp, lẳng lặng rót thành phẩm vào hai chiếc bình nhỏ để sẵn. Ngày nay dược liệu phong phú hơn trước song lại không có những loại hiếm quý nên khó chế tạo ra những loại thuốc có tác dụng thần kỳ. Mỗi khi rảnh rỗi, Tạ Khang Yên lại tiếp tục điều chế thuốc bổ cho ông nội và ba mình uống. Người thân kiếp trước không có, đời này nên trân trọng nhất là đối với những người hết sức thương yêu, luôn muốn mọi chuyện tốt đẹp đến với mình.

-Khang Yên đệ đệ, có được không?

-Không được -Tạ Khang Yên nhún mày- Đó là nơi làm việc, sao lại để anh đến đó đi lung tung được.

-Không phải là đi lung tung. Anh cũng đến hỗ trợ cho em mà. Mấy cô diễn viên đó tên thuốc còn không biết thì làm sao thực hiện đúng động tác được. Anh chỉ cho các cô ấy, còn tình nguyện kèm cặp thêm nữa.

-Nam nữ hữu biệt, anh làm như em không biết ý đồ của anh vậy.

-Xời, em học ở đâu tư tưởng hủ nho thâm căn đó? Họ là diễn viên, nam nữ hữu biệt cái gì. Mình hướng dẫn thôi mà, có làm gì đâu.

Đây là một thời không khác. Nam nữ không tách biệt như trước nữa. Nữ có thể ra ngoài làm việc, có thể phô da thịt cho người người nhìn ngắm. Nữ nhân bị nam nhân chạm vào không cần phải gả cho nam nhân đó. Còn có tư tưởng người tình một đêm nữa. Trong dược đường, ba cũng từng kê thuốc tránh thai Trung y cho vài người.

-Cổ lỗ quá coi chừng ế vợ, sư phụ và sư ông lại phiền bạc tóc thêm -Tiểu Lâm trước khi đi dọn dẹp còn thông tiếp một câu nữa- Em cũng nên dẹp đi cái cách khám bệnh kỳ quái qua bao tay đó. Người ta cười không nói, còn mang tiếng cho nhà mình là em đẹp trai mà bị gay đó.

Tạ Khang Yên cũng không nén được tiếng thở dài khe khẽ. Chuyện khám bệnh qua tấm màn, dùng chỉ nghe mạch thì đúng là phô trương và không thích hợp với thời đại quá, anh đã không còn làm nữa. Nhưng tùy tiện chạm vào da thịt phụ nữ, lại là phụ nữ chưa đính thân, chưa chồng lại là điều kiêng kị. Tai của anh mỗi lần xấu hổ đều đỏ lên, ảnh hưởng xấu đến chất lượng khám bệnh nên mới dùng bao tay khi khám. Vậy mà cũng làm trò cười cho mọi

người.

Lời đồn Tạ Khang Yên là “long dương” cũng lan truyền không ít. Còn có người cùng phải đến khám bệnh liếc mắt đưa tình với anh nữa chứ. Phụ nữ thì muốn đàn ông là sói, rồi đến khi họ thành sói lại than thở sao số mạng mình phải gặp ngay kẻ thối tha?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Va Chạm

Sáng sớm 8 giờ, Tạ Khang Yên đã có mặt ở đoàn phim đúng như lịch hẹn. Chỉ có Ân Đình đến đúng giờ, đang đọc kịch bản, còn Tạ Lệ Minh thì đang hóa trang, chưa thể ra ngoài.

-Thầy Tạ, chào anh...

-Chào Ân tiểu thư.

Ân Đình nhìn thấy tư thế chào đúng tiêu chuẩn của một quý ông mà thoáng ngẩn ngơ. Anh ta nghiêng mình một góc hoàn hảo, đầu cũng cúi đúng như trong ghi chú trong các tài liệu, nhưng ra ngoài thực tế có phải quá phô trương không?

-Ân tiểu thư, không biết tôi có làm gì phiền cho cô không?Sao cô có về...

-Không ạ! -Ân Đình vội xua tay- Tại...tại sáng sớm phải dậy sớm nên tôi chưa tỉnh ngủ lắm. Không có gì phiền đâu ạ, không có...

Đã 8 giờ sáng mà còn dậy sớm gì nữa, giới diễn viên đúng là không biết chú trọng dưỡng sinh gì cả. Cứ miệt mài thức khuya, dậy trễ như vậy, cơ thể sớm muộn gì cũng rệu rã, làm sao bù lại bằng chuyện tập gym và thuốc giảm cân, tăng cơ được. Cô gái này hai mươi mấy tuổi đã không thể dậy sớm, mắt còn thâm quầng như vậy, giới làm 10 năm nữa nhan sắc sẽ tàn phai thôi.

-Nếu không có gì thì cô ngồi đi. Chúng ta bắt đầu ôn lại một chút nhé!

Đêm qua Ân Đình đã đọc đi đọc lại kịch bản. Tô Hiểu Đồng dù chỉ xuất hiện trong mấy phân đoạn nhưng nếu nghiêm túc khai thác thì vẫn có đất diễn. Cô ấy từng là đệ tử giỏi nhất của Dược môn, sau này bị hận thù che mắt. Đạo diễn Vương vốn khó tính, chắc sẽ chú ý đến những tình tiết sử dụng y thuật của nhân vật, đặc biệt là sau này Tô Hiểu Đồng lại chọn lựa cách dùng độc để trả thù.

-Thầy Tạ cho tôi hỏi, chuyện dùng kim châm vào huyết vị có thể tạo nên những tình tiết như kịch bản đã nói không? Ý là tạo ra những dấu hiệu “giả” của căn bệnh nào đó, làm người bệnh tưởng như mình bị bệnh nhưng thực tế là bị trúng độc sao?

-Châm cứu có những kỹ thuật đó. -Tạ Khang Yên cầm mũi kim châm trong tay, chỉ vào mô hình nhân vật được đặt trong phim trường- Muốn tạo ra những dấu hiệu giả cho căn bệnh,người châm cứu chú ý kỹ thuật hạ kim. Trong kịch bản cũng có đề cập, nhân vật của cô vì muốn báo thù mà dùng cách chữa trị để tiếp cận nhân vật phản diện, bề ngoài là châm cứu để ông ta thoải mái, thực ra là muốn giết ông ta.

-Vâng...

-Cách hạ kim, xuống kim trong châm cứu thì cô không cần học nhưng cách cầm kim, phối dược thì phải làm cho người ta có cảm giác cô là người biết và giỏi y thuật. Sự muội của cô trong phim dù sao cũng mới gia nhập Dược môn sau này, có lòng ngóng hay thực hiện động tác chưa chuẩn thì cũng hiểu được. Còn cô đã được giới thiệu là nhân vật giỏi nhất trong các đệ tử ở Dược môn nên cần học kỹ hơn các động tác này.

-Tôi hiểu ạ...Cảm ơn thầy Tạ...

-Không có gì.

Tạ Khang Yên hướng dẫn tỉ mỉ, làm mẫu cách cầm kim, đặt và châm kim cho Ân Đình quan sát. Cô như quay lại thời tiểu học, khi mới tập cầm bút, cứ bị cô giáo la và chỉnh hoài cách cầm mãi mới xong.

-Cô Ân ở đây rồi, làm tôi tìm cô mãi.

Phó đạo diễn bỗng nhiên xuất hiện. Nhìn thấy Ân Đình đang học cách cầm kim, đôi mày rậm của ông ta nhíu lại, có vẻ khó chịu vì phải đi tìm người quá lâu.

-Cô sang bên nhà hàng Minh Châu một lát nhé, Thạch gia muốn gặp cô.

-Sao lại gặp tôi ạ?- Ân Đình nhíu mày -Đạo diễn Vương bảo tôi sáng nay học tập cho tốt. Chiều nay bắt đầu quay 2 đoạn có tôi rồi.

-Nhà đầu tư muốn gặp cô. Cô cứ sang đây. Việc học tập tính sau.

-Đạo diễn Vương đâu ạ? Ông ấy...

-Ông ấy đang hướng dẫn cho cô Tạ diễn xuất, quay mấy phân đoạn trong kia. Cô đi nhanh đi.

Gặp nhà đầu tư xưa nay không đến lượt Ân Đình bận tâm. Nhưng cô từng nghe không ít chuyện nhà đầu tư để mắt đến diễn viên trong đoàn và đòi hỏi vài chuyện gì đó. Vai diễn này không lớn, thù lao có ba vạn tệ, sao có thể vì nó mà làm chuyện mình không thích. Ân Đình vội tìm cơ hội ngay:

-Nhưng tôi vẫn đang học với thầy Tạ. Chiều nay phải quay rồi.

Tạ Khang Yên cũng không phải là người kém tinh tế mà không thấy thái độ như cầu cứu của Ân Đình. Anh nghiêm mặt, từ tốn nói với phó đạo diễn Hoàng:

-Tôi cũng rất bận, hôm nay phải hoàn thành việc hướng dẫn cho cô Ân đã. Chiều nay còn phải gặp đạo diễn Vương bàn về vài vấn đề chuyên môn và hướng dẫn cô Tạ nữa. Thời gian không có nhiều đâu.

Chuyện gặp nhà đầu tư Thạch này là ý của nhà sản xuất, chưa thông qua đạo diễn Vương nên phó đạo diễn cũng không quá gay gắt, chỉ không vui rồi đi tìm một diễn viên nữ khác trong đoàn.

Ân Đình thở phào nhẹ nhõm. Cô còn cười với Tạ Khang Yên:

-Cảm ơn thầy Tạ! Cảm ơn anh...

Nụ cười đó...Không phải là nụ cười dịu dàng của Thúy Vân trước lúc cuối đời. Ân Đình không phải là Thúy Vân. Nụ cười của cô rạng rỡ, đôi mắt trong trẻo dù quảng mắt hơi thâm vẫn rạng ngời như một đóa hoa.

Cô ấy chỉ là đào hát. Đây cũng chỉ là nụ cười cô ấy dành cho vai diễn. Không cần phải nhìn quá sâu vào đó, không cần...

-Thầy Tạ...Anh sao vậy ạ? Thầy Tạ...

-Không sao cả- Tạ Khang Yên nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, tiếp tục hướng dẫn. Nhưng động tác đã không còn linh hoạt như trước. Anh đang bối rối, không biết mình bối rối vì lý do gì.

Cùng lúc đó, Vạn Tư Minh lại nhận được điện thoại. Nhà sản xuất muốn Ân Đình đi mời rượu nhà đầu tư khác. Thạch Sỹ Kiệt góp khoảng 10% vốn cho dự án, Ân Đình chỉ là vai nữ nhỏ, vì lẽ đó mà muốn cô đi mời rượu ông ta sao?

-Rồi cô ấy nói thế nào?

-Cô ấy nói phải tiếp tục luyện tập cho vai diễn ạ, không tiện đi nên đã tìm người khác.

Xem ra cũng là một cô gái khôn ngoan đó chứ. Thạch Sỹ Kiệt không phải là nhà đầu tư lớn, lại đang có vợ, Ân Đình không muốn dây vào cũng dễ hiểu. Nhưng nếu người mời là Vạn Tư Minh thì sao nhỉ? Anh ta thoáng nhíu mày:

-Gọi điện cho phó đạo diễn và nhà sản xuất của phim, tối nay tôi mời tại Vạn Tùng trang. Mong mọi người nể mặt. Tất cả mọi người, kể cả Ân Đình tiễn thư.

-Dạ.

Lần này Vạn Tư Minh bận bịu công việc nên quá trình kéo dài hơn chút. Nhưng bây giờ anh ta không muốn chờ đợi nữa. Dù sao cũng chỉ là một diễn viên nhỏ, cùng lắm là tốn thêm chút tiền nữa hoặc đầu tư hẳn một bộ phim cho cô đóng vai lớn, xem như tìm cho người đẹp chút danh vọng trước lúc chia tay.

-Thưa ông Vạn, đoàn phim đã hồi đáp, tối nay sẽ đến đông đủ. Họ chuyển lời cảm ơn ông.

-Được rồi, anh đi sắp xếp đi!

-Vâng...

Ân Đình nhận tin nhắn của đoàn làm phim khi đang ở trong phòng hóa trang. Gương mặt Tô Hiểu Đồng dần hiện rõ. Đây là phân đoạn cô sẽ trở thành ca kỹ, nhan sắc sau khi trang điểm quá nhiên kinh điển, vượt quá tưởng tượng. Như thế này không khéo lại chìm nữa chính mất thôi.

-Dính Dính à, trang điểm lỗi rồi, trang điểm lại nhé?

-Dạ....

Ân Đình không có ý kiến nhưng phó đạo diễn đã chạy vào, không ngừng thúc giục:

- Ăn Dính chuẩn bị sắp đến lượt cô diễn rồi kìa.

- Dạ...

Ông ta cũng sững sờ trước một thiếu nữ môi đỏ thắm, làn da trắng nõn, khỏe mắt gợi tình, lại thêm nốt chu sa nơi mi tâm tuyệt đẹp. Như một con bướm đang lúc lột xác, Ăn Dính mỉm cười đứng đó, làm trường quay chợt im ắng hẳn đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Sét Ái Tình

Hai phân đoạn chiều Ăn Dính diễn cũng không nặng lắm, một là đoạn nữ phụ nói chuyện với nam chính, một là lần xuất hiện đầu tiên trong phim ở buổi tiệc của nhân vật phản diện lớn nhất phim - Tôn thái sư.

Tôn thái sư do Nguyên Sâm là một diễn viên rất có uy tín trong giới đảm nhận. Ông ít nhận phim thương mại, lần xuất hiện này có lẽ là do nể mặt đạo diễn. Khi Ăn Dính đến chào ông, ông cũng thoáng ngẩn người ra chút rồi mới gật gù tán thưởng:

- Giống như ta tưởng tượng vậy. Cháu rất xinh đẹp.

- Cảm ơn bác Châu ạ.

Diễn viên nữ xinh đẹp có rất nhiều, nhưng khí chất thì thanh thoát mới thấy. Tuy nhiên Ăn Dính vẫn còn nhiều điều cần phải học tập. Diễn xuất của cô vẫn còn non, chưa bắt máy quay, đối với các cảnh diễn tay đôi vẫn chưa biết phối hợp cùng bạn diễn. Lối diễn bản năng của diễn viên chưa có nhiều va chạm với nghề. Dù vậy, cô cũng nắm bắt nhân vật nhanh, thể hiện đúng yêu cầu của đạo diễn. Về đẹp kinh diễm của Tô Hiểu Đồng trong lối ca kỹ hoàn toàn được thể hiện trọn vẹn khiến đạo diễn Vương rất hài lòng.

Hai cảnh quay kết thúc lúc 8 giờ tối, nam diễn viên chính Từ Lập thay phục trang, nhanh chóng ra xe, chuẩn bị về khách sạn nghỉ ngơi. Anh vốn cũng không phải là tiểu sinh thích giao tiếp trong giới, tài nguyên đến đa phần là do thực lực. Tạ Lệ Minh tính ra chỉ là tiểu hoa tuyến 2, lần đầu đóng “nhất phiến” nên coi trọng cơ hội này hơn, đối với lời mời của nhà đầu tư Vạn Tư Minh đương nhiên phải hưởng ứng rồi.

Nguyên Sâm cũng được đạo diễn Vương mời, nhưng ông xua tay từ chối ngay:

- Tôi già rồi, mấy nhà đầu tư đó cũng không muốn gặp tôi đâu.

Đạo diễn Vương không miễn cưỡng ai, nhưng phó đạo diễn thì lại đặc biệt chú ý đến Ăn Dính. Dù cô chỉ đóng một vai nhỏ nhưng lại xinh đẹp như vậy, lần trước đã từ chối một nhà đầu tư rồi. Hôm nay không đi không được, nhiều lúc nhà đầu tư thuận mắt lại đầu tư nhiều hơn cho bộ phim.

- Cô Ân, cô cũng đi nha.

Ăn Dính đang định đón xe về nghe thấy khựng lại đôi chút. Cô đáp ứng:

- Tôi cũng phải đi ạ? Tôi đâu phải nằm trong dàn diễn viên chính.

Thậm chí còn không nằm trong giới thiệu đầu phim nữa. Vai diễn dù mang tiếng là vì thù mà tới nhưng chỉ có 8 phân đoạn, diễn với nam chính được mấy cảnh, cuối cùng bị phản diện giết chết. Đất diễn ít ỏi như thế, đi gặp nhà đầu tư toàn là nhân vật cốt cán của đoàn, nam chính không đi đã có nữ chính- nữ phụ 2- nam phụ 2 và nữ phụ 3 thay thế. Cần gì đến Ăn Dính, nữ phụ phải đến thứ 6, thứ 7 của đoàn.

- Đi chứ. Cô...

- Vậy thì tôi cũng đi chứ ạ? - Triệu Na là nữ diễn viên đóng vai nữ 4 của phim đứng gần đó cũng lên tiếng- Để tôi vào trang điểm.

Nữ phụ 7 đi thì làm sao không mang nữ phụ 4 đi được. Ăn Dính nhìn gương mặt nhăn nhó của phó đạo diễn, thực sự rất buồn cười. Ăn Dính được đi thì một lát nữ phụ 5, nam phụ 5 cũng cùng đi mất, Vạn Tư Minh đâu cần gặp những người kia.

- Xin lỗi đạo diễn, tôi bị đau dạ dày, không uống được và cũng không ăn được nhiều món. Đi theo sợ sẽ làm mất nhã hứng của mọi người.

- Cô....

Ăn Dính thực sự làm Nguyên Sâm ngạc nhiên. Nữ diễn viên trong nghề này đều muốn có cơ hội quen biết nhiều người, nâng cao “nhân khí”, tìm cơ hội để có thêm nhiều tài nguyên. Được đi gặp nhà đầu tư là cơ hội tốt, thế mà cô bé này lại từ chối. Muốn nâng cao giá trị hay vốn cũng như Từ Lập, không thích dấn quá sâu vào mối quan hệ quần quanh của giới giải trí này.

-Tôi có hẹn sẽ cùng cô bé này về nhà, để bà nhà tôi dạy cô ấy cách đánh đàn sao cho đúng kiểu. Đạo diễn Vương cho phép chứ?

Tiền bối Nguyên Sâm lên tiếng khiến không chỉ phó đạo diễn mà đạo diễn Vương cũng ngạc nhiên không ít. Nhưng ông hiểu ý Nguyên Sâm muốn đỡ cho Ân Đình nên cũng phát tay:

-Đúng là tư thế đàn của cô ấy không đẹp lắm. Phiền anh và bà xã của mình vậy. Cho tôi hỏi thăm chị nhà.

Xe của Nguyên Sâm cũng vừa đến. Ân Đình vội cúi chào đạo diễn và đoàn phim rồi vào trong ngay. Cô đi rồi mà vẫn còn vài ánh mắt nhìn theo. Thế nào cũng có mấy lời bàn tán, nhưng vì lợi ích của đoàn phim, đương nhiên sẽ không có ai nói lạt ra ngoài.

-Cháu cảm ơn tiền bối đã giúp đỡ ạ.

-Thực sự là động tác tay khi đàn của cháu không đẹp. Nhân lúc này cũng nên học lại một chút. Vợ ta từng là diễn viên của đoàn ca múa dân tộc, đàn tranh không tệ đâu.

-Dạ.

Lúc xe của Nguyên Sâm vừa đi cũng là lúc một tin nhắn vừa được gửi tới máy của một phóng viên chuyên săn tin của làng giải trí. Nguyên Sâm thuộc tầng lớp cao niên trong giới diễn viên, đề tài không còn hot nhưng việc ông và một nữ diễn viên đáng tuổi con cháu có quan hệ vẫn có thể trở thành tin nóng. Lúc tài xế mở cửa, cũng là lúc máy ảnh lóe lên.

Nguyên Sâm cười khê. Bóng hình người phụ nữ quen thuộc hiện ra trước mắt, đang nhìn ông thật dịu dàng.

Ông bước ra phía cửa hông, đưa tay ngăn Ân Đình đang định ra ngoài.

-Cháu cứ ở trong đó, khi nào ta gọi thì hãy ra.

-Dạ....

Mấy năm trước, Ân Đình cũng từng là đề tài của báo chí, bị chụp lén mấy lần. Giờ tuy không còn “hot” nhưng cô vẫn thấy sợ những ngày ra ngoài không dám ngẩng mặt lên. Nếu lại trở thành đề tài của công chúng nữa, hơn nữa lại dính dáng với bậc tiền bối lớn tuổi, ba mẹ mà đọc được sẽ càng lo lắng nhiều hơn. Cô nhìn quanh thật kỹ, sau khi thấy Nguyên Sâm ra hiệu thì vội vàng ra ngoài, bất ngờ ôm lấy tay người phụ nữ trước mắt, vô cùng thân thiết.

Nguyên phu nhân ngạc nhiên trong chớp lát, rồi chợt hiểu ra khi thấy ánh mắt chồng. Bà nắm lại tay cô, giọng điệu cũng hết sức thân thiết:

-Lên nhà thôi cháu. Ta nghe ông nhà nói rồi.

-Dạ....

Tin tức gì thế này? Gã phóng viên nấp trong góc khuất xem lại vài tấm ảnh mà lòng vô cùng bức bối. Định đọc quyền tin tiền bối làm loạn với hậu bối đáng tuổi con cháu, giờ lại trở thành quan hệ hai bên thân thiết, vợ Nguyên Sâm còn thân thiện đứng đón cô ta. Thế thì muốn viết tin cũng khó.

Mà hình như Nguyên Sâm có con trai thì phải. Cũng có thể đổi thành tin cha mẹ chồng coi mất con dâu cũng được. Chỉ là không nóng bằng tin tiền bối dè già gặm cỏ non thôi.

Nguyên Sâm sau khi lên nhà, giao Ân Đình cho vợ mình liền gọi ngay cho đạo diễn Vương. Bên kia khá yên tĩnh, chắc là vào phòng bao trong một nhà hàng hạng sang rồi.

-Lão Vương à, ông xem lại trong đoàn phim nha. Có không ít kẻ nhiều chuyện đâu.

Ân Đình đang ngồi trong phòng khách, nghe Nguyên phu nhân hướng dẫn. Bà đã ngoài năm mươi tuổi nhưng nhờ bảo dưỡng tốt nên vẫn còn rất trẻ. Nhìn bà, Ân Đình lại nhớ đến mẹ mình. Cờ tuổi đó nhưng mẹ già hơn tuổi khá nhiều, nhan sắc một thời ba gọi là hoa nhường nguyệt thẹn cũng không còn nữa. Chỉ có tấm lòng với con cái là tồn tại mãi mà thôi.

-Mẹ à...Con đã nói là đừng có đàn bài này nữa. Sao mà....

Nguyên Bán bước ra, đầu vẫn còn rối. Anh ta như ngẩn ra bởi cô gái đang ngồi gần mẹ mình. Ân Đình tẩy trang xong, tóc vẫn còn xõa dài trên lưng, môi có chút son dưỡng nhẹ, tay khẽ nhẹ lên đàn, khí chất chẳng khác nào một nàng tiên.

-Chào anh!

-Chào....chào cô!

Nhiều năm sau Nguyên Bán vẫn không quên được ấn tượng về lần đầu gặp mặt đó, Ân Đình mỉm cười nhìn anh, đôi mắt đen láy như hạt nhãn khiến quả tim không khống chế mà đập thật mạnh, chỉ muốn đứng đó nhìn mãi nếu không có lời nhắc nhở của mẹ mình.

-Con sao vậy, Tiểu Bán, Tiểu Bán!

-Dạ, không có....Không có ạ....Đây là....

-Khách của ba mẹ. Con vào rót trà cho cô ấy đi!

-Không cần đâu ạ...Cháu....

-Ngoan đi, người đến là khách. Cháu cứ ngồi với bác, ta tập lại tư thế đánh đàn nào.

Nguyên Bản bước vào bếp pha trà mà trước mắt chỉ có một dáng hình đang nhảy múa. Người ta gọi đây là tiếng sét ái tình thật hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nụ Cười

Phận làm diễn viên phụ, lại là phụ của phụ thì vẫn phải ngồi đợi đến lượt mình dù có 8 hay 80 phân đoạn. Ân Đình đã quen với việc ngồi đợi, trong thời gian này cô tranh thủ đọc lại kịch bản, học thoại cho thật thuộc. Đọc xong thuộc lâu rồi thì đi loanh quanh một chút. Trong một góc, cô nhìn thấy Tạ Khang Yên đang ngồi:

-Thầy Tạ, chào thầy.

-Cô Ân, chào cô...

Ân Đình đã mặc sẵn trang phục diễn. Trời khá nóng nên son phấn bết vào mặt, lát nữa phải đi dặm lại rồi.

-Cô Ân...

Tạ Khang Yên đưa cho cô chiếc khăn tay, ra hiệu. Ân Đình hiểu ra nên vội đưa hai tay nhận lấy, lễ phép:

-Cảm ơn thầy.

-Không có gì...

-Thầy đến để hướng dẫn cho chị Tạ ạ?

-Vâng, cô ấy có một màn dùng kim châm cứu, điểm huyết đạo chữa bệnh. Đạo diễn Vương nhờ tôi đến hướng dẫn lại.

-Vâng...

-Ân Đình, cô đâu rồi. Vào trong trang điểm lại kìa.

-Chào thầy Tạ ạ!

Ân Đình vội vàng cúi chào rồi chạy vào trong. Do quá vội vã cô quên mất mình đã không cầm theo cuốn kịch bản, vẫn để lại chỗ Tạ Khang Yên. Anh đành cầm lấy, tìm đến phòng hóa trang trả lại cho Ân Đình.

Đến trước cửa phòng hóa trang thì một cô gái mang bó hoa hồng rất lớn ra khỏi cửa. Có vài diễn viên nữ đứng ngoài thì thầm với nhau, nhưng tiếng thì thầm lại rất lớn, như muốn người khác nghe:

-Còn làm bộ làm tịch, tặng một bó hoa lớn như vậy, không phải muốn khoe mẽ là gì.

-Đúng rồi, làm màu thì cũng phải lựa lúc chứ. Phô trương quá đi!

Bên trong, Ân Đình cũng nghe rõ những lời “thì thầm” kia. Cô không đi dự tiệc, nhiều khi người ta lại nghĩ là “muốn lạt mềm buộc chặt”. Biết thân, biết phận đôi lúc lại cũng trở thành một loại phiền phức, trở thành chuyện thị phi.

Hoa tặng rất đẹp, bỏ đi thì phí, thôi thì mang về phòng cắm cũng được. Người ta cũng đã tặng rồi, tiem hoa không thể mang về.

Ngoài hoa còn có quà tặng kèm là một chiếc túi xách đắt tiền khác nữa. Cái này vào tay Trịnh Diên nhất định sẽ đem bán, song tốt nhất là trả lại. Không thân quen, vướng vào càng một mối hơn.

-Cô Ân bỏ quên kịch bản ở chỗ tôi.

Tạ Khang Yên bước qua những diễn viên đang xỉ xăm, vào thẳng phòng hóa trang. Ân Đình dặm lại phấn rồi, gương mặt càng thêm xinh đẹp, chỉ là phấn má phải dặm như đồ hơn lên:

-Má của cô hơi đỏ kìa.

-Không sao ạ. -Ân Đình vuốt má, cố nén cảm giác nóng ran nơi má, gờ đang chuyển sang ngứa, gượng cười- Chắc tôi không quen với loại phấn này.

Phấn hóa trang trong đoàn phim đều là hàng cao cấp, do một hãng mỹ phẩm nổi tiếng tài trợ. Mấy lần dùng trước thì không sao nhưng hôm nay lại bị ngứa ở má, nếu cố gầy thì sẽ sưng lên, ảnh hưởng đến hiệu quả khi ghi hình.

-Có thể bị dị ứng rồi.

-Dạ...

Cơ địa của người không giống nhau. Có những người nhạy cảm với một số mùi. Tạ Khang Yên đã tiếp xúc với dược liệu từ nhỏ, hẳn phân biệt rõ ràng các vị thuốc trong trung y chỉ cần ngửi qua có một lần.

-Cô cho tôi mượn hộp phấn được không?

-Dạ?

May là sau khi hóa trang xong, người trang điểm vẫn còn để lại hộp phấn. Tạ Khang Yên đưa lên mũi ngửi. Loại phấn này chiết suất từ hoa trà, còn có một vị lạ khác. Vị của phấn bách hợp, có thể gây dị ứng với một số người. Xem ra Ân Đình đúng là bị ảnh hưởng bởi loại phấn này rồi.

-Còn ngứa không?

Tạ Khang Yên theo thói quen lại lờ đi đôi bao tay của mình ra rồi mới nhẹ nhàng thăm khám. Ánh mắt dịu dàng, khuôn mặt tuấn tú cúi sát, hơi thở phả nhẹ vào khuôn mặt bỗng làm tim Ân Đình đập mạnh hơn.

-Cô bị dị ứng phấn hoa bách hợp rồi.

-Vâng, vậy phải làm sao ạ? Sắp quay rồi.

-Tôi có một loại thuốc có thể khống chế được việc dị ứng này, nhưng chỉ là tạm thời thôi. Tối về cô ở nơi kín gió, pha thuốc và ngâm, ngày mai là ổn rồi.

-Dạ....

Tạ Khang Yên đưa một bịch thuốc nhỏ cho Ân Đình. Viên thuốc đan tuyền, chắc là tự luyện nhưng mùi lại rất thơm, là mùi của hoa cỏ.

-Cô uống và xoa lên mặt hằng ngày. Cô đừng nên đến gần hoa bách hợp kéo lại tái phát.

-Cảm ơn thầy! Để tôi gửi lại tiền mua thuốc.

-Cũng không cần- Tạ Khang Yên nhắm lại số tiền mình đang có. Có thể sống đến cuối tháng, làm cổ vấn cho phim này cũng được gần hai vạn, tạm thời không khó khăn lắm đâu.

-Không cần, cô uống đi rồi đi quay tiếp. Chắc sắp tới cô rồi.

-Dạ.

-Đừng dùng loại phấn đó nữa, có thể sẽ gây dị ứng lần nữa đó.

-Dạ.

Ân Đình cảm ơn không ngớt, nụ cười lại hiện lên môi cô.

Rất đẹp. Ân Đình đẹp nhất khi cười. Nụ cười không vương bận, rất hồn nhiên.

Nhưng lòng cô ngổn ngang trăm mối. Cô chỉ sợ mình chỉ là diễn viên nhỏ, lại dám từ chối giám đốc. Không biết sẽ còn có chuyện gì không?

Ân Đình vừa dặm lại chút phấn, má vẫn còn chưa hết vết đỏ thì cánh cửa lại bị mở ra lần nữa. Lần này người mang là Nguyên Sâm tiền bối.

-Cháu uống nước cam này...

Tạ Khang Yên cũng cúi đầu chào cho phải phép. Nguyên Sâm nhớ đến bộ dạng của con trai lúc sáng mà không khỏi buồn cười. Lóng nga lóng ngóng, chắc cũng phải khuấy lâu lắm mới được chai nước lớn như vậy mang tặng cho người đẹp. Người trẻ thường như vậy. Chỉ cần không vượt quá xa thôi.

-Cảm ơn tiền bối ạ!

Ân Đình nhận lấy chai nước bằng cả hai tay. Bọn trẻ bây giờ ít ai lễ phép, biết cư xử như vậy. Nếu không phải là một diễn viên hạng 4, gia đình lại xuất thân không tốt thì có thể xem xét đến quan hệ cho bọn nhỏ. Hay là giới thiệu con bé với vài đạo diễn quen, tìm cơ hội nổi tiếng, để sau này Tiểu Bàn và Ân Đình tiến tới cũng thuận lợi hơn.

-Cháu cho bác nick weibo đi, bác lưu lại rồi nhắn tin. Bác mới xài weibo nên cũng không có nhiều bạn bè.

-Dạ.

Một điều dạ, hay điều vâng vô cùng lễ phép. Nguyên Sâm vừa thêm Ân Đình vào nhóm người cần quan tâm, còn gửi cho con trai địa chỉ weibo của cô.

Tạ Khang Yên bỗng nhớ đến một loại hoa mọc ở thế giới này, có thể chữa các bệnh ngoài da. Thấy bệnh nhân thì không thể làm ngo được. Dù bệnh nhân đó là ai.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Yếu Đuối

Hết một ngày quay phim, Ân Đình trở về căn phòng nhỏ của mình.

Còn một số thứ chưa dọn dẹp. Có một thời gian Ân Đình “lên con” lên mạng mua sắm mua nhiều thứ trên taobao về. Giày thì có gần chục đôi giá rẻ chỉ mấy trăm tệ. Váy áo thì có Trịnh Diên tài trợ nên không tốn mấy nhưng thấy áo sơ mi và áo thun giảm giá cô vẫn đặt hàng. Sơn thì có trên 10 thỏi, đa số là sơn Hàn quốc, thời giá trị nhất là của người cũ tặng.

Người cũ, đã là một cái gì đó rất xa vời.

Người đó không thích Ân Đình làm diễn viên, khi cô bắt đầu đóng phim đã phản đối rất dữ. Nhưng bản thân của anh cũng không đủ tài chính để giúp đỡ cô. Khi đó em trai bị bệnh, ba cũng có việc không hay. Ngoài công việc diễn viên, dùng sắc đẹp kiếm tiền hợp pháp ra, Ân Đình không còn cách nào khác. Một con bé nhà quê, học hành không giỏi giang, làm sao kiếm được mấy vạn chỉ trong vòng vài tháng. Người ấy lại cứ nghĩ Ân Đình sẽ bị cuốn theo dòng xoáy phức tạp của làng giải trí nên cương quyết bắt cô rời khỏi nó. Anh không thấy được, đó là con đường thoát duy nhất của Ân Đình vào lúc đấy. Cô đã hứa dù thế nào cũng sẽ giữ mình. Diễn viên chỉ là một công việc, Ân Đình không có tham vọng, chỉ cần kiếm tiền bằng sức mình thôi.

Sáu năm, Ân Đình làm được, đã sáu năm rồi, cô vẫn giữ được mình trong sạch. Chỉ có lòng tin của người xưa chẳng còn như cũ. Anh đã chọn một người thích hợp với mình hơn.

Mái tóc rũ xuống bờ vai mảnh khảnh, Ân Đình bật khóc. Ba mẹ đã rất áy náy khi chuyện của hai người đang dở. Ba mẹ cũng không thích con gái vào làng giải trí nhưng ông bà hiểu được nỗi vất vả và gánh nặng trên vai con gái. Ông bà tin tưởng Ân Đình, em trai cũng vậy. Nơi ngôi nhà gạch ở làng quê, ba mẹ mặc kệ những tai tiếng của con gái, không một lời hỏi han, cản vãn. Chốn bình yên của Ân Đình, nơi cô được ba mẹ âu yếm gọi hai tiếng “Tiểu Nhân”.

Ân Tiểu Nhân. Ngôi nhà nhỏ ở quê nữa. Thật muốn trở về, trở về nhanh quá đi thôi.

Nhớ nhà quá. Càng lúc càng thấy nhớ nhà.

Đèn điện thoại chột sáng lên. Có một tin nhắn mới của weibo. Có người muốn kết bạn. Ava nhìn không rõ lắm. Tin nhắn kèm theo một biểu tượng hình con ếch rất dễ thương.

Anh họ Nguyên: Chào bạn, mình chào bạn.

Tiểu Nhân yêu quái: ????

Anh họ Nguyên: Mình có quen bạn đó.

Tiểu Nhân yêu quái:>>>>>>>>00???(

Anh họ Nguyên:Thật đó. Mình có quen bạn. Nước cam hôm nay bạn uống có ngon không?

Nhắc đến nước cam, Ân Đình ngẩn ra. Cô ngơ ngác:

Tiểu Nhân yêu quái: ??? Không lẽ là cô ả? Là bác gái ả? Bác Nguyên?

Anh họ Nguyên:??!!!!!!

Bên kia, Nguyên Bản cũng không biết trả lời thế nào. Cô ấy nói vậy là cố tình sao?

Tiểu Nhân yêu quái: Phải bác gái không ạ? Cháu xin lỗi bác ạ!

Anh họ Nguyên: Không phải. Là con của bác gái.

Nghĩa là con trai của tiền bối sao? Ân Đình nhớ lại. Ấn tượng không rõ nét lắm. Cô gõ bàn phím, ngập ngừng:

Tiểu Nhân yêu quái: Sư huynh ạ?

Anh họ Nguyên:!!!!

Không phải có nhiều cặp tình nhân cũng bắt đầu như vậy sao? Nguyên Bản trấn tĩnh lại, nhấn tiếp:

-Cho là như vậy đi. Tiểu sư muội.

Cảm giác giống như Lệnh hồ và tiểu sư muội Linh San vậy. Nhưng mà không được, Nguyên Bản chợt nhớ, đôi sư huynh muội ấy cũng không phải là chân ái, vẫn phải đứt gánh giữa đường sao?

Đang định phủ nhận thì tin nhắn bên kia đã gửi đến:

Tiểu Nhân yêu quái: Dạ, tiểu sư muội báai kiến sư huynh.

Sư huynh và sư muội. Không phải cô và người đó cũng bắt đầu như thế sao?

-Tiểu sư muội ngoan quá, mai muốn ăn gì? Sư huynh mua cho.

Ân Đình nhìn những dòng tin nhắn, lòng như có gì đang vỡ vụn. Bao nhiêu hồi ức bỗng chốc ùa về.

Cô muốn ăn xá xiu, muốn ăn nhiều món lắm. Những ngày mưa lạnh, Ân Đình sợ lạnh, lại nũng nịu đòi món cháo nóng thật nóng mua ở đầu thôn. Người đó buơn bả dưới làn nước lạnh, mang đến nhà cô.

Rồi cũng một chiều mưa như vậy, trong căn phòng nhỏ, người đó đòi cô phải chứng minh sự trong sạch. Lời nói như những lát dao cắt vào con tim non nớt của Ân Đình, đau đến tận xương:

-Làm gì còn mà mình mà chứng. Cô đóng được phim thì cũng nát bét với đạo diễn, quay phim, nhà sản xuất gì đó hết rồi phải không? Tôi chỉ ăn của thừa, của thừa. Vậy mà cô cứ đòi tôi phải giữ. Giữ để giờ cô đi ngủ với người ta. Cô....

Cô gái nhỏ mới 18- 19 tuổi, rất nhiều sợ hãi. Sợ bị bỏ rơi cũng có, e thẹn, ngại ngùng cũng có. Nhưng nỗi sợ lớn nhất là sợ đau đớn. Ân Đình nghe người ta nói lần đầu tiên đau lắm. Cô không phải là không muốn cho anh, song vẫn cần thời gian thích ứng. Tiếc là cuối cùng mọi thứ đều chẳng nguyên vẹn nữa. Ân Đình yêu là người đàn ông khác, chẳng phải kẻ điên cuồng như con thú hoang đang muốn vùi dập cô gái mình từng âu yếm gọi là “tiểu sư muội” để chứng minh một điều gì.

Anh họ Nguyên: Tiểu sư muội out rồi à? Tiểu sư muội ơi!

Ân Đình như sực tỉnh. Như thế nào cũng đã là quá khứ. Sư huynh đã không phải là người cũ, tiểu sư muội cũng thay đổi rất nhiều rồi.

Tiểu Nhân yêu quái: Xin lỗi ạ, hiện tôi đang mệt lắm. Chào bạn. Chúc ngủ ngon.

Bỗng nhiên lại lạnh lùng như vậy. Nguyên Bản nhìn nick đã off, không khỏi thần thờ.

Ân Đình tắt máy tính, lau nước mắt. Tay cô chạm vào gói thuốc nhỏ trong túi xách. Sờ lên mặt, đúng là đã bớt rất nhiều.

Lại có tin nhắn gửi đến của đoàn phim.

-Ân Đình, cô lên mail tải về nhé. Kịch bản tăng thêm 4 phân đoạn của cô.

-Dạ?

Ân Đình vội vàng vàng tải kịch bản mới về. Vai Tô Hiểu Đồng bỗng nhiên có thêm 4 phân đoạn. Nhân vật vì muốn giúp đỡ nam chính và trả thù nên sau khi lấy được chú ý của Tôn thái sư đã hy sinh thân mình, trở thành thiếp cho ông ta. Tính ra thì có một phân đoạn giống như bị Tôn thái sư cưỡng bức. Đạo diễn đã trao đổi sơ qua với Ân Đình là cảnh này chỉ quay thoáng qua, cô cũng không phải là diễn cảnh nóng gì, chỉ lộ bờ vai đôi chút. Tuy nhiên kịch bản mới lại cắt đi hoàn toàn tình tiết đó. Tôn thái sư lòng dạ nghi ngờ quá nặng nên không thu nạp Tô Hiểu Đồng mà còn dùng nàng để thăm dò nam chính. Tô Hiểu Đồng tiếp cận với nam chính, nảy sinh tình cảm và bỗng nhiên lại chuyển dần sang phái phản diện, đối đầu cùng sư muội “nữ chính”, hình thành tình yêu tay ba. Cuối phim, nhân vật vẫn chết vì nam chính nhưng lời thoại nhiều hơn, sến súa hơn.

Diễn 1 tháng rưỡi. Vậy mà Ân Đình đã hy vọng quay xong 8 phân đoạn của mình sớm, “tận dụng” được vài ngày nghỉ. Giờ phân đoạn của nhân vật tăng

lên, miễn là thời gian quay phim vẫn là một tiếng rưỡi thì cô sẽ không được nhận thù lao thêm nữa. Làm nhiều hơn, tiền không tăng lên. Đúng là “chủ nghĩa tư bản” không chịu thiệt thòi mà.

Dù trong lòng không thoải mái nhưng Ân Đình vẫn phải nhận thôi. Tiền thù lao được nhận trước quả thật không dễ nuốt chút nào.

-Dạ,tôi biết rồi ạ!

Cô tiu nghỉu nằm xuống giường, tay cầm kịch bản mới học lời thoại. Cố kéo dài để hết 1 tháng rưỡi hợp đồng với mấy phân đoạn này được không nhỉ? ... Tự hỏi và tự biết là không thể. Diễn viên phụ thì diễn càng ít bị quay lại càng tốt. Làm phiên diễn viên chính hay nổi tiếng hơn mình đều trở thành “đắc tội”. Ân Đình vẫn còn phải sống trong làng giải trí. Diễn dở, làm đoàn phim tốn kém, sau này cũng khó có ai mời. Ân Đình không muốn thất nghiệp đâu.

*Dễ thương không/ Chương sau càng dễ... học xương hơn.

Đùa thôi, com đi nha. Hôm qua đi ngủ sớm, chưa post, nay muốn được bù thì com nha.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thả Thính?

Ở nhà, ông Nguyễn (Nguyễn Sâm) cũng vừa tải kịch bản của mình về. Bà Nguyễn bên cạnh liếc sang chồng, thuận miệng hỏi:

-Đôi kịch bản à anh?

-Ừ. Con trai yêu quý của em không muốn nhìn cảnh loạn luân. Đầu hai thứ tóc rồi, lần đầu anh xin đạo diễn đôi tình tiết đó.

Bà Nguyễn cũng cười, không đáp. So với chồng thì bà cứng con trai hơn, chỉ cần nó thích thì chẳng có vấn đề gì. Cô bé diễn viên kia cũng đáng yêu, lễ phép. Phụ nữ mà, nổi tiếng quá cũng không tốt, như bà đã lùi về hậu trường lo lắng cho chồng hơn mười mấy năm nay.

-Tình tiết đôi hợp lý chứ anh?

-Ừ, cũng khá. Không tốn công cho nó học mấy năm ở Khoa văn chương trường đại học nước ngoài. Tăng thêm đất diễn cho con bé, bớt đất diễn của ba nó, đúng là gái đẹp hơn cha mà.

-Anh này....

Bà Nguyễn phì cười. Đến từng tuổi này cũng không cần bận tâm đến cơm áo gạo tiền trong nhà nữa, ông Nguyễn bây giờ nhận phim chủ yếu vì sở thích, có lần là do nể mặt bạn bè. Nhớ lại thời kì khó khăn trong nhà, vợ thì sinh con nằm trong bệnh viện, chồng vẫn phải bôn ba trên phim trường, đóng cảnh hành động, còn bị hậu bối khinh thường là bà lại cảm thấy sợ. Nguyễn Bán cũng từng theo cha đóng phim lúc nhỏ, may là lớn lên lại theo con đường học hành, lại còn tốt nghiệp trường đại học danh tiếng. Giờ nó vì người trong mộng mà “sửa đổi” kịch bản cũng không phải không tốt. Miễn không làm diễn viên là được. Nếu trở thành biên kịch có ông Nguyễn hậu thuẫn, con đường của Nguyễn Bán cũng sẽ phát triển tốt hơn.

-Cô bé đó ở đoàn phim thế nào?

-Thế nào là thế nào? Con bé là diễn viên phụ mà. Anh vừa kết bạn weibo và hỏi thêm một số bạn bè. Vào nghề năm 18 tuổi, mới học xong trung học thôi. Ưu điểm là khiêm tốn, lễ nghĩa, không có nhiều tham vọng, đóng phim xong là về nhà. Phóng viên phỏng vấn thì không che giấu gia thế. Ba con bé là tài xế, mẹ buôn bán nhỏ, còn 1 em trai đang đi học.

-Có khuyết điểm không ạ?

-Có chứ. Khuyết điểm là không giỏi giao tiếp.

-Nếu anh không cần con dâu có thân thế thì quá lý tưởng rồi.

-Ừ, cũng mong là sự thật như tự bạch. Anh sẽ nhờ bạn bè để ý thêm. Anh cũng nghe đạo diễn Vương nói sau phim này, anh ấy sẽ quay một bộ phim nghệ thuật tên là *Tào Cờ*, đã chọn con bé vào vai *Điều Thuyền* rồi.

Một trong Tứ đại mỹ nhân khuyính quốc. Tùy theo mỗi đạo diễn mà sẽ có cách khai thác riêng cho các nhân vật. Cơ hội đóng phim điện ảnh đối với một nữ diễn viên trẻ không tên tuổi như vậy đã là khá tốt rồi.

-Không chừng sẽ có cơ hội nổi tiếng hơn.

-Con bé diễn xuất cũng khá. Nhưng chưa có nhiều kinh nghiệm nên chưa thể nói trước gì cả. Thăng nhóc nhà mình tìm người như vậy cũng tốt, còn hơn

yêu mấy cô hot girl nổi tiếng trên mạng. Phim trước anh có đóng với một cô. Em còn nhớ không?

Cô diễn viên đóng vai con mà ngoài đời “muốn làm mẹ ông Nguyễn” như cách ông ví von là một hot girl mạng nổi tiếng. Thời thế thay đổi, các cô gái có chút nhan sắc ồ ạt tiến công vào làng giải trí. Đẹp sẽ được tha thứ, diễn hay hay dở gì cũng không quan trọng. Ông Nguyễn từng vì chuyện ấy mà ngao ngán một thời gian.

Nguyễn Bản đã lấy lại tinh thần sau cú “bơ” phủ phàng của người đẹp đêm qua đang từ trên lầu đi xuống. Anh chạy đến ôm lấy mẹ, vui vẻ nói với ba:

-Ba ơi, lát con chở ba tới phim trường nhé? Hôm nay con ở lại làm trợ lý cho ba nha, con cũng muốn coi mấy đoạn con sửa trong kịch bản của ba quay có hợp lý không mà.

Ông bà Nguyễn đương nhiên biết tổng ý định của đứa con trai nhưng có trợ lý sai vật thì đâu có ai từ chối. Ông Nguyễn lần đầu thường thức cảm giác được con trai nịnh nọt, đưa tới phim trường sau đó còn dâng trà, rót nước tận tay, dù ánh mắt anh không tập trung một chỗ, chỉ đắm đắm tìm hình bóng của ai kia.

Hôm nay Ân Đình có 3 cảnh quay, trong đó có một cảnh diễn chung với nữ chính. Rút kinh nghiệm, cô không được hóa trang lộng lẫy như trước nữa. Tuy nhiên do vẫn là ca kỹ nên ăn mặc có phần “phô bày da thịt” một chút. Làn da đã trắng lại được phủ thêm một lớp phấn nữa càng mịn màng, hiệu quả ghi hình rất tốt.

Tuy nhiên, cảm giác ngứa ngáy vẫn râm ran trên người từ khi được phủ phấn. Ân Đình không thể phiền Tạ Lệ Minh chờ đợi được, huống gì hôm nay cảnh diễn của cô ấy rất nặng, nếu còn chờ nữa thì không hoàn thành kế hoạch quay như tiến độ, đạo diễn nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Khuôn mặt dù đã được phủ một lớp phấn trang điểm vẫn hơi tái đi, đôi mày thanh tú nhú lại. Nhưng lại diễn vai một ca kỹ lẳng lơ. Lúc này nam chính đang mê man bất động. Tô Hiệu Đồng muốn gây hiểu lầm cho nam nữ chính nên tiếp cận, muốn đưa anh ta lên giường. Ân Đình không có lời thoại trong cảnh này, chủ yếu dùng ánh mắt để thể hiện sự mờ mờ của nhân vật. Cô phải cời chiếc áo ngoài, chỉ khoác một chiếc yếm bên trong.

Mất đạo diễn chăm chú vào hiện trường, cho máy quay đi theo tình tiết. Trong khi con ngứa ngáy đã dâng tới đỉnh điểm, Ân Đình cảm thấy có ngàn con kiến đang bò, đang cắn trên da thịt phần phủ phấn. Quạt của phim trường thổi vào càng khiến sự khó chịu càng lúc càng tăng.

Bên ngoài có tiếng nắc, theo kịch bản, nữ chính đã nhìn thấy, chạy vụt đi.

Theo kịch bản, Tô Hiệu Đồng sẽ mỉm cười đắc thắng, sau đó cảm xúc thay đổi sang giận dữ bởi nam chính bỗng gọi tên người yêu trong vòng tay của mình.

-Tiểu Nhã...Nhã nhi...

Nam chính gọi, Tô Hiệu Đồng bỗng ngẩn ra.

Nàng bật khóc. Đôi bàn tay nắm chặt vào ngực, nước mắt lăn dài, hờn tủi xót xa....

Không phải dòng lệ chiến thắng. Thực sự nàng thua, đã thua rồi. Trái tim người này đâu có ở chỗ nàng. Đâu thuộc về nàng.

Da thịt trắng ngần trở nên đỏ ửng. Mọi người trong trường quay đều bị tình tiết bất ngờ làm cho “đứng hình” trong vài phút, chỉ có Tạ Khang Yên với cái nhìn của một thầy thuốc nhìn thấy sự bất thường trên làn da của Ân Đình. Lại bị dị ứng, lần này xem ra càng nặng hơn rồi.

Ân Đình đã chuẩn bị tinh thần “ăn nắng” của đạo diễn. Mảng xong thế nào cũng được đi hóa trang lại, thừa cơ khám bệnh luôn.

-Tốt lắm, Ân Đình. Chuyển cảnh.

Không bị diễn lại. Tiền bối Từ Lập còn mỉm cười khích lệ cô:

-Diễn khá đó, cứ vậy mà làm nhé!

-Dạ....

Cô bị hóa trang lộn vào trong, chuẩn bị cho cảnh diễn tiếp. Đến khi nhìn những vệt đỏ ửng trên làn da trắng, nhân viên hóa trang cũng không khỏi sửng sốt:

-Sao vậy? Em...

-Bị dị ứng rồi.

Hộp phấn phủ trong tay Tạ Khang Yên lại bị đưa lên mũi người. Anh lấy trong người ra một hộp thuốc nhỏ, trao cho Ân Đình:

-Cô uống thuốc này đi.

-Dạ...

Loại thuốc này Tạ Khang Yên đã phối được hết một ngày đêm, thử nghiệm qua chính bản thân thì hiệu quả rất tốt. Nó ngăn chặn được những trường hợp bị dị ứng bởi phấn hoa.

-Cảm ơn thầy Tạ...Ôi thầy...

Ân Dĩnh bỏ ngay viên thuốc vào miệng. Đã là bệnh nhân một lần của anh rồi, cô tin tưởng vào khả năng của “vị cố vấn” này hơn nhiều. Chỉ là, dị ứng... không lẽ cũng lây sao? Tạ Khang Yên ngửi qua hộp phấn phủ, không lẽ cũng vì vậy mà bị dị ứng như cô sao?

Mặt anh đỏ ửng. Máu đỏ lan dần xuống cổ. Tay bỗng run run.

Tạ Khang Yên mới nhớ ra mình quên mang bao tay khi thăm khám. Tay anh đã chạm vào vùng cổ có phủ phấn, ánh mắt thì vô tình chiếu thẳng vào bờ vai tròn lẳn, trắng ngần của Ân Dĩnh. Cô mặc trang phục diễn, chỉ có một chiếc yếm, đối với người hiện đại thì không phải là vấn đề to lớn gì lắm nhưng với Tạ Khang Yên lại như đòn chí mạng, khiến anh xẩy xẩm cả mặt mày.

-Thầy uống thuốc đi ạ. Hình như thầy cũng bị dị ứng rồi.

-Không...không...cần...Không....

Tạ Khang Yên nói hoài không hết câu, tay vội vàng rút về. Nhân viên hóa trang lại sáng suốt hơn người trong cuộc, không kiềm được nụ cười mỉm. Phía bên kia Từ Lập bỗng gọi với sang:

-Thầy Tạ ơi, tôi có chuyện này muốn hỏi thầy ạ. Thầy sang đây được không?

Đầu óc Tạ Khang Yên trống rỗng. Giờ chỉ cần rời khỏi đây là được. Anh quên mất Từ Lập là nam chính, đâu có cảnh nào liên quan đến cố vấn y học đâu.

-Em thấy người sao rồi?

-Dạ đỡ rồi ạ -Ân Dĩnh nhìn lên người, những nốt đỏ đang dần tan ra, con ngựa ngáy cũng không còn nhiều như lúc nãy-Thuốc của thầy Tạ hay lắm ạ. Hôm qua em cũng bị, mau hết lắm.

-Hiếm người như vậy lắm đấy.- Chị nhân viên hóa trang chải lại tóc cho Ân Dĩnh, cười nhẹ- Trẻ tuổi, đẹp trai. Trung y bây giờ người giỏi vẫn có thể kiếm tiền. Hình như thầy ấy có cảm giác với em đấy. Người cũng hai mươi mấy tuổi mà gặp gái đẹp còn ngượng ngùng như vậy, hiếm lắm nha.

Thường trai còn zin mới có biểu hiện vậy. Chị nhân viên càng nhìn càng thấy xứng. Nhưng những cô gái xinh đẹp thế này, lại làm trong làng giải trí chỉ sợ không nghĩ như chị. Có chút tiếng tăm sẽ tìm kim chủ, tìm cho mình cuộc sống giàu sang.

Ân Dĩnh lại không nghĩ vậy. Cô là con gái, lại cũng không phải là đứa trẻ ngây ngô ngày trước. ” Sư huynh” con của tiền bối đêm qua chủ động trò chuyện, đương nhiên cũng chẳng phải là vô tình. Anh ta đang thả thính. Còn thầy Tạ ngượng ngùng như vậy, liệu có phải là một hình thức “thả thính” âm thầm mà sáng tạo khác không?

* * Nguyên gốc là Trêu ghẹo, nhưng theo nội dung chương thì thấy tựa đề ” Thả thính” nó hay hơn.

Bạn nữ chính đồ trước, nam chính...đồ từ từ nhưng do tư tưởng nên cố kháng cự, vô tình trở nên như đang tự ngược thân anh ấy.

Com và like nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Phiên Muộn

-Thầy Tạ, hút thuốc không?

Từ Lập xuất đạo đã lâu, gia thế cũng xem là “khủng” nên trong giới hầu như không ai dám đụng đến anh. Bản tính Từ Lập cũng tương đối ôn hòa, không kiêu căng, nhân khí tốt. Tuy nhiên vẫn thiếu một sự đột phá. Từ Lập nhận phim Y nữ cũng chỉ vì muốn hỗ trợ thêm cho người bạn thân là đồng đạo diễn với Vương sư phụ phim này.

-Không...

Thuốc lá của thời đại này ngoài sợi thuốc ra cũng thêm một ít phụ liệu khác, dùng lâu không tốt cho sức khỏe. Tuy không như Ngũ thạch tán (thuốc phiện nhưng tác hại cũng chẳng ít, Tạ Khang Yên không muốn vướng vào:

-Thầy thích cô bé đó à?

Tạ Khang Yên nhìn Từ Lập, ánh mắt lạ lẫm. Thích một cô gái chỉ qua vài lần gặp mặt, đúng là...

À khoan, Tạ Khang Yên cũng tự hỏi. Vậy thì một cô gái chỉ có vài lần gặp mặt, sao lại phải phí quá nhiều tâm cơ vào vậy? Chế thuốc phòng dị ứng cho cô ta. Ở nhà còn đang nấu một mẻ son phấn, định đưa cho cô ấy vào phòng hóa trang, phòng trường hợp lại có người chơi xấu bỏ thứ không tốt vào đồ dùng trang điểm. Chỉ là không nghĩ đến người ấy lại bỏ tiếp vào phấn phủ. Lúc này Tạ Khang Yên cũng nghĩ đến khả năng về nhà sẽ làm một mẻ phấn phủ đưa đến đoàn phim.

Kiếp trước, Thúy Vân từng nói trong con say:

-Chàng là đá. Chàng còn nhẫn tâm hơn đá. Sao lại như vậy, tại sao?

Thúy Vân khóc. Thúy Vân làm nhiều cách. Tạ Yên thà chọn cái chết, cũng không xiêu lòng. Ngoài bốn phận của một thầy thuốc, chưa từng vì nàng mà suy nghĩ hay muốn làm một thứ gì khác cho nàng.

Cũng gương mặt đó, trong thời đại này sao lại làm Tạ Khang Yên bỏ ra nhiều tâm tư như vậy? Lẽ nào lại động lòng?

Không phải. Chẳng qua là do cô ấy quá giống Tiêu Thúy Vân kiếp trước. Từ Yên sau khi trở thành linh hồn lại được nhìn thấy Thúy Vân đau khổ vì mình quá đổi. Vì sự áy náy đó nên mới đối tốt với Ân Đình, vì cô mà suy nghĩ nhiều điều.

-Anh đóng vai nam chính, đâu cần cố vấn gì.

-Giờ thầy mới nhận ra à? -Từ Lập bật cười- Tôi không cần thầy cố vấn mà tôi còn có thể cố vấn lại cho thầy. Nhân lúc cô bé đó chưa nổi tiếng, thầy tiến tới thì vẫn còn cơ hội. Sau này thành minh tinh rồi, sẽ chẳng có chỗ cho thầy xen vào đâu.

Ân Đình vừa có nhan sắc, lại biết diễn xuất, dù không lên được hàng tiểu hoa nhưng chắc cũng sẽ có tên tuổi. Lúc ấy bao nhiêu người vây quanh, đặc biệt là các đại gia.

“Cố vấn trung y”, tiền lương có mấy vạn tệ làm sao giữ nổi bông hoa đẹp đó trong tay mình. Từ Lập có chút đồng cảm với Tạ Khang Yên.

-Vậy tôi đi nhé. Chào anh...

-Chào thầy...

Tạ Khang Yên đi đến vị trí nghỉ của mình. Lát nữa anh sẽ hướng dẫn Tạ Lệ Minh cách trộn thuốc, sao thuốc, bắt mạch như thế nào cho chuẩn. Trong đầu, hình bóng Thúy Vân và Ân Đình trộn lẫn, hòa vào nhau. Cuối cùng chỉ còn một mình Ân Đình đang nhìn anh. Tay Tạ Khang Yên đặt lên chiếc cổ thon dài, phần da thịt đỏ ửng mềm mại dưới tay.

Tạp niệm. Tạp niệm đang len lỏi. Như sư phụ từng nói, thanh niên khi lớn lên một chút, có tiếp xúc với người khác giới sẽ có những phản ứng sinh lý. Bình thường. Chỉ là bình thường thôi.

-Trời ơi!

Bên kia có tiếng người thét lên đau đớn. Âm thanh rất quen.

-Gi kị vậy?

-Ai chơi ác vậy chứ?

Dáng vóc mảnh khảnh của Ân Đình hiện ra trước mắt. Cô đã thay một bộ trang phục khác. Bên trong lại có người giấu sẵn lưỡi dao cạo bén ngọt, ý đồ là muốn khiến Ân Đình bị thương.

Mỗi lần có bệnh nhân là phản ứng cơ thể của Tạ Khang Yên lại nhanh chóng đưa ra cách xử lý. Anh băng băng vào trong. Bên cạnh Ân Đình có một chàng trai khác. Lưỡi dao cạo giấu ở vai áo bên trái, may là Ân Đình khi mặc áo đã cảm thấy có gì cộm cộm nên sờ tay vào trước nên mới

Ân Đình nghĩ tới cảnh nguyên ngọn dao cạo bén ngọt ấy cứa lên vai mình mà rung mình. Chắc đau lắm và nhiều khi phải cắt vài cảnh quay nữa. Dao bén như vậy, vết thương gây ra sẽ sâu lắm, hơn nữa lớp vải còn bị ma sát mạnh, tạo nên lực, Ân Đình mặc áo vào càng nhanh, thương tích sẽ càng sâu.

Cô chỉ là một vai phụ bé xiu, ai mà muốn hãm hại cô chứ? Mà hãm hại sẽ được gì?

-Sư muội không sao chứ?

Giọng Nguyên Bản vang lên bên tai. Anh ta cũng đứng gần Ân Đình nhất. Đôi mắt tràn trề sự lo lắng, quan tâm sâu sắc, có bị mù cũng thấy là Nguyên Bản thích Ân Đình thật rồi.

-Dạ không sao!

-Không bị trầy xước gì cả.- Tạ Khang Yên quan sát tình trạng của cô, nói khẽ- Lát cô đưa đồ cho người ta kiểm tra lần nữa, coi chừng. ...

Lại bao đồng tiếp. Tạ Khang Yên cảm thấy rất hối hận, nhưng lời đã nói ra rồi. Ân Đình cũng ngạc nhiên nhìn anh, sau đó lễ phép cúi đầu:

-Cảm ơn thầy Tạ. Tôi nhớ rồi. ...

Anh quay về chỗ cũ. Ân Đình đứng xa chỗ này mấy trăm mét nhưng muốn nhìn vẫn có thể nhìn thấy. Cô cười cười với Nguyên Bản, khuôn mặt tái nhợt lúc này đã bắt đầu hồng hào trở lại. Hai người là những người trẻ tuổi, họ dễ dàng nói chuyện, có nhiều đề tài để nói, không như Tạ Khang Yên, ngoài kê đơn hốt thuốc, anh chỉ trốn vào một góc của riêng mình. Thời đại khác, con người cũng khác hơn.

Sau một hồi kinh hãi, Ân Đình cũng đã lấy lại bình tĩnh, diễn xong phân cảnh hôm nay của mình. Cả ngày người vất vả là nam nữ chính, vừa diễn phim, lại phải làm vài động tác tạo fame để sau này dùng cho công tác tuyên truyền. Từ Lập làm khá miễn cưỡng trong khi Tạ Lệ Minh dường như đã quen thuộc nên thực hiện thuần thục. Cuối buổi, Nguyên Bản nhẹ nhàng hỏi cô:

-Sư huynh đưa tiểu sư muội về nha.

Mới hơn 10 giờ, cũng không trễ lắm. Nhưng khu bên ngoài không an toàn lắm. Có người tình nguyện cho mình quá giang, Ân Đình chẳng từ chối làm gì cho mệt. Cô gật đầu:

-Cảm ơn sư huynh. Phiền anh.

Tạ Khang Yên cũng thu dọn đồ đạc. Việc cố vấn động tác hôm nay anh làm có vẻ qua loa thật, không chú tâm bắt bẻ Tạ Lệ Minh như bình thường. Thấy Ân Đình đi qua mình, còn cúi chào, Tạ Khang Yên cũng chào lại. Cô lên xe của Nguyên Bản. Lòng anh bỗng có chút phiền muộn. Càng không thoải mái hơn khi nghe nhân viên hậu trường xì xào:

-Câu được người rồi à?

-Ừ. Dạng như cô ta không có mấy mối quan hệ này làm sao có vai diễn. Nghe nói Nguyên tiền bối vì ủng hộ “con dâu” mà xin đạo diễn sửa kịch bản, tăng đất diễn. Nhưng cũng chỉ là vai phụ thôi.

-Ừ. Đoàn phim cũng có thêm đề tài tuyên truyền. Biết đâu sau này nổi lên nhờ đó đó.

Hai người cười rúc rích. Cô gái ấy trong mắt người khác xấu đến vậy sao?

-Thầy Tạ. ...

Tạ Khang Yên là cố vấn Trung y của đoàn phim, đẹp trai, nho nhã, nói chuyện lịch sự, không làm mất lòng ai, các cô gái cũng đều yêu thích. Hai người định nói thêm gì nữa thì Tạ Khang Yên bỗng nhiên lên tiếng:

-Trời lạnh rồi, hai cô cũng nên về nhà. Nói nhiều quá, nhất là nói về người khác, đôi khi cũng làm tắt giọng đấy.

Anh quay đi, nhưng rồi cũng chột đứng lại, nghiêm nghị trước vẻ ngượng ngập của hai cô nhân viên bất quá của phim trường:

-Hơn nữa, các cô cũng là con gái. Nếu các cô bị người khác nói xấu như vậy, các cô có thấy thoải mái không? Và lại, con người không phải ai cũng như lời đồn đại. Không biết rõ thì đừng nói người ta.

Anh nói nhiều bằng cả mấy ngày làm việc ở đoàn. Tạ Khang Yên về nhà thật, không ngờ trong một góc khá tối, một vóc người đang đứng đó, lặng im.

Nếu không phải bỏ quên cái khăn choàng thì Ân Đình đã không nghe được. Thầy Tạ bênh vực cô sao?

-Tìm thấy không em?

Nguyên Bản ân cần hỏi. Ân Đình cầm chiếc khăn màu tím, mỉm cười dịu dàng:

-Rồi ạ. Làm phiền sư huynh chờ em về. ...

Trong đêm, Ân Đình lại thức khuya nữa. Lúc này công ty gọi điện, nói là có một bộ phim truyền hình muốn tìm cô diễn vai nữ phụ. Vai này có quan hệ với nam thứ chính, tương đối quan trọng. Thời lượng phim truyền hình là 65 tập, Ân Đình xuất hiện trong 48 tập, có khá nhiều đất diễn. Đây cũng là cơ hội lớn đầu tiên của cô.

-Thù lao bao nhiêu ạ?

Người quản lý cũng bật cười trước câu hỏi quen thuộc. Mỗi lần nhận công việc, điều cô quan tâm đầu tiên là chuyện thù lao.

-Không tệ đâu. 1500 tệ một tập, khoảng hơn 7 vạn.

Đó là một khoản không nhỏ. Ở quê ba chạy xe cả tháng chỉ kiếm được nhiều lắm là 6000-7000 tệ. Em trai cần chi phí, mẹ cũng cần mua thêm thuốc, thêm sữa bồi bổ. Có thêm tiền, có ai chê nhiều.

Chỉ là....

Nhân vật sinh ra từ gia tộc chuyên trồng trà, là một người sành sỏi về trà đạo. Ân Đình lại phải đi học rồi.

-Vai của em về phía nữ là tam phiên đấy. Nên phải tạo chút ít dư luận mới được.

“Tạo đề tài” cũng là một phương pháp hay dùng trong làng giải trí. Cách tạo đề tài hay nhất là....

-Vai diễn dù không phải là nữ phản diện nhưng khá quan trọng. Nếu em tạo được cảm giác “trái ngược” giữa trong phim và ngoài đời thì hiệu ứng sẽ cao hơn.

-Tức là.....

-Trước tiên là xây dựng hình tượng kiên cường, vượt qua cảnh ngộ. Sau đó tìm một người tạo tin đồn cặp đôi. Nam thứ chính đã có bạn gái nên không thể xen vào được. Em tìm một người nào khác đi.

-Dạ?

Đối với những việc này, Ân Đình vẫn còn lúng lẫm. Chỉ toàn đóng vai nhỏ, giờ có một vai khá lớn, cô mới hiểu vì sao bấy lâu nay mình không nổi tiếng. Con người Ân Đình tẻ nhạt, có tạo tin đồn cũng không biết nhờ ai.

-Sao vậy baby?

Trịnh Diên vừa tắm xong, thấy vẻ mặt thần thờ của Ân Đình liền hỏi. Cô nhìn bạn, khẽ cười:

-Không có gì, hơi mệt thôi.

-Bị ăn hành hả?

-Không...Chỉ là công ty bảo tao tìm người tạo đề tài. Tao sắp đóng phim mới rồi.

-Tạo đề tài? Định tìm ai?

Ân Đình cũng phân vân không ít. Sư huynh chắc đồng ý nhưng anh ấy lại là con của tiền bối. Nếu sau này xảy ra chuyện gì, sợ hai bên “trở mặt thành thù” thì cô chỉ có thiệt thòi. Suy đi xét lại chỉ còn lại có người đó, nhưng nếu người ta không chịu thì biết phải làm sao:

-Là cố vấn trung y của chỗ tao. Chỉ là....

-Cố vấn Trung y thì có hơi nghèo thật -Trịnh Diên gật gù- Nhưng thương mình là được, Đình Đình nhà chúng ta cũng không có mộng trào cao. Tìm làm đề tài cũng được, okie thì hót luôn ha.

– Đồ quý.

Ân Đình chợt hình dung tới khuôn mặt chưa có gì quen thuộc. Lời nói của anh lúc chiều lại thoáng bên tai

Ân Đình tin thầy Tạ là người tốt. Chỉ là không biết bị mang ra tạo tin đồn như vậy thầy có phiền không?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tạo Tin Đồn

Trịnh Diên rất hứng thú với đề tài này nên thức khuya hơn mọi lần để cố vấn cho Ân Đình. Càng nghe kể càng thú vị. Một anh chàng theo Trung y trẻ tuổi, đẹp trai nhưng lại tốt bụng, hành xử thì không khác gì con trai mới lớn chưa biết yêu đương. Ân Đình tính tình đơn thuần, không có tham vọng gì to tát, làm bà chủ của tiệm thuốc Trung y cũng được. Cô bắt đầu nghĩ xa hơn.

–Hay là thôi đi. Thầy Tạ....

-Sao lại thôi? Hay là mày muốn tạo tin đồn với “sư huynh”?

-Sư huynh không chọc được.-Ân Đình xua tay- Nhà của anh ấy quen biết nhiều trong ngành, nếu có chuyện gì chắc tao bỏ nghề luôn.Hơn nữa...

Nguyên Bản cũng là người tốt. Nhưng Ân Đình cảm thấy mình không thích hợp với gia đình anh lắm. Khác với thầy Tạ, Nguyên Bản thích cô ra mặt, đang có ý đeo đuổi. Đưa giong với tình cảm của người khác là một tội ác. Còn thầy Tạ thì chưa có biểu hiện gì đặc biệt. “Tạo tin đồn” không nhất thiết phải là hai bên cùng có tình cảm, có thể xây dựng thành câu chuyện cô đơn phương thích người ta cũng được. Chỉ cần thầy Tạ chưa có bạn gái, Ân Đình sẽ không bị công kích mấy đâu.

-Thầy Tạ thì chọc được hả?

-Không phải – Ân Đình xua tay- Thầy chỉ cố vấn cho phim này thôi, sau này cũng khó lòng gặp lại. Tao cũng chỉ diễn một vai nhỏ trong phim, nhưng chuyện sửa kịch bản chắc đã chọc đến người khác. Giờ tao đối xử tốt với thầy Tạ, tỏ vẻ như có ý với thầy, sau này nếu nhận vai trong phim truyền hình kia, có chút chú ý người đó sẽ đưa tin này cho báo chí. Chuyện qua rồi, tao chỉ cần giải thích vài câu như kiểu tâm tình thiếu nữ là được. Chắc thầy Tạ không chấp nhất đâu.

-Mày khôn ngoan hơn rồi đó -Trịnh Diên nhìn bạn bằng đôi mắt có phần lạ lẫm- Biết tính toán đường đi rồi.

-Thì phải tồn tại mà. Trong nghề vẫn phải có tính toán. Đừng hại người, hại bạn là được rồi.

Làng giải trí là một lò thuốc nhuộm lên màu nhanh nhất. Chỉ cần có chút tham vọng, lại chứng kiến ánh hào quang của người khác với bao nhiêu fan tung hô, truyền thông săn đón, một cô gái đơn thuần cũng sẽ thay đổi. May là mục tiêu của Ân Đình chỉ là kiếm đủ tiền lo cho người nhà, sau đó để dành một ít cùng Trịnh Diên mở một cửa hàng làm bà chủ nhỏ. Trịnh Diên cũng có gánh nặng gia đình phải gánh, nhất là món nợ lớn mà ba cô để lại. Mong là trong vòng 5 năm nữa, Ân Đình sẽ kiếm đủ tiền, mau chóng rời xa làng giải trí lắm thị phi.

-Diên Diên, buồn ngủ rồi.

-Ừ, ngủ đi -Trịnh Diên vươn tay tắt đèn -Ngày mai bắt đầu kế hoạch đeo đuổi chàng đi. Theo mầy kể, chắc anh chàng thuộc tầng lớp “gia đình hủ lậu” hồi xưa đó. Kiểu trai này thì thuần khiết dịu dàng, mong manh là cura đồ nhanh nhất. Mày..

-Hủ lậu đâu mà hủ lậu. Là truyền thống. Thuộc thế hệ “tinh túy của dân tộc” mày hay nói với tao mà.

-Ừ. Kiểu đó thì mày cũng không cần đóng kịch nhiều, chỉ dùng vài chiêu trong phim thanh xuân vườn trường là được. Mặt đồ tai hồng, mang com rút nước, dùng khăn lau mồ hôi cho chàng..

-Không nói nữa -Ân Đình kéo mền qua đầu, tìm cách cắt đi cơn hứng khởi của bạn- Ngủ đi mày.

Ân Đình bỗng nhớ về những ngày xưa cũ, khi cô trong ngày sinh nhật của người ta vội vội vàng vàng đặt đồng hồ thức dậy, tí nắn trộn bột làm bánh. Nhà không có lò nướng phải sang nhà hàng xóm xin nướng kè, lại nhờ bạn bè chờ đi để bánh đến tay người nhận được đẹp, anh sẽ vui.

Sáng ra, Trịnh Diên lại thấy Ân Đình dậy sớm, nấu sữa đậu nành, còn hấp bánh bao nữa. Mùi thơm nức mũi, lâu rồi không được ăn. Cô nhón tay lấy một cái, bỏ vào miệng.

-Làm cho thầy Tạ à?

-Ừ- Ân Đình đánh tay bạn khi Trịnh Diên còn muốn lấy thêm -Có chưa sẵn rồi kìa, mệt thì ngủ thêm một chút, dậy rồi bỏ vào nồi hấp, ăn xong rồi đi. Hôm nay tao có cảnh quay sớm, phải đến trước để hóa trang.

-Okie baby.

Cô cho bánh bao vào hộp giữ nhiệt, sữa đậu nành vào chai rồi mới ra ngoài. Dưới nhà là chiếc xe của Nguyên Bản hôm qua đang đậu. Anh tựa người vào xe, mắt nhìn chăm chú lên tòa nhà.

Ân Đình biết anh là người tốt. Nhưng tiếc là cô không muốn mạo hiểm. Tình cảm một lần tổn thương đã quá đủ rồi.

-Tiểu sư muội. Đến phim trường hả, anh đưa em đi?

-Em đón xe buýt ạ – Ân Đình quyết định dứt khoát -Cảm ơn sư huynh đã quan tâm đến em. Nhưng em có người trong lòng rồi ạ. Cảm ơn sư huynh. ...

Ta đã có người trong lòng rồi. Xin lỗi nàng.

Câu này là câu thoại Nguyên Bản viết vào trong kịch bản. Giờ lại nghe ngoài đời thật, từ miệng người mình thích, quả là vị đắng mang đến không hề nhẹ, làm anh cứ ngẩn ngơ.

Ân Đình đã đón được xe buýt, lên xe rồi mà Nguyên Bản vẫn còn ngăn người tại chỗ. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu anh bị từ chối. Hương vị không dễ chịu chút nào.

...-Thầy Tạ, hôm qua cảm ơn thầy.

Tạ Khang Yên nhận được hộp giữ nhiệt cũng giống như Nguyên Bản, ngăn người tại chỗ. Chai sữa đậu nành còn nóng cũng được trao tận tay anh.

-Tay nghề em vụng vè, chỉ có thể làm được vậy. Cảm ơn thầy đã giúp em. Thuốc của thầy tốt lắm ạ. Em khỏi dị ứng nhanh lắm. Rất cảm ơn thầy.

Ân Dĩnh cúi chào một lần nữa rồi vội vàng đi hóa trang. Hộp giữ nhiệt và chai sữa vẫn yên vị trong tay Tạ Khang Yên. Trước đây cũng từng có vài cô gái kinh thành tìm đến được đường, len lén tặng Tạ Yên vài thứ. Có cô gái còn may áo, tặng khăn thêu cho anh nữa. Nhưng tặng đồ ăn tự làm thì đây là lần đầu tiên.

Làm người không nên lãng phí lương thực. Nhiều người không có mà ăn. Lãng phí là có lỗi với họ. Có lỗi với trời đất. Có lỗi...

Bánh bao rau nhiều, thịt ít, nhưng thịt được ướp rất thơm ngon, vừa phải. Sữa đậu nành cũng được nấu từ đậu nành, beo béo, thơm thơm.

Đến khi nhìn lại, cái bánh bao đã không còn nữa. Sữa đậu nành cũng uống hết rồi.

Ngon lắm. Tạ Khang Yên nhớ đến mẹ son phấn đang dở ở nhà. Cũng phải đáp lễ người ta chứ. Người ta có lòng như vậy. Minh... mình chỉ làm một ít son theo khuôn mẫu son thời cổ đại. Trong đoàn phim có loại son đỏ nhưng chỉ nhuộm phẩm màu cho có hình có dạng, phục vụ cho việc quay phim. Giờ mang son tặng cho Ân Dĩnh, cũng xem như là cung cấp đạo cụ an toàn cho sức khỏe người dùng.

Nghĩ kỹ, anh bước tới chỗ đạo diễn. Sáng hôm nay Tạ Lệ Minh không có cảnh quay cần cố vấn. Tạ Khang Yên chỉ đến phim trường theo thói quen. Định bụng xem lại việc chế tác đạo cụ kim châm cứu một chút song bây giờ không cần thiết mấy. Đạo diễn đang bận rộn, nghe anh nói là phát tay cho phép ngay.

Diễn viên vốn phải tiếp xúc nhiều với son phấn, đặc biệt là son nghe nói có nhiều chì. Làm son đỏ, dùng hoa tự nhiên để tạo màu tôn cũng không ít thời gian nhưng đối với người quen pha trộn dược liệu như Tạ Khang Yên, chỉ trong hai giờ đã hoàn thành. Hộp son đỏ, cách sử dụng như trong thời cổ, khơi gợi trong lòng anh một số ký ức, không hẳn là vui, song lại nhớ rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Sự Cố Giữa Đêm

Ngày quay tiếp theo, Ân Dĩnh chỉ có một cảnh nhỏ, diễn cũng đơn giản, chỉ hai take là xong.

Hôm nay sư huynh cũng không liên lạc, thầy Tạ không đến phim trường. Ân Dĩnh ngồi xem các bạn diễn diễn xuất. Từ Lập đối với vai diễn này không phí quá nhiều sức nhưng nữ chính Tạ Lệ Minh lại rất nỗ lực. Đây là cơ hội lớn đầu tiên của cô ấy trên màn ảnh rộng, nếu thành công sẽ mở ra con đường phát triển rất tốt trong tương lai.

Còn Ân Dĩnh? Cô xuất đạo trước Tạ Lệ Minh nhưng bây giờ vẫn là một diễn viên tuyến ba, tuyến bốn. Ân Dĩnh biết, nguyên nhân quan trọng là do cô không có mối quan hệ, lại không chịu đánh đổi. Song phần lớn vẫn là do thái độ của Ân Dĩnh. Cô chỉ xem đây là một công việc kiếm tiền, không có đam mê.

Vậy thì vì công việc, Ân Dĩnh có nên đi xa hơn nữa? Tạo tin đồn với thầy Tạ, dù đã tự bào chữa là bản thân mình đang đóng vai người yêu đơn phương, sẽ chẳng làm tổn thương gì đến thầy ngoài chút ít phiền phức nhưng có thật là chỉ để phục vụ công việc? Ân Dĩnh có đang bắt đầu đi trên con đường dẫn đến danh vọng bằng thủ đoạn, bằng việc lợi dụng người khác hay không?

-Dĩnh Dĩnh...

Có người đang gọi, Ân Dĩnh như được kéo ra khỏi cơn suy tưởng. Cô mỉm cười khi nhận ra người gọi là nhân viên hóa trang thường hay trang điểm cho mình.

-Dạ?

-Thầy Tạ gửi cho em...

-Dạ? Thầy Tạ ạ?

-Ừ. Nhớ mở ra xem nha.

Chị cười cười, trở về chỗ của mình. Xem ra đầu phải mình Ân Dĩnh muốn tạo tin đồn, thầy Tạ cũng có ý đó sao?

Tặng quà cho cô, món quà là...

Đó là một hộp son được làm theo kiểu cổ. Màu son đỏ thắm, Ân Dĩnh đã thấy một thứ tương tự trong mô đạo cụ. Cô còn nghe mấy chị hóa trang trấn an, đó chỉ là màu thực phẩm, cũng không tác hại lắm đâu.

Nhưng thứ đó để ở ngoài từ ngày này sang ngày khác, ai dám cam đoan nó an toàn chứ?

Hộp son này có mùi hương rất nhẹ, chất son mịn. Thầy Tạ là thầy thuốc Trung y, chuyện điều chế một hộp son không phải là chuyện khó. Nhưng điều chế theo kiểu cổ điển, không lẽ là nghĩ đến chuyện hộp son phẩm màu mà các nữ diễn viên đều ngại hay sao?

Ân Đình sắp phải diễn một cảnh với hộp son phẩm màu đó. Hộp son mới điều chế của thầy Tạ không lẽ là vì quan tâm đến chuyện đó sao?

Tâm tình con gái rất lạ lùng. Nếu hôm nay trong chiếc hộp đó là một thứ đắt tiền thì Ân Đình cũng chỉ cười rồi bỏ qua, nếu thấy nó đáng giá quá có thể trả lại cho người gửi, nhưng quà lại là món đồ tự làm tỉ mỉ, chứng tỏ sự quan tâm đến người nhận thì cô lại ngần ngại. Đường như con tim vừa lồi đi một nhịp. Hình bóng thầy Tạ rõ dần trước mắt cô.

-Dĩnh nhi...Dĩnh nhi...

Tiếng chuông điện thoại báo có tin nhắn. Đó là của quản lý công ty của Ân Đình gửi đến.

-Tôi nay có hẹn đi gặp nhà đầu tư và đạo diễn của bộ phim truyền hình mà anh nói với em nhé? Em là tam phiên đấy, nhớ đến nha. Anh sẽ gửi địa điểm cho em ngay.

Việc gặp gỡ nhà đầu tư, nhà sản xuất, đạo diễn là chuyện không thể tránh nổi. Ân Đình mấy phim trước đa số đều đóng vai phụ làm nền, dĩ nhiên không có tư cách đi cùng diễn viên chính đi gặp người. Nhưng lần này lên đến tam phiên, cô làm sao từ chối được đây?

Ân Đình thờ dài, đành phải nhắn lại.

-Dạ, em biết rồi, cảm ơn anh!

Từ lượng Ân Đình không tốt lắm. Nếu buộc uống rượu thì phải làm sao? Đành phải nhắn tin cho Trịnh Diên.

-Diên Diên ơi, tao phải đi gặp nhà đầu tư phim truyền hình. Lát nữa tao nhắn tin địa điểm cho mày nhé, canh khoảng 9h đến đón tao.

Trịnh Diên không tán thành lắm mấy vụ đi tiếp khách như thế này. Song đó là một phần công việc của Ân Đình, cô đành phải nhắn lại:

-Ừ. Ra ngoài mua thuốc giải rượu, trước giờ gặp thì uống trước. Ăn nhiều vào, coi trong bàn tiệc có bánh mì thì tranh thủ ăn. Không uống bia pha nước ngọt, biết chưa?

Cô cũng hiểu tâm tình của Trần Nam năm nào khi bạn gái làm việc trong làng giải trí. Vị trí của Ân Đình không cao, rất dễ bị ức hiếp. Chỉ là Trịnh Diên cũng không phải người giàu có, lo cho mình chưa xong nữa. Ân Đình rất an phận, giờ mong là đoàn phim mới không có ai muốn lợi dụng diễn viên nữ thôi.

Không yên tâm, Trịnh Diên giao cửa hàng cho người khác trông giùm, đón xe ra ngoài. Ân Đình cũng vừa gửi tin nhắn đến.

-Khách sạn Duyệt Lai, phòng 18 nha mày.

Bên kia, Ân Đình đã được đưa về công ty, đang trang điểm. Vẻ mặt căng thẳng của cô không qua mặt được người quản lý. Anh ta bật cười:

-Em đừng căng thẳng quá, có anh đi theo em mà.

-Dạ...

Ân Đình lên xe, cố gắng mỉm cười với người trợ lý. Anh ta không ngừng động viên cô. Dù sao loại việc đi gặp nhà đầu tư này vẫn là chuyện phải làm thường xuyên của những diễn viên nằm trong dàn cast quan trọng của một phim.

Xe dừng ở một hội sở tư nhân không lớn lắm. Ân Đình giật nảy mình:

-Sao lại đến chỗ này ạ? Không phải là khách sạn Duyệt Lai sao?

-Địa điểm bị đổi. Đạo diễn không muốn có người chú ý nhiều. Vào đi em!

-Dạ!

Ân Đình gượng cười, bước theo. Cô lên mở điện thoại, định nhắn lại tin cho Trịnh Diên. Màn hình đen ngòm. Là do tính tiết kiệm quá sức của cô mà ơ. Điện thoại này mua 3 năm trước, dạo này hay bị tụt pin nhưng hôm nay tụt nhanh hơn thường lệ. Màn hình đen ngòm, không còn hoạt động. Chỗ này làm gì có chỗ sạc pin.

Tay Ân Đình lạnh toát. Nhưng cũng không thể trốn tránh mãi. Bình tĩnh, tìm cơ hội, tùy cơ mà ứng biến thôi.

Cách đó vài căn là một hiệu thuốc Trung y vẫn còn mở cửa. Hôm nay khách nhiều hơn mọi ngày, Tạ Khang Yên phải ra hỗ trợ ông nội khám bệnh, hốt thuốc. Hơn tám giờ vẫn còn khách chờ.

-Đau lưng quá Tiểu Khang à...

Ông nội lớn tuổi, hay bị bệnh. Nhìn đứa cháu cần thuốc, bốc thuốc, làm mọi việc thuần thục, ông rất vui, cho phép mình lười biếng. Tạ Khang Yên vẫn dùng bao tay khi khám bệnh cho khách nữ song khả năng chuẩn đoán, cho thuốc của anh rất tốt nên khách hàng vẫn bỏ qua sự kì quái đó, rất thích được anh xem bệnh.

-Nội về nghỉ đi ạ. Tối nay con ở lại tiệm kiểm kê thuốc, mai còn đến đoàn làm phim.

-Ừ. Vậy con cũng nghỉ sớm đi!

Ông nội theo ba về nhà, dáng điệu rất vui vẻ. Người càng lớn tuổi, lại càng như một lão ngoan đồng, thích chơi đùa với con cháu, đôi khi còn nhõng nhẽo với con cháu nữa. Tạ Khang Yên thoáng mỉm cười.

9 giờ 30 phút, đường phố vẫn còn đông nhưng khách khám bệnh cuối cùng đã về nhà. Tạ Khang Yên kiểm tra lại số thuốc còn lại, tính phân lượng, viết vào sổ. Đang làm thì bên ngoài chợt có tiếng người:

-Xin lỗi, tôi rồi, chúng tôi không khám bệnh nữa...

Khi anh ngẩng lên, gương mặt đỏ hồng của ai đó đập vào mắt. Ân Đình đang đứng trước quầy thuốc, vẻ mặt mờ mịt. Lúc này cô ngồi trong phòng tiếp được một chút thì tay của người đầu tư đã mò đến... Nhìn về mặt hả hê của ông ta, Ân Đình càng thêm bất an.

Nữ chính và nữ hai thì không cần đến cô lo lắng. Nữ chính là ca sĩ nổi tiếng, nữ hai cũng có chút tên tuổi – không đến nỗi bị ép buộc. Song Ân Đình thì có thể. Và chỉ có cô mới cứu được cô thôi.

Ân Đình uống ít nhất là 8 ly bia. Bia còn đỡ hơn rượu. Uống được một chút thì bắt đầu say xỉn. Say xỉn thì thể hiện tính xấu. Hết lên, còn nhảy múa nữa. Rồi khóc lóc. Trợ lý của công ty tỏ ra rất bất ngờ, người đầu tư cũng không được vui.

Nhưng ai trách được người say cơ chứ. Ân Đình nằm vật vờ dưới đệm, còn ới hai lần. Về mặt nhà đầu tư càng đen hơn nữa. Chẳng ai muốn một cô gái người đầy mùi khó chịu, mặt đỏ, ngả nghiêng. Nhà đầu tư là người làm ăn, đương nhiên cũng không đói khát đến nỗi muốn một người như vậy.

An toàn là trên hết. Dù không nhận được vai diễn cũng không sao cả. Ân Đình đầu đau như búa bổ nhưng vẫn cực kỳ tỉnh táo. Không tỉnh táo chỉ có chết mà thôi.

Người quản lý phải gọi taxi đến đón Ân Đình. Nhà đầu tư không giữ, còn khoát vai nữ hai.

Khi lên xe, cô không ới mửa nhưng con say già vờ đang đến thật. Đành phải tìm một hiệu thuốc mua thuốc giải rượu uống tạm vậy.

Là tiệm thuốc của Tạ Khang Yên.

Con gái tóc tai rũ rượi, cách ăn mặc lại không giấu được da thịt. Tạ Khang Yên không khỏi nhú mày. Phụ nữ thế giới này hồ hào bình đẳng, bình đẳng đến nỗi phải như đàn ông say xỉn lì bì, đứng không vững vậy sao?

-Thầy Tạ...cứu...cứu tôi với. Tôi chóng mặt...Tôi buồn nôn...

Rượu đã thấm. Ân Đình chính thức gục ngã trong vòng tay của Tạ Khang Yên.

Theo phản ứng tự nhiên, anh đưa tay đón lấy Ân Đình. Bàn tay vô tình chạm nhẹ vào vùng ngực Ân Đình. Toàn thân anh tê cứng, không khống chế ngã xuống, kéo theo cả Ân Đình. Cô ngã đè lên người Tạ Khang Yên, thân thể mềm mại chạm sát. Ân Đình đã lên tới giai đoạn say mềm, theo bản năng dụi dụi trên ngực Tạ Khang Yên tìm chỗ ấm. Một phần cơ thể của Tạ Khang Yên kêu gào thảm thiết. Anh hoảng hốt nhận ra, phía dưới của mình có một bộ phận đã đứng thẳng, đầu óc mình thì mờ mịt, vô thức vòng tay siết lấy Ân Đình vào lòng...

*Kekeke, chương sau có gì không?

Com, like nhé, càng lúc càng ít. Buồn.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lý Lễ Và Thực Tế

Nam nữ thụ thụ bất tương thân.

Thụ thụ bất tương thân. Một khi đã quá thân mật thì...

Tay – đã chạm vào ngực người ta. Dù là vô ý. Người ta đã nằm gọn trong lòng, mình còn ôm ấp vuốt ve, cơ thể này sinh phản ứng. Trước đây, Thúy Vân áp sát vào người như thế, y phục không chỉnh tề, lòng Tạ Yên như hồ băng lạnh lẽo, không chút động lòng, chỉ thấy khinh khi.

Nhưng giờ tay anh đang run rẩy. Ôm Ân Đình vào lòng, tuy biết là sai trái, dù lòng gào thét: “Buông ra” bao nhiêu lần đi nữa thì tay cũng không nỡ rời cô.

Tâm tình loạn, trái tim cũng loạn mất rồi.

Ân Đình khi ngủ, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ. Dáng người cô hơi cong lại, đầu cứ dụi dụi, vô thức đi tìm hơi ấm. Tạ Khang Yên lòng đã chẳng được yên.

Chẳng qua là...

Bổn phận của thầy thuốc là phải chăm sóc bệnh nhân trong mọi trường hợp. Tạ Khang Yên đỡ cô lên căn phòng nhỏ trong tiệm thuốc. Anh nấu nước nóng, lau mặt, còn nấu trà giải rượu, bỏ sẵn trong bình giữ nhiệt, đợi Ân Đình mở mắt là cho uống ngay.

Loay hoay mãi mà khi ngã lưng xuống thì đã gần hai giờ sáng. Trên giường, Ân Đình say ngủ. Dưới giường, Tạ Khang Yên trằn trọc, không thể nằm yên.

Nếu so ra thì Ân Đình cũng giống như đào hát thời cổ đại. Dù rằng kiếp này vị thế của cô có thay đổi, song nghĩ đến cảnh chấp nhận một người diễn trò có thể dễ người khác chạm vào bất cứ lúc nào như vậy, lòng Tạ Khang Yên dĩ nhiên không thể yên ổn. Bức bối, khó chịu như có trăm, có ngàn con kiến bò qua.

Trước đây, nếu Tạ Yên thực sự phải lòng một đào hát, nhất định chàng sẽ chuộc thân cho nàng khỏi đoàn, mang về làm thiếp. Thời đại này không chấp nhận chung chồng chung vợ, hơn nữa Tạ Khang Yên không phải là Tạ Yên của thế gia được môn, chẳng phải lo lắng về cơm áo. Anh chỉ có một tiệm thuốc Trung y nho nhỏ, thu nhập mỗi tháng chưa được vạm vỡ. Ông nội và ba đều lớn tuổi, vẫn phải lo chuyện cơm áo, thuốc men cho hai người. Đào hát – à không phải- diễn viên thời này đòi hỏi cao về vật chất, Tạ Khang Yên có giữ được cô không?

Giữ được cô?

-Thầy Tạ ơi...Em lạnh....lạnh quá đi!

Ân Đình thì thầm nhỏ nhỏ. Lòng Tạ Khang Yên chùng xuống. Tạo hóa trêu ngươi, sao cứ xô những người chẳng thích hợp đến gần nhau.

Anh đắp lên người cô chiếc mền ấm. Tay chạm khê má Ân Đình. Không phải cảm giác chán ghét ngày nào với Thúy Vân, lòng Khang Yên ấm áp. Chỉ muốn ngồi nhìn Ân Đình ngủ ngon.

Thật là...

Đã không thể tiến đến gần hơn nữa, vậy thì...

Nhưng mà tay người ta đã nắm, người của người ta đã ôm trọn. Nếu xem như không có, vậy....có phải là quá vô trách nhiệm, là kẻ khốn kiếp quá không?

Đây là thời hiện đại, cô ấy lại là diễn viên mà. Đóng phim thì có bao nhiêu người ôm ấp, đầu đến lượt Tạ Khang Yên áy náy. Chẳng qua là...

-Bóp...

Sao lại có thể hèn hạ thế chứ? Tìm cách chối bỏ trách nhiệm với một thiếu nữ? Dù cô ấy có vài người đàn ông trước người chạm vào thì cũng là chuyện của cô ấy. Hôm nay người rõ ràng là nỗi dục vọng với người ta trước. Việc có để không chịu trách nhiệm, người có phải là đàn ông không?

Chịu trách nhiệm? Nhưng người ta có bằng lòng cho người chịu trách nhiệm không?

....Khi Ân Đình tỉnh lại, mọi chuyện đêm qua chầm chậm quay lại như một cuốn phim chiếu chậm. Ói mưa trong bàn tiệc, làm nhà đầu tư không vui, có thể vai diễn tam phiến đó sẽ không có được. Nhưng không quan trọng, chuyện làm Ân Đình nóng mặt là việc cô đã vào tiệm thuốc....Thầy Tạ tiếp cô thì phải. Ân Đình gọi tên thầy, hình như còn ôm lấy thầy.

Cô nam quả nữ. Cô bật dậy thật nhanh.

Tóc dài tán loạn trên vai. Nhưng mặt mũi sạch sẽ. Quần áo không có dấu hiệu bị cởi ra, vẫn ngay ngắn.

Trong mơ hồ, hình như Ân Đình cảm thấy ai đang dùng khăn ấm lau trên mặt. Có ai đỡ cô lên giường nằm nghỉ. Có ai đắp mền cho Ân Đình nữa kia.

Chiếc mền vẫn còn đây. Vậy đêm qua thầy Tạ phải làm sao?

Ân Đình biết tai mình đã đỏ rực. Tối qua...

Cạnh giường có một bình giữ nhiệt nhỏ. Chữ viết của thầy Tạ rất đẹp, nét đều đặn, Ân Đình nhìn vào là có thể hình dung đến tư thế cầm bút như một thư sinh, lướt nhẹ trên giấy, bình thần, thông dong:

-Canh giải rượu đã nấu sẵn. Hôm nay tôi phải đến phim trường sớm.

Hôm nay Ân Đình không có cảnh quay nào. Buổi chiều thì đến thử trang phục mới phát sinh từ việc sửa kịch bản. Có thể lúc đó không gặp được thầy Tạ rồi.

Gặp thầy? Không gặp được, sao lại có chút tâm tình như đang thất vọng? Thất vọng vì không gặp thầy sao?

-Dĩnh nhi, Dĩnh nhi. ...

Điện thoại lại reo lên giục giã. Số lạ nhưng đã gọi Ân Đình rất nhiều lần:

-Sur muội, em đang ở đâu vậy? Sur muội?

Nguyên Bản thật lòng lo lắng cho Ân Đình. Mọi quan hệ của diễn viên và nhà sản xuất, cũng như những đánh đổi đằng sau đó, anh hiểu rất rõ. Hôm qua nghe tin cô đi với chủ đầu tư phim mới, lòng Nguyên Bản như lửa đốt. Cũng may bạn bè anh nói lại, ông chủ đó đêm qua chỉ dẫn theo nữ chính thứ về khách sạn, Ân Đình không nhận lời tiếp khách, anh mới tạm yên tâm.

-Em không sao. Sur huynh. ...à...anh Nguyên không cần lo đâu ạ. Cảm ơn anh!

Cắt đứt ngay từ khi chưa có nhiều quyền lực. Ân Đình đã nếm quá nhiều vị đắng của tình cảm. Sur huynh là người tốt, nhưng anh không thích hợp. Anh nên tìm cho mình một cô gái khác tốt hơn Ân Đình. Địa vị cũng thích hợp với anh.

-Dĩnh Dĩnh...Đừng cúp máy, anh muốn nói...Dĩnh Dĩnh...

Ông bà Nguyên mấy ngày nay đều thấy được vẻ mặt của con trai thần thờ, buồn bã hơn ngày thường. Ông Nguyên cũng không ngờ cô bé đó lại không “nể mặt” mình mà đối xử với Nguyên Bản như vậy. Nhưng nghĩ kỹ, có lẽ Ân Đình đã suy nghĩ rất kỹ nên mới không cho con ông cơ hội. Hiện tại vị trí trong làng giải trí của Ân Đình rất nhỏ bé, chênh lệch với gia đình ông không ít. Con bé có lẽ không muốn một mối quan hệ tạm bợ. Là biết thân biết phận, nhưng cũng rất khôn ngoan.

-Anh à, Bản Bản...

-Nó lớn rồi. Chuyện tình cảm cứ để con tự quyết thôi em à.

Cái nhìn của ông Nguyên đã có nhiều thay đổi. Ngày xưa đúng là có chút miễn cưỡng nhưng giờ nếu hai đứa đều thích nhau, có thể đến với nhau thì ông cũng không ngăn cản làm gì.

Nguyên Bản xuống đến sân, khởi động xe. Hôm nay nhất định anh phải hỏi cho rõ. Sao cô lại không để ý đến mình như vậy, đối xử còn thua bạn bè bình thường. Nguyên Bản phải làm gì thì Ân Đình mới vui vẻ, mới gọi anh là sur huynh, mới chấp nhận ngồi vào xe để anh chở về đây?

*Thật lòng mà nói, nếu Ân Đình không quá lý trí, có lẽ Nguyên Bản mới là người xứng đáng với cô ấy hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Tương Lai

Trong thế giới trước đây của Tạ Yên, nữ nhân không có vai trò quan trọng. Chỉ có thể quản việc nhà, sinh con. Đào hát diễn tốt vai trò của mình là được, chủ yếu để mua vui.

Thời đại này, con hát – diễn viên cũng làm công việc mua vui cho người khác. Nhưng họ cạnh tranh rất nhiều. Ai cũng muốn trở thành “nhất ca, nhất tỷ” gì đó. Đối với công việc hóa thân vào tuồng hát đều rất tập trung.

Cổ vấn trung y, cũng chỉ là một trong những người tham gia vào tuồng hát. Không phải là nhân tố chính, tính ra giống như một gã sai vặt, sống nhờ đoàn hát mà thôi.

Nhưng hiện tại Tạ Khang Yên lại đang kiếm tiền từ đó. So với công việc bốc thuốc, khám bệnh, cổ vấn cho đoàn phim kiếm được không ít tiền song lại không được lâu dài. Ân Đình là diễn viên, rồi cũng sẽ như những cô diễn viên khác ôm ấp, yêu thương bạn diễn. Người khác chịu được nhưng Tạ Khang Yên cứ nghĩ đến cảnh nương tựa mình thân mật, là loi, thâm tình bên đàn ông khác là lại muốn nổi lửa. Yêu một con hát – diễn viên chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Lại một tiếng thờ dài.

Bộ kim châm cứu bày ra trước mắt. Sáng ngời, dưới ánh đèn càn tủa ra thứ ánh sáng huyền hoặc, lung linh.

Bản thân Tạ Yến xuất thân từ thế gia dược môn, y thuật hàng đầu, không phải là kiểu Trung y hiện tại. Ngày xưa người xưa chỉ trông mong vào đại phu chữa bệnh, dược môn nhờ khả năng y thuật mà vang danh thiên hạ. Tạ Khang Yên lại là con cháu của một gia đình có truyền thống Trung y lâu đời nên khi trọng sinh, anh cũng học được không ít y thuật hiện đại. Thời gian học ở viện Trung y đã học qua phương pháp phẫu thuật của Tây y.

Có thể kiếm tiền từ y thuật không? Bản thân Tạ Yến cũng không đo lường được khả năng y thuật của chính mình. Anh đến từ một nơi không thuộc thời đại này, ban đầu vẫn muốn quay về. Nhưng đã kết thúc cuộc đời ở đó. Giờ xây dựng cuộc sống mới, y thuật tùy thân là họa hay phúc đây?

-Thầy Tạ...

Tạ Khang Yên lấy lại vẻ thản nhiên, tiếp tục hướng dẫn Tạ Lệ Minh động tác phối phương thuốc. Đạo diễn Vương rất kỹ tính, sợ biên kịch không có kiến thức về trung y sẽ viết nên những phương thuốc không hợp lý, dẫn đến phim bị chỉ trích. Trong phim có một phân cảnh nữ chính giúp triều đình chữa ôn dịch hoành hành, sau đó đưa ra các phương thức khử trùng sử dụng dược liệu làm vật dẫn. Tạ Khang Yên cũng liên hệ đến một số trận ôn dịch diễn ra trong thời đại của mình, từ đó đưa ra phối phương, làm tư liệu cho biên kịch viết thêm vào kịch bản. Cuối phim nữ chính thành danh y lừng danh thiên hạ, phương thuốc dùng trong phim tổng cộng phải lên đến hơn vài chục với nhiều bệnh trạng khác nhau.

-Thực sự có nhiều cách phối phương thuốc chữa bệnh như vậy ở Trung y à? Chữa đau bụng đã có hơn 5 phương thuốc rồi?

-Cách phối phương thuốc tùy thuộc vào hoàn cảnh dược liệu của từng vùng và nặng, nhẹ của bệnh nhân. Có những phương thuốc khi sử dụng, cô cần chú ý đến thức ăn người bệnh dùng trong thời gian dưỡng nữa. Những loại thuốc tính hàn sẽ kỵ với loại thức ăn nào, đôi khi không để ý sẽ làm người bệnh ngày càng nặng.

Trung y kỳ diệu, đó là cảm giác mà biên kịch và cả đạo diễn Vương cũng cảm thấy sau khi làm việc với Tạ Khang Yên. Còn hai vị giáo sư đi cùng đoàn phim chung với Tạ Khang Yên ban đầu, từ từ cũng xin rút khỏi đoàn. Anh làm việc rất tốt, thậm chí có những phương thuốc độc đáo mà họ chưa hề nghe tới, nhưng thử nghiệm thì lại rất hiệu quả. Chắc chắn mục tiêu “quảng bá Trung y” từ bộ phim này của Viện sẽ thành công rồi.

-Chào đạo diễn Vương. Chào biên kịch ạ!

Giọng nói trong trẻo của Ân Dĩnh vang lên, làm tim Tạ Khang Yên giật thót. Anh quay mặt đi, tránh cho mọi người thấy, vành tai mình khi nào đã đỏ lên.

-Ân Dĩnh, hôm nay cô không có cảnh quay mà?

-Dạ...Nhưng em đến để học hỏi ạ. Ngày mai em có cảnh quay chung với tiền bối Từ và chị Lệ rồi.

-Ừ.

Ân Dĩnh cũng chỉ mượn một cái cớ. Cô cũng muốn gặp thầy Tạ. Chẳng hiểu sao lại muốn nhìn thấy anh. Muốn nghe lại giọng nói của anh.

-Chào thầy Tạ ạ!

-Ừ...-Tạ Khang Yên cố làm ra vẻ tự nhiên nhưng giọng lại khàn đi hẳn- Chào cô...

-À, cô có cảnh quan trọng nhất giả vờ trong lúc quyền rũ Thái sư thì dùng kim châm cứu hành thích ông ta. Cô cũng nên tham khảo huyết vị với thầy Tạ trước.

Kịch bản thay đổi nhưng cảnh này vẫn giữ nguyên. Tô Hiểu Đồng cuối cùng vẫn tỉnh ngộ, giả vờ trong lúc kề cận với Thái sư, nói mình nắm được bí quyết chân truyền của môn phái, có thể giúp ông ta đột phá sinh tử quan, tăng thêm tuổi thọ. Sau đó nâng dùng kim châm đâm vào huyết Bạch hội, mưu đồ hành thích, không ngờ bị ông ta phát hiện, giết chết. Cảnh này tuy không phải là cảnh thân mật gì nhưng ăn mặc thì không được tề chỉnh lắm, cũng chỉ là lớp lụa mỏng khoác ngoài tấm yếm đỏ. Dù chỉ nghe nói mà Tạ Khang Yên đã nóng ran cả mặt. Lại nghĩ đến chuyện Ân Dĩnh thân mật cùng kẻ khác, lòng lại thất lại. Tim dường như mới nhói lên.

-Thầy Tạ à...Tôi...

-Cô định sẽ làm diễn viên mãi sao?

Ân Dĩnh khựng lại. Sáu năm nay cô cứ làm việc như một con ong nhỏ trên phim trường, cóp nhặt từng vai diễn. Không hẳn là tốt nhưng đó là một công việc giúp cô sống được, cũng trả được phần nào khó khăn của gia đình.

-Tôi...tôi chắc vậy. Làm diễn viên cũng đâu phải là công việc gì không tốt. Tôi...

Nhưng cô phải thân mật cùng người khác. Phụ nữ mà da thịt kề sát, ôm ấp áp áp với đàn ông như vậy...Thậm chí còn phải dùng môi hôn cuồng nhiệt nữa. Có khi còn có cảnh nóng gì đó. Hôm trước Tạ Khang Yên từng nhìn thấy Tạ Lệ Minh và Từ Lập diễn. Hai người chỉ mặc một lớp phia thân dưới, thân trên để trần trước bao nhiêu cặp mắt, làm ra động tác như là đang ân ái. Tưởng tượng Ân Dĩnh cũng như vậy, tay Tạ Khang Yên bất giác nắm chặt lại.

Anh phải có trách nhiệm với Ân Dĩnh. Trách nhiệm đã ôm cô, đã chạm vào cô. Nhưng Ân Dĩnh lại là một diễn viên.

-Tôi...tôi có một tiệm thuốc Trung y. Cô có thể đi học thêm cách bốc thuốc, phối thuốc. Cô bỏ nghề diễn viên, tôi...tôi nuôi cô. Hoặc là làm chung với

nhau. Làm với nhau.

Ân Đình đỏ bừng mặt. Tim cô như đánh trống. Nuôi cô? Bốc thuốc cùng Tạ Khang Yên? Ý anh là...

-Đỉnh Đỉnh...Anh có chuyện muốn nói với em

Nguyên Bản bất ngờ xuất hiện. Anh không nghe được câu chuyện nhưng đã thấy khuôn mặt đỏ ửng của Ân Đình và vẻ bối rối của Tạ Khang Yên rất rõ. Người trong lòng? Cô ấy có người trong lòng? Không lẽ nào lại là đây?

-Sur huynh!

Thực sự muốn nghe lại tiếng gọi đó. Nhưng Ân Đình lại rất khách sáo gọi anh:

-Xin lỗi anh Nguyên ạ. Em có việc cần trao đổi với thầy Tạ....Có lẽ là không tiện. Anh có thể....

-Không có gì là không thể cả. -Nguyên Bản nóng nảy hét lên- Em đừng có đánh trống lảng, tìm cơ thoái thác như vậy. Anh muốn nói chuyện với em cho rõ. Em...

Trong lầu hoa, Thúy Vân bị một tên hoa hoa công tử trêu ghẹo. Tạ Yến đến lầu hoa do một người bạn cũ ái mộ cô nương lầu hoa Từ Diệp mời đến giúp nàng chữa bệnh. Người là bệnh nhân, thầy thuốc không thể không cứu. Tạ Yến cũng không nỡ nhìn cô gái đang dùng đôi mắt van xin kia gặp họa đã can thiệp. Được môn danh gia được triều đình trọng vọng chỉ có người kế thừa là chàng nên người kia cũng phải nể mặt. Nay Tạ Yến – Tạ Khang Yên cũng đang đứng vào hoàn cảnh tương tự. Chỉ khác rằng, chàng đã không còn là được môn công tử Tạ Yến rồi.

-Cô ấy không thích thì anh cũng không nên ép. Vả lại, anh bạn ạ....Anh đừng nên để Ân Đình trở thành tâm điểm của phim trường này. Có gì thì từ từ nói.

Tạ Khang Yên chỉ là một cổ vấn trung y nho nhỏ. Ân Đình là diễn viên phụ. Hai người đứng với nhau không gây chú ý gì. Nhưng Nguyên Bản thì khác. Anh là con trai Nguyên Sâm -cây đại thụ của làng điện ảnh, lại từng có tác phẩm đoạt giải kịch bản tại nước ngoài. Giờ lại lớn tiếng cùng Ân Đình như vậy, không khỏi làm người ta chú ý, không khéo lại làm kinh động ký giả rồi.

-Tôi và cô ấy vẫn có một cảnh cần trao đổi về động tác diễn. Anh có thể về trước. Một lát sau gặp Ân Đình sau, có được không?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Bao Nuôi Hay Phải Chở Che?

Nếu ban đầu, Ân Đình nghiêng về thầy Tạ, chỉ vì cảm giác an toàn từ gia đình của anh mang lại thì bây giờ cô lại lưu luyến bởi cảm giác được che chở mà Tạ Khang Yên đem đến cho mình.

Đối mặt với “sur huynh”, Tạ Khang Yên rất bình tĩnh. Anh biết sử dụng lợi thế trong đoàn của mình và Ân Đình. Nguyên Bản là con trai của Nguyên Sâm, cũng có danh tiếng, sau phút bốc đồng cũng sẽ nghĩ đến thể diện của gia đình. Giống như anh ngày xưa...

Lúc hai người trở lại chỗ thì Nguyên Bản không còn ở đó nữa. Có người trong đoàn nhìn họ, đằng sau chắc cũng không có ít người bàn tán. Nhưng họ sẽ không truyền tin này ra ngoài vì chẳng ai muốn nâng lượng tương tác cho người khác cả. Ân Đình là một diễn viên phụ, cũng chẳng cần dùng cô để tuyên truyền.

-Tôi...tôi đưa em về.

Đã quyết tâm chịu trách nhiệm, nếu là ngày trước thì sẽ có mai mối đến cầu thân, đính hôn. Bản thân Tạ Yến vốn kiêu ngạo, gia tộc được môn xem trọng y thuật hơn việc thành gia lập thất nên quá tuổi nhọc quán (20 tuổi), Tạ Yến vẫn chưa có hôn phối. Kiếp này, không dễ dàng định hôn nhân như trước. Các cô gái cũng xem trọng sự nghiệp nên việc kết hôn thường phải từ 20 tuổi trở lên.

-Được rồi...Thầy không cần....

-Tôi không có xe, nhưng có vé xe bus đi cả tháng. Em đi đâu, chúng ta cùng đi...

Cùng đi!

Gương mặt cả hai đều đỏ ửng. Cảm giác như mối tình đầu vậy. Cũng từng có những ngày đi cùng nhau như vậy. Không nói gì, chỉ lẳng lặng đi bên nhau, mưa thì có người cầm dù che chắn, nắng cũng có người kề cận, che bóng cho cô.

Tạ Khang Yên bước lên xe buýt, tay vừa chạm vào Ân Đình đã rút lại. Vành tai đỏ, anh ngẩng đầu lên, hít sâu vào để làm nguôi đi phần nào nhịp đập

của con tim chẳng biết nghe lời của chủ nhân.

Xe đông, người chen lấn. Tạ Khang Yên cao dong dong. Anh quay người, gần như bao phủ lấy Ân Đình, không cho người khác chạm vào cô.

-Sắp tới nhà tôi rồi. Thầy vào... uống trà không?

Căn hộ chung cư nhỏ nhỏ của Ân Đình hiện ra trước mắt. Tạ Khang Yên đưa cô xuống trạm trước chung cư rồi mới quay đi. Chưa có giao ước, chưa có sự chấp nhận của cha mẹ, vẫn chưa thể quá thân mật. Hơn nữa Ân Đình nói mình còn sống với một gia đình nữa, gặp mặt, họ sẽ thấy được anh đang run rẩy, chẳng giữ được mấy lúc bình tĩnh lúc ở cạnh cô.

Vào trong nhà, Ân Đình sợ hãi, hình như cô không xin số của Tạ Khang Yên, cũng không có weibo hay wechat của anh.

-Sao ngờ ngẩn vậy? Đi đâu giờ mới về?

Trịnh Diên đang dọn dẹp gì đó, thấy Ân Đình ngẩn ngơ mới lên tiếng hỏi. Con bé này dạo này hay ngẩn ngơ, giống như mấy năm trước vậy. Không lẽ lại yêu rồi?

-Sao vậy, thầy Tạ tỏ tình à?

Tỏ tình? Ân Đình cũng không rõ. Từ đầu đầu nói gì đến chuyện tình cảm. Thầy Tạ đi cạnh, đưa cô về, trên xe bus lại gần như che chở cho cô.

Là con gái, lại xác định đối tượng thích hợp với mình, Ân Đình không tránh khỏi xao động. Trịnh Diên có lạ gì biểu hiện khờ khờ ngớ ngẩn này. Cô ngưng việc, đến bên chỗ bạn, tra khảo ngay:

-Phải vậy không? Tỏ tình à?

-Không có -Mặt Ân Đình nóng bừng -Thầy nói... nói sẽ nuôi tào. Thầy đưa tào về.

Cũng đâu phải kẻ hiền lành gì. Chưa gì đã muốn bao nuôi người ta. Nếu Ân Đình không phải là đứa an phận thì bây giờ làm gì đến một thầy thuốc trung y muốn bao nuôi nó. Trịnh Diên nhún mày, gay gắt:

-Rồi mày nói sao? Hấn cho mày tiền à? Sao không ném vào mặt hấn?

Ân Đình khựng lại rồi bật cười:

-Không phải. Thầy nói... nói sẽ nuôi tào cả đời. Thầy sẽ lo cho tào. Nhưng không phải bao nuôi.

-Vậy nghĩa là -Trịnh Diên che miệng -Lão cầu hôn mày hả?

Cầu hôn cũng không phải. Có ai cầu hôn như vậy bao giờ. Nhưng mà..

-Không có nói cầu hôn. Chỉ nói là sẽ nuôi tào thôi.

Trịnh Diên đang sắp xếp lại mọi diễn biến trong đầu. Trai tơ, gặp gái là gượng, dùng một cái muốn "bao nuôi" người ta cả đời. Ân Đình lại dễ mềm lòng bởi những kẻ như vậy. Ngày xưa là tên đó, giờ lại là một thầy thuốc Trung y chẳng kiếm được nhiều tiền.

-Sao mày không hỏi, lão làm sao nuôi mày? Bán tiệm thuốc đi làm diễn viên à?

-Không có. Thầy Tạ nói, nói tào nên học bốc thuốc, phối phương, sau này...

-Sau này làm bà chủ tiệm thuốc chứ gì. -Trịnh Diên trở lại vẻ nghiêm túc- Nợ của ba mày là 1,5 triệu tệ, mới trả hơn 500 ngàn. Em mày còn đi học, cái tiệm thuốc Trung y đó kiếm được bao nhiêu tiền, sau này làm sao được.

Ân Đình cũng biết chuyện đó. Thu nhập mỗi tháng từ công việc của cô may mắn thì được 2-3 vạn tệ trung bình mỗi tháng, trừ chi phí còn có mấy ngàn tệ gửi về nhà. Tiệm thuốc Trung y thời đại này kiếm tiền không bằng nghề bác sĩ, thua cả một diễn viên nhỏ như cô.

-Mấy tích thêm tiền rồi bảo lão bỏ thêm khoảng 10 vạn nữa cùng tào mở tiệm quần áo online trên mạng cũng được. Mày làm người mẫu, đỡ được chi phí. Nhưng vẫn phải vào đoàn phim mà chào hàng cho đám nữ diễn viên hám fame đó. Thu nhập ổn định rồi muốn theo ai thì theo.

-Ừ.

Ở nhà, Tạ Khang Yên hắt xì liên tục mấy cái. Anh cũng biết, tiệm Trung y không thể kiếm quá nhiều tiền bằng công việc bán thuốc. Chỉ còn các cụ già tìm đến mua và hốt thuốc, người trẻ thì theo Tây y, bệnh tới khám bác sĩ ở bệnh viện. Giờ không thể tiếp tục che giấu bản lĩnh được. Kiếm tiền mới nuôi được người, mới khiến Ân Đình không đóng phim và ôm ấp người khác nữa. Đã là người của hấn, dù miễn cưỡng giữ lấy nàng vì trách nhiệm đi nữa cũng không thể quá phóng túng với đàn ông được. Nhắm mắt lại là tưởng tượng ra cảnh không vui đó, miệng Tạ Khang Yên đắng ngắt, trà Vạn Hoa cũng chẳng còn có mùi vị gì.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Độc Dược

Mới sáng sớm Tạ Khang Yên đã ra tiệm thuốc. Khách hàng đa số là khách quen của ông nội, cũng có một số khách hàng mới nhưng không thường xuyên đến. Khách của ông nội thì...

-Lão Vương vẫn vậy, e là...

Đó là một khách hàng lâu năm của ông nội, cũng là bạn thân. Ông ấy bị tai nạn, chân không cử động được, sức khỏe yếu dần, hiện tại gần như bán thân bất toại. Ông nội rất thương bạn, tìm nhiều cách chữa trị nhưng vô ích. Trước đây Tạ Khang Yên đã theo ông đến xem bệnh cho lão Vương. Nếu dùng phương pháp châm cứu tổ truyền của Tạ gia thì có thể nuôi hy vọng. Chỉ là phương pháp này chưa bao giờ thấy ở hiện đại, Tạ Khang Yên cũng không muốn ông nội nghi ngờ thêm nữa nên thể hiện ra.

Bây giờ sử dụng nó, có thể kiếm tiền không?

-Ông nội.

-Ừ, sao hôm nay ra tiệm sớm vậy con?

Tạ Khang Yên bước vào quầy, kiểm tra lại thuốc trong tiệm. Đa số là dược liệu được trồng ở các trang trại, cũng không phải loại hiếm quý gì. Với số dược liệu này cũng khó phối được những phương thuốc quý.

Kiểm tiền bằng khả năng, nhưng vẫn không thể quá nổi bật được. Tạ Khang Yên không chịu được những tung hô phồn hoa của thế giới này. đành phải âm thầm mà thực hiện thôi.

Nhờ ông nội “móc nối” cũng không được. Y thuật của Tạ Khang Yên là một tay ông nội dạy. Cách dùng kim châm tổ truyền của Tạ gia chỉ được truyền cho người thừa kế, là một phương thức chữa bệnh bí ẩn. Công dụng không lường được, nếu không thận trọng sử dụng có thể mang đến kết quả chẳng mong muốn, nhất là với một gia đình theo nghề Trung y truyền thống như vậy.

-Hôm nay em không đến phim trường à?

Có tiếng hỏi của Tiểu Lâm. Tạ Khang Yên xem lại một đơn thuốc cho bệnh nhân sắp tái khám, trả lời:

-Không ạ.

-Hôm trước báo có đăng phóng sự khi đến đoàn phim của em đó. -Tiểu Lâm vui vẻ bắt chuyện -Diễn viên toàn là người anh thích. Nhưng cái cô diễn viên phụ mới đẹp. Nhìn bốc lửa thật. Em dẫn anh tới phim trường tham quan nhé. Anh...

-Cộp...

Ánh mắt Tạ Khang Yên lạnh lùng lướt qua. Không còn vẻ nhu hòa, thân thiện nữa. Tiểu Lâm bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Tạ Khang Yên chẳng nói gì nữa, chỉ lặng lẽ cầm lấy thuốc theo đơn. Cục đá mài trong tiệm dược đặt lên đơn thuốc phát ra âm thanh khô khốc khiến Tiểu Lâm càng bối rối hơn.

-Đề...để anh đi dọn dẹp.

Tạ Khang Yên không đáp. Động tác bốc thuốc vẫn lưu loát nhưng đầu anh không ngừng xuất hiện những hình ảnh chẳng nên nhớ. Thân hình bốc lửa. Tay đã chạm nhẹ lên phần thân thể thanh tân đó. Tưởng tượng đến những ánh mắt đàn ông như Tiểu Lâm thô lỗ soi mói vào Ân Đình, Tạ Khang Yên càng khó chịu hơn.

Đó chính là cảm giác khi sắp sở hữu một thứ gì đó mà người ta lăm le muốn cướp đi sao?

Chắc là vậy. Người của thời đại Tạ Yên sống đều muốn không muốn ai nhìn vào vật sở hữu của mình. Dù là thiếp hay một đào hát, ca kỹ hầu nữ cũng vậy. Tạ Yên- Tạ Khang Yên cũng không ngoại lệ, phải không?

Cũng chỉ là một cô gái. Nhận trách nhiệm thì xem như người của mình. Người của mình thì không muốn người khác dòm ngó, vậy thôi.

-Ông chủ, tôi đến tái khám.

Tạ Khang Yên ngẩng lên. Đó là một bệnh nhân mới, đến khám và điều trị khí hãn trong cơ thể. Tạ Khang Yên đã cắt cho cô mấy liều thuốc, hẹn sau một tháng đến tái khám.

-Ông chủ à, từ ngày uống thuốc, cơ thể tôi tốt lên nhiều lắm. Tôi đã đến bệnh viện khám, bác sĩ nói tử cung của tôi đã co lại, có thể giữ được thai rồi.

Bệnh nhân do thân thể nhiều hàn khí nên khó thụ thai, có đến bệnh viện làm thụ tinh nhân tạo thì cũng khó giữ thai. Tạ Khang Yên cũng từng gặp vài ca như vậy ở cổ đại. Dùng kim châm cứu và cho thêm thuốc, từ từ điều dưỡng sẽ khiến người khỏe hơn.

-Ông chủ à, tôi có chuyện muốn thương lượng với cậu. Cậu có rảnh không?

Tạ Khang Yên ngẩng lên. Bàn tay đeo găng tay đặt nhẹ lên cổ tay bệnh nhân, nghe mạch. Mạch tượng đã ổn định hơn trước nhiều, thêm khoảng ba thang thuốc nữa thì...

-Có chuyện gì?

-Ở đây nói chuyện không tiện. Tối nay chúng ta hẹn nhau ở ngoài được không?

Trong thời đại này, nam nữ không có khoảng cách như trước. Là nữ tử có thể chủ động hẹn nam nhân ra ngoài. Ân Dĩnh còn làm diễn viên sẽ bị lôi vào những buổi tiệc, gặp mặt thường xuyên như vậy. Vương tôn quý tộc đều thích người đẹp, thích hưởng lạc thú. Đám người hiện đại này cũng vậy. Nàng...

Ngay cả Tạ Yến hấn cũng chỉ xem nàng là đào hát, là ca kỹ mua vui thì nói gì người khác. Hấn cũng chỉ là một người trong số bọn họ, xem thường Ân Dĩnh mà thôi.

-Cô uống thêm vài liều thuốc nữa thì sẽ ổn định lại thân thể. Tôi cho thêm thuốc khác, điều dưỡng cơ thể, dự định nửa năm nữa là có thể mang thai.

Tạ Khang Yên lạnh nhạt tiễn khách. Tiệm đã có thêm vài người qua lại, lời trong miệng người khách cũng khó thoát ra, đành cầm theo thuốc, ra ngoài.

Tạ Khang Yên nhìn vào phương thuốc trong sổ mình vừa ghi. Thân thể phụ nữ khỏe mạnh, kỳ rụng trứng ổn định thì mới có thể sinh con thuận lợi, đứa trẻ cũng thông minh hơn.

Ân Dĩnh người mảnh mai như vậy, có dịp phải xem tình trạng cơ thể. Có thể khoan sinh con cũng được nhưng vẫn phải điều dưỡng thân thể thật tốt. Có da có thịt một chút vẫn hơn mà.

Lại nghĩ đi đâu vậy. Trong đầu chỉ toàn chuyện về nàng, hình bóng của nàng. Kiếm tiền cũng là vì muốn nuôi nàng.

Độc dược có thể chữa trị. Còn bản thân Tạ Yến hấn, loại độc này có thể chữa được sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 17.2

Cả một ngày Tạ Khang Yên không đến phim trường, cũng là hôm diễn cuối của Ân Dĩnh. Dự định là 1 tháng rưỡi nhưng nhờ đồng nghiệp phối hợp tốt, diễn xuất của Ân Dĩnh cũng linh hoạt nên hoàn công sớm hơn dự kiến. Cô thu dọn, chào đồng nghiệp rồi mới ra về,

Tiền bối Nguyên Sâm không nói gì khác với cô cả. Ông còn xoa đầu khi cô cúi chào. Tiền bối Từ Lập thì mỉm cười động viên Ân Dĩnh:

-Diễn viên là phải dùng tác phẩm để nói chuyện. Em cố lên!

-Dạ, cảm ơn tiền bối.

Rời khỏi phim trường là rời khỏi Tạ Khang Yên. Anh không cho cô số liên lạc, cũng không có weibo hay wechat. Đến nỗi Ân Dĩnh còn có cảm giác, dường như hôm ấy mình đã nghe lầm cái câu "tôi nuôi em". Căn bản cứ như một giấc mơ.

Ân Dĩnh đón xe bus. Lại nhớ đến cái vé tháng. Có người mua vé cả tháng, nói là sẽ đón đưa Ân Dĩnh mà.

-Về thôi!

Nơi trạm xe gần đoàn làm phim, Tạ Khang Yên đứng đó. Anh không quên lời mình đã hứa. Dùng vé tháng của xe bus, đưa cô về nhà.

Mất Ân Dĩnh bỗng cay cay...

Trên xe bus, hai người là một cặp đôi tuyệt đẹp. Đoàn phim đóng đô ở nơi khá hẻo lánh nên mỗi lần xe bus đến, đều đã đông nghẹt người. Tạ Khang Yên lại đứng che cho Ân Dĩnh, không cho ai chạm vào cô.

-Anh vào nhà uống nước không?

Khi cả hai đứng trước chung cư, Ân Dĩnh lại hỏi. Tạ Khang Yên cũng ngượng ngừng lắc đầu, còn định quay đi.

-Anh đợi chút.

Ân Dĩnh tiến lên một chút, đứng trước mặt Tạ Khang Yên. Cô thoáng nghiêng đầu, đồng điệu nơi khóe miệng lại hiện ra, thu hút ánh nhìn ngơ ngẩn của người trước mặt.

-Cho em số điện thoại đi. Em muốn gặp anh cũng không biết làm sao nữa. Giờ em đã quay xong hết các cảnh ở phim trường rồi.

Tạ Khang Yên không dùng điện thoại. Không phải là không dùng được. Chỉ là không thích cảm giác không tập trung tư tưởng vì một thứ vốn chỉ dùng để liên lạc với nhau thôi.

-Không có điện thoại.

-Ồ.

Ân Dĩnh mở to mắt, rồi lại sụp xuống, có vẻ thất vọng hơn.

-Vậy weibo, wechat, anh có dùng không?

Một người không có điện thoại, weibo-wechat chắc chắn không có. Vậy thì chỉ có anh tìm cô được. Ân Dĩnh không thể tìm đến gặp anh sao?

-Không dùng.

-Vâng!

Ân Dĩnh đang thất vọng. Tạ Khang Yên nhận ra điều đó. Anh nói với theo.

-Nhưng một lát nữa tôi sẽ đi mua điện thoại. Chỉ dùng để gọi cho em thôi.

Ngọt ngào. Người con gái nào không cảm thấy vậy khi nghe những lời đó. Ân Dĩnh đã bao năm không lắng nghe những lời nói ngọt, người đàn ông này không trau chuốt, không phóng đại nhưng lại làm con tim bé nhỏ của cô xao động, đập lên những nhịp rộn ràng.

-Vâng. Em viết số của em cho anh, nhớ lưu nha.

Giọng Ân Dĩnh như gió thoảng. Đôi má cô hồng hây hây trong gió, nụ cười dịu dàng in vào lòng Tạ Khang Yên một dấu ấn thật đặc biệt. Anh chỉ muốn chạm tay vào má cô mãi, muốn Ân Dĩnh ngượng ngừng nhìn mình thế này hoài.

-Số của em.

Ân Dĩnh dúi vào tay Tạ Khang Yên một tờ giấy viết vội. Đó là một dãy số khá dài, không phải là đơn thuốc nhưng chỉ cần liếc sơ qua một chút, Tạ Khang Yên đã nhớ không quên.

-Anh nhớ lưu nha.

-Ừ.

-Có số thì nhá máy cho em nha.

-Ừ.

Ân Dĩnh đi như chạy vào chung cư. Rõ ràng chỉ muốn tạo tin đồn như ý định ban đầu của công ty, sao giờ lại nhớ rõ từng đường nét trên khuôn mặt người ấy. Sau bao năm, lại rung động lại, lần này dễ dàng đến nỗi Ân Dĩnh cũng ngạc nhiên.

Là vì gặp đúng người sao?

Tạ Khang Yên đứng ngẩn ngơ tại trước chung cư cho đến khi bóng Ân Dĩnh khuất vào bên trong. Anh không đi xe bus nữa, theo thói quen đi bộ về nhà, có thể trên đường sẽ gặp vài cây thuốc hay.

Đi ngang qua một tiệm điện thoại, Tạ Khang Yên đứng lại, rồi từ từ bước vào.

Lời hứa anh luôn nhớ. Đã hứa với người ta rồi.

-Xin chào quý khách. Quý khách muốn mua điện thoại nào?

-Nghe gọi là được. Điện thoại thường thôi.

Sực nhớ, dường như điện thoại bây giờ có thể nhìn thấy người khác nữa. Dù sao cũng là mua điện thoại, mua một cái tốt tốt, hiện đại một chút cũng tốt rồi.

-Thôi, không lấy điện thoại thường nữa. Cô chọn giùm tôi một cái có máy quay rõ chút. Nhìn được người.

-Vâng. ...

Tạ Khang Yên đi mua điện thoại. Còn Ân Đình thì thảnh thơi lại nhìn về phía điện thoại của mình, chờ tin nhắn hoặc là một cú nhá máy của anh.

-Lại yêu rồi à?

Y hết 6 năm trước khi mong ngóng chờ đợi điện thoại từ quê của anh chàng cũ. Nhưng lần này đã là cô gái 24 tuổi nên nhìn Ân Đình ngộ nghĩnh hơn, đặc biệt... cũng đáng yêu hơn.

-Đâu có đâu.

-Cái gì cũng đâu có. Sao, sư phụ Trung y à?

Ân Đình và Trịnh Diên cũng không giống nhau điều gì cả. Cô ngẩn người một chút rồi gật đầu.

-Sư phụ trung y là chọn lựa an toàn. Làm chủ tiệm thuốc trung y thu nhập không cao nhưng cũng đủ sống. Mày lấy hấn cũng được, ít ra là cũng có cơ hội được cưới hỏi vô cửa đảng hoàng. Mấy tên đại gia thì thích bao nuôi diễn viên hơn, có lòng chút thì quan hệ mập mờ, thu làm tình nhân. Ít ai vô nhà giàu làm vợ. Mà mày thì không phải đại minh tinh.

-Ừ.

-Nhưng giờ vẫn phải trả nợ. Sư phụ trung y chắc không có nhiều tiền giúp mày trả nợ đâu.

-Ừ. Lần trước tao như vậy, không biết vai đó còn dành cho tao không nữa. Nhà đầu tư không thích mà.

-Ừ.

Nhằm lại chi phí, tháng này vẫn còn dư. Nhưng nếu qua tới tháng sau vẫn không có phim đóng, chút tiền còm cõi cũng không đủ xài. Hơn nữa lại có ba mẹ và em trai.

Ân Đình cầm điện thoại ấn số cho người quản lý ở công ty.

-Xin lỗi anh, tôi là Ân Đình. ...Tôi đã quay xong bộ phim đó. Không biết công ty có công việc gì mới cho tôi không?

-Lần trước nhà đầu tư rất không hài lòng về cô. Say xin như vậy nên đã chọn một nữ diễn viên khác vào vai đó rồi.

-Vâng. ...

Ân Đình nghe lòng chùng xuống. Cô không theo nguyên tắc ngầm được. Nhưng không có kịch bản thì tình hình sẽ rất khó khăn.

-Nhưng sáng nay bà chủ mới nhận một kịch bản mới, dự định sẽ dặt theo vài người trong công ty để tìm cơ hội tăng nhân khí. Cô đến gặp bà chủ thử xem. Mai buổi chiều có ở công ty.

-Vâng.

Cũng là một câu nói mà câu sau vui hơn câu trước. Ân Đình luôn cố gắng tìm kiếm cơ hội song cũng không phải là dạng bất chấp tất cả để giành được cơ hội. Bà chủ cũng rất có tên tuổi. Trở thành “gà” đi theo bà ấy, mong là có cơ hội trong bộ phim tiếp theo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Gợn Sóng

Thẩm Hân Linh vào nghề hơn mười chín năm, lúc nhỏ từng là một “đồng tình” khá nổi. Với mối quan hệ sẵn có, cùng với nhan sắc tươi trẻ, cô bạo hồng nhờ một bộ phim truyền hình. Lăn lộn bao năm trong làng giải trí, Thẩm Hân Linh đã thấy không ít cô gái mê muội bởi ánh hào quang điện ảnh, sẵn sàng đánh đổi mọi thứ. Bản thân cô cũng thế, tuy không đến nỗi phải dựa hẳn vào một chỗ để có vị trí song vẫn có những mối quan hệ tiền thân nhất định. Đối với Ân Đình, cô không ra sức lãng xê vì chuyện của Lạc Viên nhưng cũng không bịt mắt đường lui của cô ấy. Vai diễn thì vẫn có, đủ để Ân Đình kiếm sống tại chốn phồn hoa này.

Nhưng nhan sắc rực rỡ đến lúc nào đó cũng sẽ tàn lụi. Ân Đình hiện tại như một bông hoa đang khoe sắc. Thẩm Hân Linh đã bước chân vào đường kinh doanh, đương nhiên sẽ cố gắng kiếm tiền. Ân Đình có thể giúp cô kiếm được nhiều hơn là mấy đồng hoa hồng bởi mở vai diễn phụ của mình.

-Đúng là chị sắp đóng phim đó. Chị cũng sẽ dẫn theo vài người trong công ty cùng đóng. Theo em, em hợp với vai gì?

Bộ phim Thẩm Hân Linh sắp đóng là phim cổ trang có kinh phí chế tác lớn. Gần đây thịnh hành các phim chuyển thể từ dòng văn học mạng. Vai diễn Thẩm Hân Linh đảm nhận là vai nữ chủ kiên cường, phò tá phu quân từ một vương gia nhân tàn thành người đứng đầu thiên hạ. Là phim nữ chủ dĩ nhiên các vai nữ khác đều rất phong phú. Ân Đình được nhận một vai trong số đó, chỉ cần có chút đất diễn thì thù lao chắc cũng không quá thấp. Phim lại do công ty nhà góp vốn, phần trăm tiền quản lý cũng giảm đi.

-Em thích vai này ạ!

Đó là vai tỷ nữ Song Mai của nữ chủ. Trong tiểu thuyết, đất diễn của nhân vật này không nhiều, chủ yếu là trung thành cẩn cẩn, hy sinh vì tiểu thư. Vai diễn rất dễ lấy cảm tình của các fan nữ chủ, fan Thẩm Hân Linh.

Cô gái này cũng khá khôn ngoan. Lùi một bước để tiến thêm hai bước. Phim mà thành công, Song Mai đương nhiên cũng nổi bật lên trong mắt fan, cộng với nhan sắc xinh đẹp không kém Thẩm Hân Linh, người đóng vai có cơ hội vươn lên tuyến 2 nhanh chóng. Nhân vật này có mối tình không rõ với thị vệ của nam chính, không khéo sẽ tạo nên hiệu ứng couple ngầm, dựa vào đó mà bạo hồng.

-Ừ, cũng được. Chị sẽ đề cử em. Về chuẩn bị đi.

Cũng đã đến lúc kiểm một con gà có khả năng rồi. Mấy năm nay Thẩm Hân Linh mở công ty đại diện, cũng đã tạo cơ hội cho vài người xuất đạo, nhận vai theo kiểu “tài nguyên kèm theo” với mình nhưng chưa ai nổi tiếng được. Bản thân cô diễn xuất cũng còn hạn chế, “gà” đương nhiên đi theo con đường của chủ rồi.

Nhưng Ân Đình lại khác. Mấy bộ phim đầu cô đóng cho Lạc Viên không tệ. Lạc Viên cũng không muốn buông tha Ân Đình dễ dàng. Nhưng sau này Tả Thanh “bạo hồng”, Lạc Viên dồn hết sức lằng xê cô ta nên mới bỏ qua Ân Đình. Mấy năm nay, Ân Đình tài nguyên hạn chế, không nổi tiếng được, vai diễn đều là vai nhỏ song cũng không bỏ công ty đi tìm cơ hội. Nếu cô ấy có điều kiện phát triển sẽ dễ dàng xây dựng hình ảnh “cô gái trượng nghĩa” của làng giải trí, thu hút nhiều fan hâm mộ dễ tâm.

Hơn nữa đạo diễn Vương đã tìm đến Ân Đình đóng phim là đã thừa nhận khả năng của cô ấy. Còn có tin tức tháng sau sẽ đến thương lượng tìm Ân Đình đóng Tào Cơ. Cơ hội tốt như vậy, không dùng đợi khi cô ấy giành được sự chú ý sẽ càng khó khăn hơn.

Ân Đình đương nhiên không biết đến suy nghĩ của Thẩm Hân Linh. Cô chọn vai Song Mai vì nhân vật đơn giản, thời lượng xuất hiện lại nhiều. Dù thù lao có ít hơn các vai khác song có mặt khoảng 30 tập phim thì ít nhất cũng nhận được 6-7 vạn. Phim của công ty ăn uống, trang điểm, phục trang sẽ được bao toàn bộ, có lợi hơn.

Khi ra khỏi cửa công ty, điện thoại vang lên tiếng “Dinh nhĩ” quen thuộc. Là tin nhắn của một số điện thoại lạ. Chỉ có vài chữ nhưng lại khiến cô không khỏi mỉm cười.

-Chào em. Là tôi...

Là tôi, ai biết là ai chứ? Ân Đình bĩu nhệ môi:

-Anh là ai chứ? Không biết.

Bên kia im lặng. Một lúc sau mới có tin nhắn tới. Lần này có đủ cả họ lẫn tên.

-Là tôi. Tôi là Tạ Yên.

Tạ Yên? Ân Đình nhũn mày. Tạ Yên là ai?

Lại một tin khác gửi đến ngay.

-Là Tạ Khang Yên.

Chắc là lỗi do đánh chữ. Ân Đình bấm lại tin trả lời:

-Thầy Tạ, em chào thầy....

Chiếc điện thoại trong tay Tạ Khang Yên run nhẹ. Tin nhắn ngắn gọn, cũng có mấy chữ, nhưng lại làm một kẻ ngẩn ngơ.

Ân Đình đang cười. Nụ cười khiến gương mặt sáng bừng trong ánh nắng. Cô không biết hình ảnh này đã lọt nhanh vào tầm mắt của một người...

-Ông Vạn...Chúng ta họp ở lầu 3.

-Ừ.

Ân Dĩnh bước lên xe buýt. Hiện nay cô đã 24 tuổi nhưng cảm giác của những năm mười tám tuổi lại tràn đầy trong lòng ngực. Cũng có nhớ nhưng, chờ đợi. Cũng có những giấc mơ bình dị đến nao lòng.

Hết món nợ của ba, Ân Dĩnh sẽ là Ân Tiểu Nhân trong ngôi nhà bé nhỏ. Ngày xưa giấc mơ là một người đàn ông “bất sát” (nhân viên nhà nước – ổn định), bây giờ lại trở thành một thầy thuốc Trung y ôn hòa, sau giờ làm việc trở về nhà, mỉm cười gọi Tiểu Nhân là bà xã, ăn chén cơm cô nấu, cùng cô dắt con chó nhỏ đi dạo tiêu thực sau bữa cơm chiều.

Cũng trong lúc ấy, tại một bệnh viện của vùng quê hẻo lánh, khuôn mặt của cậu bé tương tự Ân Dĩnh lại tràn đầy lo lắng. Trên giường bệnh là khuôn mặt nhợt nhạt, khắc khổ của người đàn ông chưa tròn năm mươi tuổi mà nhọc nhằn đã làm ông như quá tuổi sáu mươi.

-Mẹ à, hay là con gọi cho chị hai, nói tình trạng của ba.

-Không được đâu con -Bà Ân lau nước mắt- Ba con nói là không được nói. Chị con làm việc vất vả. Mấy năm trước vì chuyện nhà mà nó đã khổ sở một lần rồi...

Sự nghiệp của con bé mới bắt đầu thôi. Hơn nữa còn nợ gần 1 triệu tệ. Giờ nghe ông bệnh, lại tốn thêm một khoản lớn nữa, con bé làm nghề diễn viên nghe nói nhiều cạm bẫy. Nếu nó nóng ruột tình hình của ba mà sa chân lỡ bước thì sao.

Tiểu Quân cũng hiểu vậy. Cậu bé thương chị. Nhưng ngoài chị ra thì cậu không nghĩ được một phương thức nào khác để giúp ba khỏi bệnh. Chị quen với người ở thành phố lớn, có thể sẽ giúp ba khỏi bệnh dần dần...Hay ít nhất không đau đớn như bây giờ, gầy guộc, xanh xao.

-Con về trường ạ, mai có kỳ thi.

-Ừ, con đi đi. Nhớ đừng báo cho chị hai biết vội. Tết rồi nó về nhà....

Bác sĩ nói tình huống của ông có thể kéo dài đến Tết là đã quá giới hạn. Khi đó...Ân Dĩnh có biết thì cũng không cần phải lo lắng nhiều nữa. Cùng lắm khóc thương, đau đớn một thời gian là hết. Chuyện gì rồi cũng sẽ qua...

Số tiền bảo hiểm ông mua mấy năm, bán nhà có thể gom đủ để trả số tiền nợ. Bà cũng không nghĩ, ông nhà cả đời vất vả, cuối cùng phải trông vào cái chết mới đủ tiền trả hết món nợ vay.

*Lời tác giả: Chuyện 6 năm trước với Ân Dĩnh đang lặp lại. Chi là đôi khác người, người bên cạnh cô là thầy Tạ, thầy sẽ làm gì?

Thương thay tấm lòng cha mẹ. Những kẻ ” hỏ dừ ăn thịt con” chỉ là thiếu số, thiếu số mà thôi”

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chuyện Xưa - Chuyện Ngày Nay

Tiểu Quân thực sự rất sợ. Cậu bé mới có mười mấy tuổi, đứng trước nỗi đau mất người thân vẫn còn quá non nớt. Cậu bé chỉ biết gọi điện thoại cho chị. Bác sĩ nói phải chuyển lên bệnh viện tuyến trên gấp nhưng ba mẹ dường như đã buông xuôi cho số phận. Ba còn nói với mẹ, ước gì phim con mình đóng phát sóng trước Tết. Ba muốn nhìn thấy chị trước khi ra đi. Tiểu Quân không muốn điều đó. Tiểu Quân chỉ mong cứu ba mình. Cứu ba thôi.

Ân Dĩnh nhận điện thoại mà người cứng đờ. Tiếng khóc của Tiểu Quân bên kia điện thoại. Ba mẹ cô sống trong vùng ô nhiễm do khai thác mỏ đã lâu để lại. Tuy chính phủ đã nhiều lần cam kết an toàn song đã có không ít người bị bệnh. Ân Dĩnh cũng mong sẽ dành đủ tiền để mua nhà đón ba mẹ lên phụng dưỡng, có ngờ đâu...

-Nè, sao lại ngồi đây? Chuyện gì?

Trịnh Diên hoảng hốt khi thấy Ân Dĩnh khóc nức trong lòng mình. Con bé rất ít khóc. Luôn tỏ ra kiên cường và ít khóc, ngay cả khi chia tay với người cũ cũng không khóc lóc nhiều đến thế này.

-Ba tao bị bệnh. Bác sĩ nói là u ác tính. Phải đưa lên thành phố chữa bệnh. Tiểu Quân nói, ba cứ cương quyết không chịu cho tao biết. Ba tao định Tết này, khi tao về thấy ba mất coi như là đã lỡ....Diên Diên ơi!

Sáu năm trước, ông Ân vì lái xe vội về trong đêm đưng người, phải bồi thường một số tiền rất lớn mà áy náy mãi. Con gái vì món nợ của ông phải lên thành phố tìm việc làm, làm diễn viên. Giờ người đàn ông khắc khổ đó lại thả chịu đưng con đau hành hạ cũng không muốn con gái đau lòng nữa. Sáu năm trước đã tiêu tốn hơn cả triệu tệ, giờ chẳng biết phải tốn thêm biết bao tiền mà bệnh có hết đâu.

-Tao về....Tao phải về nhà Diên Diên ơi. Tao phải về...

-Mày bình tĩnh chút đi! -Trịnh Diên nâng mặt bạn, nhẹ nhàng- Mày có tiền sao? Được bao nhiêu?

Ân Đình loay hoay tìm sổ tiết kiệm trong tủ. Chưa đến sáu vạn. Đó là toàn bộ tài sản của cô rồi.

-Tao có mười vạn, đợt này không lấy hàng thì sẽ có thêm 5 vạn nữa. Tổng cộng được 2 vạn mốt rồi.

-Ừ. Hai vạn mốt rồi.

-Bình tĩnh đã....Giờ mày chuyển khoản số tiền này cho Tiểu Quân hay mẹ mày trước, nói đừng để lo cho ba. Chúng ta sẽ cố xoay tiền, cố xoay tiền. Ok?

Quay thêm vài chuyến hàng ở biên giới nữa. Trịnh Diên vốn nổi tiếng liêu lĩnh. Ân Đình vừa sức nhớ ra:

-Không đi buôn biên giới nữa. Đừng đi biên giới nữa. Ở nhà đi, Diên Diên...

-Buôn là cách kiếm tiền nhanh nhất. Nhưng yên tâm, tao mà có gì, lấy ai lo cho mày, ai kèm mày khỏi lũ háo sắc đó. Tao chỉ đi phân phối hàng thôi. Lấy thêm vài món đồ fake về tiêu thụ. Không nguy hiểm đâu.

Ân Đình lại bật khóc. Trước đây, khi chưa vào làng giải trí, cô chưa từng nghĩ sẽ chơi thân với một người phóng khoáng, còn có vẻ bạt mạng như Trịnh Diên. Song bây giờ cô lại thấy mình vô cùng may mắn. Không có Trịnh Diên, Ân Đình cũng không biết phải làm gì trong hoàn cảnh này đây.

-Ở nhà đừng cố tỏ ra mình phải kiếm tiền bằng mọi giá -Trịnh Diên đập nhẹ tay lên đầu Ân Đình- Bọn đàn ông trong showbiz thì như cáo rình mồi vậy. Mày càng tỏ ra cần tiền thì càng xuống giá. Bác trai biết được sẽ không vui đâu.

-Ừ. Tao biết rồi.

Ba Ân Đình là một người có lòng tự trọng rất cao. Cả đời làm lùi hy sinh vì con cái. Mấy năm trước, ông luôn tự cho mình là người đã làm cho Ân Đình phải chia tay với người yêu, bước vào làng giải trí. Ông rõ ràng là không thích Ân Đình làm nghề diễn viên nhưng chẳng hề phản đối, mỗi lần Ân Đình về là lại lẳng lặng đi hái hoa bưởi, bỏ kết để cho con tắm rửa gội đầu, dưỡng tóc. Giờ ông lâm bệnh nặng, người đàn ông đó lại càng không muốn thành gánh nặng cho con cái, chỉ muốn lặng lẽ ra đi, hoàn thành một kiếp người.

Chỉ tội cho Ân Đình. Cô thần thờ trong một góc. Điện thoại sáng đèn báo tin nhắn, Ân Đình cũng không màng đến. Màn đêm tưởng đã tan biến, một lần nọ xuất hiện trước mắt cô.

Bên kia, Tạ Khang Yên thỉnh thoảng lại nhìn vào điện thoại. Có vài tin nhắn quảng cáo, nhưng không tin nào đáp lại lời anh hỏi ” Em ngủ chưa ” ngắn gọn của anh.

Do mình vô tình, nhấn nhầm quá, cô ấy không muốn trả lời sao?

Hay là vì cô ấy muốn nhận thêm tin khác. Cô ấy muốn đợi mình thông báo tình hình của mình trước, muốn đêm nay mình chúc cô ấy ngủ ngon.

Lại thêm một tin ” Em ngủ ngon nhé ” được gửi đến, đáp lại vẫn là im lặng.

Hay là cô gái đã ngủ không nhìn tới điện thoại. Mới đóng xong phim chắc là cũng mệt lắm rồi.

Tạ Khang Yên tắt đèn, ôm điện thoại lên giường. Trong máy chỉ có một số điện thoại duy nhất. Ngày mai sẽ lấy sổ của ba và ông nội, anh Tiểu Lâm nữa. Nhưng hiện giờ chỉ có Ân Đình mà thôi.

Cô vẫn im lặng. Tạ Khang Yên thoáng thờ dài. ...

....-Ân Đình.

Thắm Hân Linh nghiêm khắc nhìn gương mặt nhợt nhạt của Ân Đình. Mắt cô có quầng thâm, chứng tỏ thức rất khuya.

-Tiêu Đồng nói là em bán túi xách dỏm cho bạn ấy?

-Túi xách là em bán, nhưng bạn Tiêu Đồng là người mua. Bạn ấy biết đó là hàng fake loại 1 nhưng vẫn muốn mua.

Thắm Hân Linh cũng biết vài việc về Ân Đình. Ba mẹ cô nghe nói thiếu một món nợ lớp nên Ân Đình mới mười tám tuổi đã ký hợp đồng với Viên Viên. ...Nhưng lại có tin đồn dạo này cô ấy không chuyên tâm luyện tập, thành kính cũng rất kém.

-Em đã kinh doanh những món này không ít. Em đến phim trường không lẽ chỉ vì những thứ này sao?

Ân Đình cũng từng nghĩ chăm chỉ học hành, sau này có công việc tốt, phụng dưỡng ba mẹ. Nhưng trí thông minh của Ân Đình có hạn, học hoài cũng không tiến bộ nhiều, đành phải bỏ cuộc.

Cô cần nhẹ môi rồi gặt đầu. Hiện giờ Ân Đình chỉ muốn kiếm nhiều tiền hơn một chút. Chạy bàn hay làm việc vặt, cũng là một công việc khiến người ta no bụng thôi.

-Chị đem kịch bản về rồi.

Thắm Hân Linh đặt cuốn kịch bản xuống mặt ghế. Cô nhìn thấy tên mình đỏ chói trong bảng phân vai.

-Vai diễn nữ tỷ tuy xuất hiện nhiều nhưng không có đất diễn, thù lao không có nhiều. Chị có một vai quan trọng hơn dành cho em. Em có thể đóng nữ hai của phim, hết lòng yêu thương nam chính. Đó là một vai diễn chính diện, chị nghĩ nếu biết khai thác, cơ hội nổi bật sẽ rất cao.

Vai này ban đầu đã chọn một cô diễn viên khác đang lên trong công ty. Song Thắm Hân Linh lại phát hiện cô gái đó tham vọng quá cao, không biết nguyên tắc trong giới là tuyệt đối giữ bí mật trong công ty. Ân Đình so về nhan sắc, khí chất, diễn xuất không hề thua kém. Chỉ có điều...vai diễn quan trọng như vậy, Thắm Hân Linh không phải muốn giao cho ai là giao.

-Thù lao của vai này là 1 vạn tệ một tập, phim có 65 tập, em nhận được hơn 60 vạn. Nhưng mà...

Cô ngừng một chút rồi mới nhìn thẳng vào Ân Đình. Ân Đình lại rất bình tĩnh. Dường như cô cũng đã hiểu ra.

-Nhưng vai này không phải chị muốn chọn em là được. Em phải đi gặp các nhà đầu tư cùng với chị. Vốn em không có giá trị thương mại lớn, có thể...

Có thể phải làm nhiều điều khác. Ân Đình hiểu. Song hiện giờ cô cũng muốn kiếm nhiều tiền hơn nữa. Ân Đình nghĩ, chẳng phải ai cũng có nhu cầu thể xác với một cô gái xa lạ, chẳng qua là cô gái xa lạ ấy cứ muốn tạo điều kiện cho họ nhớ đến nguyên tắc ngầm.

-Nhờ chị Thắm giúp đỡ. Em rất cảm ơn chị.

Ân Đình cũng đã nhìn thấy những tin nhắn lúc sáng của Tạ Khang Yên. Cô muốn trả lời lại nhưng đột nhiên lại thôi. Lại giữ thái độ im lặng. Cảnh tình này rất quen thuộc, tưởng như là chuyện mấy năm trước, lúc Ân Đình ngây ngô gật đầu để rồi sau đó hoảng hốt lao ra khỏi nhà hàng, chạy như bay đi tìm người ấy, nhưng rồi thay vì dịu dàng và an ủi, lại lùi thối rồi đi trong cơn gió lạnh buốt người.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Giá Trị Và Niềm Tin

Tiệc tùng, gặp nhà đầu tư là một trong số những công việc mà diễn viên không có chỗ dựa phải làm. Ân Đình chưa đi tiếp rượu bao giờ, không phải vì cô không muốn đi mà đa số những vai diễn Ân Đình nhận đều là tuyến phụ, thậm chí rất phụ, tên nằm cuối bảng phân vai.

Lần này là một vai khá quan trọng trong bộ phim lớn của Cty. Đầu tư vào bộ phim không chỉ có một mình họ mà còn có vài đối tác. Công ty chỉ cung cấp diễn viên, phần còn lại như trang phục, kinh phí quay đều được huy động từ các nhà đầu tư. Vạn Tư Minh là nhà đầu tư lớn nhất, bỏ khá nhiều vốn vào dự án lần này.

Thắm Hân Linh là nữ diễn viên chính, cũng là cổ đông của dự án. Cô rót rượu, tiếp rượu rất nhiệt tình. Nhưng ánh mắt Vạn Tư Minh không rời khỏi Ân Đình. Cô cũng cười, nụ cười tuy chưa gần gũi lắm nhưng vẫn rất đẹp, đặc biệt có một chiếc răng khểnh bé xíu lấp ló, càng làm nụ cười đó thêm phần tự nhiên hơn.

-Mời anh Vạn...

Ân Đình rót một ly rượu, Vạn Tư Minh nhận lấy, khẽ cười:

-Nghe nói cô Ân được đề cử vào vai Lý Hân Nghi?

Có thể nhớ rõ tên vai diễn như vậy...Ân Đình thoáng ngạc nhiên nhưng vẫn lịch sự mỉm cười:

-Vâng ạ.

-Đó là một vai diễn rất hay.

-Vâng!

-Cô Ân nghĩ sao, nếu chúng ta thay đổi một chút, cho Lý Hân Nghi diễn một vài cảnh nóng.Cô Ân có thân hình nóng bỏng như vậy, chắc chắn sẽ tạo nên sự chú ý hơn cho bộ phim.

Dáng điệu của Vạn Tư Minh rất bình thân nhưng đã có vài người che miệng cười thâm thúy. Thắm Hân Linh cũng lo sợ Ân Đình bị kích động. Song cô ấy cũng rất thân nhiên lắng nghe chuyện, còn đáp lại Vạn Tư Minh:

-Tôi nghĩ khán giả hiện tại rất có mắt nhìn. Nếu cảnh nóng đó xuất hiện không hợp lý, không đúng tâm trạng, hoàn cảnh nhân vật thì chắc là cũng sẽ được chú ý, nhưng sau đó là hậu quả đoàn phim phải chịu. Tôi chỉ là một diễn viên, tôi tuân theo mọi chỉ đạo của đạo diễn thôi.

Vạn Tư Minh có hơi bất ngờ trước câu trả lời đó. Đúng là trước đây, anh ta không đánh giá cao Ân Đình. Sáu năm qua cô không có kim chủ, anh chỉ nghĩ là do cô chưa tìm được người cho giá thích hợp. Song bây giờ đứng trước một cơ hội hiếm có vẫn không bị loạn. Vai diễn Lý Hân Nghi này, Ân Đình vốn rất cần mà.

-Cô Ân nói rất hay. Tôi mời cô....

-Cảm ơn Vạn tổng

Vạn Tư Minh cả buổi không rời mắt khỏi Ân Đình, những nhà đầu tư khác cũng thấy. Gái đẹp trong làng giải trí không ít, dù có chút nuối tiếc với thân hình tuyệt đẹp, khuôn mặt đẹp tự nhiên của Ân Đình nhưng họ cũng nhanh chóng có mục tiêu mới. Thẩm Hân Linh cũng uống cảm chừng đôi chút. Cô luôn dõi theo Ân Đình. Cô ấy bình tĩnh lạ, khác hẳn hình ảnh mà cô đã tưởng tượng. Không quá vồn vã, cũng không lạnh nhạt, không tỏ ra như “bạch liên hoa” thánh nữ song cũng không phải là kiểu người tùy tiện. Như đang đóng một vai diễn trước khán giả là các nhà đầu tư lão luyện của phim.

Buổi tiệc kết thúc lúc 10 giờ 30 tối. Chẳng có một lời hứa hẹn nào được đưa ra cả nhưng mọi người đều vui vẻ ra về. ”Kim chủ” của Thẩm Hân Linh cũng đã cho người đến đón cô.

-Tôi đưa cô về nhé!

Những ánh mắt lướt qua kín đáo. Có vài nhà đầu tư cũng đã có bóng hồng bên cạnh. Vạn Tư Minh nói khẽ vào tai Ân Đình và cô gật nhẹ đầu.

-Vâng. Cảm ơn anh!

-Đưa người đẹp về an toàn nhé!

-Chơi vui vẻ. Mai có buổi họp.

-Vâng.

Vạn Tư Minh cúi chào vài người rồi lịch sự mở cửa chiếc xe sang trọng. Ân Đình bước vào trong...

Đằng xa, có cái bóng nào thấp thoáng. Đường như....rất giống một người.

Song, cũng không quan trọng nữa. Ân Đình không muốn quay lại đằng sau. Chỉ thấy lòng trống rỗng. Trong xe bật điều hòa nhưng cô lấy thấy lòng mình lạnh như băng.

....Xe dừng lại trước chung cư của Ân Đình. Cô định bước xuống nhưng đã bị một bàn tay chặn ngang:

-Cô Ân không mời tôi vào nhà à?

Ánh mắt Vạn Tư Minh chợt thay đổi, khóe miệng nhếch lên, đẩy về trên choker. Tuy nhiên ánh mắt ấy, Ân Đình đọc được trong đấy gần như là sự khinh bạc đối với mình.

-Nhà tôi nhỏ lắm, Vạn tổng sẽ khó chịu ngay.

-Không sao. Nếu cô muốn rộng rãi hơn thì...

Anh ta cúi xuống, hơi thở nóng ấm phả vào tai Ân Đình:

-Đến nhà tôi nhé? Gần đây thôi, rất rộng.

Ân Đình không đáp. Cô chỉ lẳng lặng nhìn Vạn Tư Minh...

Chỉ im lặng mà nhìn.

Vạn Tư Minh nhìn lại cô. Đôi mắt của Ân Đình rất đẹp. Nụ cười nơi khóe môi của cô cũng rất nhẹ, dường như như gió thoảng qua.

-Tôi mệt lắm, Vạn tổng. Tôi chỉ muốn về nhà ngủ. Nhà của tôi thôi.

Ân Đình rất cần vai diễn này. Số tiền thù lao không ít, có thể giúp cô vượt qua phần nào khó khăn.

Nhưng tận sâu trong tâm khảm, Ân Đình vẫn là một cô gái kiêu hãnh. Ba đã dạy: ”Nhà mình nghèo, chỉ có thể hơn thiên hạ ở lòng tự trọng, con à!”.

Cô có thể kiếm được tiền, mang tiền đó về cứu ba. Chỉ đơn giản là trải qua vài đêm xuân, vài thỏa thuận ngầm cùng người khác. Nhưng bản thân Ân Đình hiểu rất rõ, ba cô- nếu biết nguồn gốc những đồng tiền ấy, ông sẽ thà chết đi tức khắc còn hơn cam chịu sống vì số tiền con gái dùng thân xác đánh đổi về.

-Ngày mai, cô có thể không được nhận vai diễn Lý Hân Nghi?

Ân Dĩnh đang bước đi bỗng khựng lại. Cô chỉ là một cô bé non nớt. Nhưng người đàn ông kia, sao lại có cảm giác còn non nớt hơn cô nữa. Không giống một con cáo già trên thương trường một chút nào.

-Anh kinh doanh mà. Nếu loại bỏ một món hàng bán được thì tôi cũng không biết nói gì với anh nữa. Tùy anh...

Một lần, rồi sẽ có một lần nữa. Ân Dĩnh không phải là con búp bê mất giá. Có bán cũng phải bán được giá cao nhất. Hiện giờ, chỉ một vai diễn, không đáng, không đáng cho cô đánh mất mình.

Nhưng chân cô vẫn run rẩy. Đôi môi đỏ cắn chặt...Giá trị của mình, hiện giờ chỉ bằng một vai diễn sáu mươi vạn tệ. Chỉ sáu mươi vạn tệ mà thôi... *Lời tác giả* Chỉ mong mọi cô gái đều có thể giữ được lòng tự trọng". Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào. Bậc cha mẹ nào cũng mong con mình "có lòng tự trọng" trong xã hội đã có quá nhiều kẻ bán mình "tương đất mà thật ra rẻ hơn cho".

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Phóng Túng

Lúc Tạ Khang Yên không nén được, cũng đến công ty của Ân Dĩnh tìm cô.

Trên đường đi, anh đã nghĩ tới rất nhiều lý do để giải thích cho chuyện Ân Dĩnh không nghe máy, không trả lời tin nhắn. ...Dù bản thân chỉ là một thầy thuốc Trung y đi nữa thì...dù sao cũng xem như là làm chủ một hiệu thuốc nhỏ, có chút tài sản. Còn làm nghiên cứu sinh ở trường đại học, cũng có lương khoảng ngàn tệ mỗi tháng. Không nhiều, song so với nhiều người cũng xem là ổn định. Ân Dĩnh nếu không phải là cô gái đam mê vật chất như lời mấy người trong phim trường nói thì số tiền anh kiếm được có thể giúp cả hai cuộc sống an ổn. Tạ Khang Yên hoàn toàn có khả năng nuôi được Ân Dĩnh, không cần cô phải đi làm.

Song, thái độ của những cô gái trong công ty khi nghe nhắc đến cô lại không thân thiện lắm. Có người còn hắt mặt ra ngoài cửa, nhếch môi như trêu chọc Tạ Khang Yên:

-Đi tiếp khách rồi, khuya lắm mới về.

Họ không che giấu gì cả, nói luôn địa điểm cho Tạ Khang Yên biết. Anh bước ra ngoài trong cái lạnh. Cảm giác mông lung, như là buồn, có cả giận, lại có cả lo sợ...Cô gái nhỏ đó không lẽ cũng chẳng đơn thuần như đã biểu hiện bên ngoài.

Cô rời đi, trong xe một người đàn ông khác.

Tạ Khang Yên lại theo bản năng đón taxi đuổi theo cô.

Trên xe, anh nghĩ đến rất nhiều chuyện. Phố phường đèn lấp lánh, Tạ Khang Yên bỗng giật mình thoảng thốt...Tại sao mình phải đuổi theo?

-Cảm ơn bác tài.

Anh xuống xe, không đuổi theo nữa. Giữa phố phường nhộn nhịp, Tạ Khang Yên chỉ có một mình...

Trong thế giới này, anh chỉ có một mình...

Tạ Khang Yên cứ bước. Vô thức, lại hướng về phía chung cư mà Ân Dĩnh đang ở. Và nhìn thấy cô xuống xe.

Xa quá, không nghe được. Nhưng Ân Dĩnh chỉ lẳng lặng nhìn người đàn ông đó...Đôi mắt cô như biết nói. Tạ Khang Yên nắm chặt tay.

Nếu muốn, cô ấy đã nằm trong vòng tay anh ta rồi.

Nếu muốn, giờ đây cảnh anh thấy không đơn thuần như vậy. Có thể đã là một màn chạm môi mãnh liệt rồi.

Bỏ lại một người thảng thốt. Nếu họ hôn nhau thật, có lẽ Tạ Khang Yên chỉ có thể đứng nhìn.

Nhưng không có gì cả. Ân Dĩnh quay mình vào trong tòa nhà cũ. Nhịp tim anh chợt tăng lên.

Cô không có lưu luyến gì người đàn ông đó. Dù anh ta thì có. Anh ta muốn gọi Ân Dĩnh lại nhưng rồi lại thôi, trở lại xe.

Giống như Tạ Khang Yên anh vậy, rõ ràng có nghĩ đến, nhưng cứ tự gạt mình là chẳng nhớ thương ai.

-A!

Ân Đình thỉnh lĩnh bị kéo tay. Cô quay lại, như gặp phải ma khi khuôn mặt đó rõ dần:

-Thầy Tạ...Thầy....

-Không thấy em nghe điện thoại nên đi tìm em.

Tạ Khang Yên đang bối rối. Ân Đình nhìn về luống cuống thanh minh của anh, bỗng thấy buồn cười.

Có thể cười lúc này sao?

-Thầy Tạ ơi, em mời thầy uống rượu nhé? Uống với em!

Ân Đình không phải là một cô gái hiền lành “hoàn toàn”. Cô vẫn biết làng giải trí vô cùng phức tạp. Không xù lông lên là không bảo vệ được mình. Ngày xưa địa vị thấp, chỉ có thể gồng mình mà chịu. Nhưng rồi cứ hiền lành mãi thì sẽ bị người ta ức hiếp mất thôi.

-Không uống. Con gái không được hở ra là bảo người ta uống rượu. Lỡ bị lợi dụng thì sao?

Ân Đình cười nhẹ khi nghe những lời khuyên ấy. Đã là người của làng giải trí, trải qua 6 năm tuổi nghề, Ân Đình không dễ dàng để người ta lợi dụng như vậy. Người đàn ông này nói vậy, nhiều khi uống rượu lại chẳng bằng cô.

Tâm lòng của anh, cô biết, là thực sự chân thành. Rất chân thành.

-Cô không nên....

Ân Đình khóc. Khóc thực sự. Nước mắt nhanh chóng chảy dài, ướt cả khuôn mặt xinh đẹp của cô, càng làm Tạ Khang Yên bối rối hơn.

-Sao lại khóc nữa? Đừng khóc, nín đi!

Hồi nhỏ, ở nhà Ân Đình rất nghịch, mỗi lần phạm lỗi sẽ mè nheo mẹ. Giờ thì dù cô có mè nheo bao lần đi nữa, cũng chẳng khiến ai động lòng. Ngoại trừ....

-Đừng khóc nữa...

-Thầy Tạ à.

Ân Đình bỗng ngậm lại ngón tay Tạ Khang Yên vừa lau nước mắt cho mình. Cánh môi mềm mại chạm đến làm anh sững sờ, quên cả rút tay về.

-Đêm nay em không muốn về nhà. Thầy dẫn em đi đi, đi đâu cũng được. Có được không thầy?

Giọng nói của Ân Đình là một đặc sắc. Không dịu dàng nhưng lại đầy tính nữ tính, nghe qua như đang rót mật. Cũng vì vậy cô hay được chọn diễn. Tiếc là đến bây giờ cũng không có cơ hội nào được nổi danh.

Tạ Khang Yên cũng không chống lại nỗi sự quyến rũ của giọng nói ngọt ngào đó. Anh khựng lại, nhìn đắm đắm vào gương mặt xinh đẹp đã được quét lên một màu hồng của Ân Đình đang nhìn mình.

Cũng chỉ là một việc nên làm. Ân Đình đã 24 tuổi, vốn cũng chẳng bài xích chuyện kia như trước. Nhưng cô cố chấp. Ân Đình không muốn lần đầu của mình bị người khác không coi trọng, xem như một thứ mang ra đổi chác. Tạ Khang Yên là người tốt. Trao cho anh cũng được, ít ra...chẳng phải quá phũ phàng. Anh cũng không khinh rẻ cô.

-Không được đâu. Con gái không nên đi đêm -Tạ Khang Yên kháng cự yếu ớt, hơi thở đã có chút loạn. Ân Đình cứ áp sát vào người anh như vậy. Da thịt con gái mềm mịn, lại có mùi hương nhẹ nhẹ, càng lúc càng khiến chân tay anh bủn rủn, người cứ lâng lâng.

-Một lần cũng được. Và lại em đi theo thầy mà, đâu sợ người ta lợi dụng, phải không?

-Nhưng mà....

Ân Đình bất ngờ ôm lấy Tạ Khang Yên. Phòng tuyến cuối cùng đã sụp đổ. Anh ngây ngốc nhìn cô. Ân Đình đang mỉm cười, như một đóa hoa mẫu đơn rực rỡ, cắt đứt mọi kháng cự của Tạ Khang Yên.

-Thầy chiều em đi mà. Chúng ta đi đi thầy. Em không muốn ở lại chỗ này này nữa. Mình đi đi thầy.

Giá của mình chỉ có sáu mươi vạn tệ, là thù lao của vai diễn. Ân Đình vốn không muốn nghĩ nhưng càng nhớ, càng thấy đau lòng.

Con gái yêu được ba nâng trên tay, mẹ thương như trứng, trong mắt người ta chỉ đáng giá như vậy. Họ còn nhìn con định giá. Khác nào một món hàng. Làm diễn viên là chấp nhận cho người ta ngắm nghía, ngả giá vậy sao?

Nhưng mình còn con đường khác sao? Ân Đình có thể kiên cường chống lại, song tính mạng ba mong manh như vậy. Dù biết ông sẽ đau lòng đến chết mất nếu Ân Đình chấp nhận đánh đổi theo quy tắc ngầm của làng giải trí nhưng không đổi, ngay cả cơ hội sống ba cũng không có. Ân Đình kiêu hãnh thì sao chứ? Cô có thể cứng rắn trước mặt Vạn Tư Minh một chút, anh ta cảm thấy mới lạ. Vai diễn đó dù không bị mất nhưng số tiền kiếm được qua tay công ty quản lý, chi phí thì cũng còn lại khoảng bốn năm chục vạn, có đủ để ba tiếp tục sống không?

Rồi mẹ, rồi Tiểu Quân, nếu ba có mệnh hệ nào cô cũng phải lo cho họ. Ân Đình làm sao dám chắc mình sẽ giữ được trong sạch trong muôn vàn cạm bẫy. Rồi cô cũng phải mang thân đi bán, vẫn bị bọn họ khinh khi tột cùng. Lần đầu tiên có thể bị cười nhạo, xem như một thứ công cụ câu khách. Vậy thì sao không trao cho người xứng đáng, người tốt với cô không vì Ân Đình xinh đẹp, là một diễn viên bốc lửa, có thân hình ma quỷ động lòng người.

Vì thế, đêm nay hãy để hoa vì tri kỷ mà nở rộ. Để cô phóng túng một lần đi!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Lý Do???

Quan niệm sống của Tạ Khang Yên dù đã sống ở hiện đại mấy năm cũng không bước qua được lễ lối cũ. Trước khi cưới mà xảy ra chuyện nam nữ thì phạm vào tội “tuyên dâm” rất nặng, sẽ bị người phi nhỏ. Nữ tử chủ động mời gọi đàn ông là bất trình, truy cứu sẽ là bị xử chết, bao người khinh bỉ không có được nắm mồ từ tể.

Ngày xưa, Thúy Vân cũng từng có cử chỉ phóng túng, trong lòng Tạ Yến không hề nảy lên dục vọng, còn thấy nhục nhã vì mình bị người ta trêu chọc. Còn hiện giờ, cô gái trong lòng còn táo bạo hơn Thúy Vân nữa, nhưng lại thấp lùn trong lòng Tạ Khang Yên ngọn lửa. Chỉ muốn đè cô xuống, hung hăng cho thỏa, giày vò, chà nát cô ngay tại lúc này.

Song, Tạ Khang Yên hít một hơi thật sâu trong lồng ngực, kiềm nén sự khao khát của cơ thể. Nhìn Ân Đình, anh lại cảm thấy cô đang có một nỗi niềm gì đó. Lúc chủ động ôm anh, có một tia hoảng hốt vụt qua...

Mấy hôm trước vẫn còn bình thường, hôm nay lại như vậy, chuyện không đơn giản chỉ là một vai diễn.

Trong căn phòng nhỏ, Tạ Khang Yên vẫn đang lau mồ hôi cho Ân Đình. Thực sự tư lự của cô không tốt lắm. Chắc là đã uống rượu nhưng giờ mới thấm, ngủ say rồi.

Lúc này còn khó chịu mà nôn ói nữa. May là Tạ Khang Yên nhận ra dấu hiệu, dìu cô vào phòng tắm, giúp cô ói ra. Anh còn xin khách sạn một ít dầu nóng, thoa cho Ân Đình. Hiện giờ cô ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ, đã ngủ say.

Thật là...

Sao lại suy sụp đến mức này, sao lại tỏ ra phóng túng đến mức này?

...Ân Đình thức giấc là đã hơn tám giờ sáng. Cô nhìn sang bên cạnh. Đêm qua đúng là cô ngủ thiếp đi vì mệt nhưng vẫn còn nhớ rất rõ. Ý muốn đó cũng không phải là nhất thời. Ân Đình muốn giao mình cho người xứng đáng. Song, người xứng đáng nhất dường như không muốn dây dưa với cô nữa, ngay cả khi Ân Đình chủ động cũng không hề xao lòng.

-Em ăn sáng đi!

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai. Tạ Khang Yên cầm theo một khay nhỏ, phía trên có một chén cháo nhỏ. Anh đã đích thân xuống dặn dò khách sạn, chỉ cách cho họ nấu món cháo dưỡng dạ dày này.

-Thầy Tạ...

Không có hơi men dẫn dắt, Ân Đình không thể mạnh dạn như đêm qua được. Nhưng mà... tấm lòng của anh, cô xin nhận, chẳng qua là anh quá tốt, không thích hợp với cô.

-Tôi phải đi, chắc công ty sẽ tìm cách liên hệ. Tôi chưa báo với họ gì hết. Tôi...

-Em có chuyện gì khó nói sao?

Tạ Khang Yên chột hỏi. Anh tin mọi thứ đều có một lý do.

-Không có đâu, tôi say thôi. Tôi...

-Em khóc, em nói rất nhiều. Sao lại khóc?

Như đang dỗ dành một đứa trẻ. Ân Đình không phải là người hay khóc, nhưng giờ lại thấy mắt cay cay:

-Không có gì. Tôi phải về....Tôi....

-Em nói đi!

Tạ Khang Yên chợt lớn tiếng. Ánh mắt nghiêm nghị khiến Ân Đình càng rối bời hơn.

Có tiếng điện thoại reo. Ân Đình vừa liếc qua đã vội vàng bắt máy. Giọng cô run run:

-Em bình tĩnh -Nước mắt đã lăn dài trên gò má mà vẫn cố trấn an người ta bình tĩnh, Ân Đình gần như gào lên trong điện thoại- Ba làm sao? Ba thế nào?

Ba đã bị bác sĩ cho về nhà vì không còn cơ hội. Ba còn bị ới ra máu nữa. Tiểu Quân rất sợ. Dù sao cũng chỉ là một cậu bé lớp Mười.

Ba....Tạ Khang Yên chợt hiểu ra.

Anh nghe rõ tiếng “tút...tút...” trong điện thoại. Bên kia đã cúp máy mà Ân Đình vẫn còn chưa hoàn hồn, vậy còn ngây ngẩn ngồi bịch xuống sàn.

-Ba em làm sao?

-Ba tôi- Ân Đình mếu máo- Ba tôi bị bệnh nặng lắm. Bác sĩ cho ba tôi về nhà, giờ tôi có tiền cũng không cứu được ba nữa. Tôi....

Đã có không ít tình trạng Tạ Khang Yên nhìn thấy người thân của bệnh nhân suy sụp. Ngày xưa, ca bệnh khó nhất từng khiến Tạ Khang Yên tự hào chính là nỗi xương lạnh cho một người bệnh nặng mười năm. Song bây giờ với nền y học hiện đại, công việc đó dễ dàng hơn rất nhiều. Tạ Khang Yên cũng không chắc sẽ chữa được bệnh cho cha Ân Đình. Không khéo lại khiến xói hòng bóng không.

-Chúng ta về nhà em đi!

Ân Đình ngơ ngác. Cái tin đã tác động đến cô rất lớn, giờ cứ như mất đi khả năng nhận thức. Ba Ân Đình không còn hy vọng. Tây y nói vậy, nhưng Đông y thì dù một tia sáng le lói cũng phải coi như là có hy vọng, không phải sao?

-Đi ra mua vé xe lửa, chúng ta sẽ về nhà nhanh thôi.

-Dạ....

Ân Đình ngoan ngoãn hẳn. Tạ Khang Yên thở ra nhẹ nhẹ, lại đưa tay vuốt tóc cô.

Trước đây, vẫn còn thận trọng. Nhưng giờ cũng không cần phải làm thế nữa. Nhìn thấy người ta khóc đã đau lòng như vậy, khi đối diện với cảnh Ân Đình đau khổ vật vã vì người thân ở nhà, còn khổ sở thế nào.

Mà tại sao lại phải đột ngột về quê của Ân Đình? Vì sức khỏe của ba cô trở nặng mà Tạ Khang Yên là thầy thuốc, phải cứu bệnh nhân.

Lý do cũng vụng về không kém. Ngay cả Tạ Khang Yên cũng không thể lý giải hành động của mình bây giờ nữa. Tại sao phải lo lắng cho Ân Đình nhiều như vậy, tại sao lại muốn chịu trách nhiệm với cô, tại sao lại không muốn ai đó ức hiếp Ân Đình một chút nào..?!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 22.2

Bây giờ Ân Đình mới hiểu, sao có nhiều người đều muốn có ai đó bên cạnh. Khi con gái yếu đuối nhất, có người cạnh bên lo lắng, cảm giác ấm áp lan tỏa khắp người.

-Em đói không?

Một lát thôi thì lại dịu dàng:

-Em buồn ngủ không? Ngủ một chút đi!

Khi cô nhắm mắt, người đó lại dịu dàng chỉnh cho cô tư thế thuận lợi nhất để Ân Đình có thể yên ổn ngủ. Trên xe lửa, có nhiều ánh mắt đầy hâm mộ nhìn cô.

Tạ Khang Yên kiếp trước mỗi khi thấy một đôi tình nhân ân ái thường có cảm giác rất phản cảm, cho là họ không tuân thủ theo lễ giáo. Sau này đến hiện đại, dù chuyện đó không hiếm, anh vẫn không thể tưởng tượng nổi một ngày nào chính mình sẽ không màng đến ánh mắt xung quanh, toàn tâm toàn ý quan tâm đến một người.

Cô ấy đang gặp chuyện, đang suy sụp, nếu thiếu đi cảm giác an toàn thì sẽ càng hoảng sợ. Không tốt, không tốt một chút nào.

Nhưng, khi Ân Dĩnh tựa vào vai mình đầy tin tưởng lại cảm thấy, những hành động này quả thật không tệ. Lần sau... Có thể vẫn tiếp tục làm.

-Thầy Tạ ơi, thầy khát nước không? Thầy uống nước đi!

Ân Dĩnh cũng thật dịu dàng đưa nước cho Tạ Khang Yên. Gương mặt xinh đẹp đã hồng lên đôi chút, dù là mặt mộc nhưng vẫn đẹp, nét đẹp thanh khiết, dù không khác Thúy Vân một nét song càng ngày càng thấy khác biệt. Cô là cô, Thúy Vân là Thúy Vân.

Ân Dĩnh không dám nhìn lại điện thoại thêm lần nào nữa. Cô sợ...sợ một cuộc gọi đột ngột khác. Ba sẽ không chịu nổi, không thể đợi Ân Dĩnh về.

-Thầy Tạ ơi, em sợ...Em sợ lắm.

Sau này, nếu Ân Dĩnh có thành tích, trở nên nổi tiếng, ba sẽ không thể tự hào vì cô nữa. Hồi nhỏ xú, khi nhìn tấm lưng gầy của ba nhể nhại mồ hôi khi vội vàng trở về chở con gái đi học, Ân Dĩnh từng ôm chặt lấy ba thủ thỉ: "Sau này con sẽ mua xe hơi cho ba chạy. Ba không mệt nữa đâu ba."

Xe hơi chưa mua được và có thể sẽ chẳng bao giờ mua được cho ba.

-Ngoan, ba em sẽ qua thôi mà. Không sao đâu.

Tạ Khang Yên sinh ra trong được môn danh gia, không quá gần gũi, phụ tử cũng không quá thân mật. Từ nhỏ, hình như chỉ khi Tạ Yến mười hai tuổi đã thông thạo kĩ thuật châm cứu hàng đầu của gia tộc, chính thức bước chân vào Dược đường mới khiến cha vui vẻ, vỗ vào vai như khen ngợi. Sau này không có mấy khi như thế, gặp mặt nhau vẫn là lễ tiết, trao đổi cùng nhau chuyện y thuật, chuyện triều đình.

Đời này, Tạ Khang Yên là con cưng của Tạ gia, ba hay mắng anh gần gũi. Song sau khi sống lại, Tạ Yến vốn tính tình đã vậy, cũng không chọc ông tức giận nữa. Tuy nhiên quan hệ cha con lại dần trở về như kiếp trước, đối với nhau không thân mật, đôi khi cứ như hai người bạn đồng môn, thích hợp trao đổi chuyên môn hơn là chuyện trong nhà.

-Thầy Tạ ơi, em...

-Giờ đừng nghĩ đến chuyện kia nữa. Sắp đến nhà em chưa?

-Nhà em sau khi xuống ga phải đón xe đi thêm một đoạn xa nữa. Chắc khoảng gần một tiếng mới về đến nhà.

-Ừ.

-Thầy chưa từng đến những chỗ đó. Giờ thì đã có điện nước rồi, không khổ như xưa. Chỉ là không có sóng điện thoại, khó lên mạng.

-Ừ.

Những nơi đó cũng không khổ lắm. Tạ Khang Yên vốn cũng chẳng cần đến mạng làm gì.

-Lúc nhỏ em làm gì?

-Nhà em có ruộng, ba em còn làm trong vườn trái cây của người ta nữa. Em cũng thích theo ba vào vườn hái trái cây.

Nhìn đâu cũng thấy những kỉ niệm cùng ba cả. Ân Dĩnh rom róm nước mắt khi nhận ra mọi thứ đang từ từ biến thành kỉ niệm rồi.

Tạ Khang Yên nắm lấy những ngón tay mảnh khảnh của Ân Dĩnh. Mái tóc cô đen mượt, không nhuộm màu hóa chất. Cô lại nhớ tới những trái bồ kết ba hái về nấu nước. Vùng quê yên tĩnh đó giờ đang dần thay đổi, ba mẹ không sống nổi bằng công việc nông vụ khi hai đứa con ngày càng lớn. Tiểu Quân lại học giỏi. Ba muốn cho con giấc mơ của nó. Vậy là đi lái xe cho người ta và xây ra tai nạn. Giờ ba lại...

-Em khóc đi. Cứ khóc đi!

Tạ Khang Yên kéo cô vào lòng, ép mặt cô sát vào lồng ngực. Thôi cứ để Ân Dĩnh khóc trong lòng anh cũng được. Anh không nhận ra tự bao giờ mình đã vô thức đến gần Ân Dĩnh, đã xem cô như người của mình mà che chở và trân trọng, yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Điều Trị

Nhà của Ân Đình ở sâu trong vùng nông thôn, phải đi thêm một đoạn khá dài từ ga mới tới. Xe buýt không vào được do con đường đi vào làng khá quanh co, Tạ Khang Yên thực sự không ngờ có ngày mình lại leo lên xe ngựa mới vào được làng.

Ân Đình tựa vào thành xe, có vẻ áy náy nhìn anh:

- Xin lỗi thầy ạ... Bắt thầy phải cực khổ rồi.

- Cực khổ gì - Người đánh xe ngựa là một lão nông khoảng sáu mươi đưa ánh mắt khinh thường nhìn họ - Xe ngựa của tôi là tốt nhất vùng này. Ngày chỉ chạy có 2 chuyến, ngựa mua rất đắt, dân ở đây đi lại bằng xe bò là nhiều.

Tạ Khang Yên đương nhiên không bày xích chuyện đi ngựa. Kiếp trước đây là phương tiện di chuyển chủ yếu của anh mà.

Ân Đình lâu ngày không đi xe ngựa vẫn giữ được thăng bằng rất tốt. Làng quê có nhiều thay đổi. Đồi trọc nhiều hơn, mấy con sông trong lành ngày xưa giờ đã bị ô nhiễm ít nhiều. Làng cô ở tận bên trong vùng sâu, tuy ba hay bảo là không ảnh hưởng gì nhưng nguồn nước chắc chắn chẳng còn sạch sẽ. Cạnh đó còn có một quặng khoáng sản đang khai thác dang dở thì bị người dân khiếu nại, chính phủ cho ngừng hoạt động nhưng vẫn có không ít thứ đã nhiễm vào trong đất. Hằng ngày ba phải qua con đường này vào thị trấn lái xe, vất vả trăm bề, vậy mà đến cuối đời vẫn...

Tạ Khang Yên nhạy cảm trông thấy đôi mắt đang dần đỏ lên của Ân Đình. Anh nhẹ nhàng xích gần cô hơn, tuy cứ chỉ không có gì vượt ngoài khuôn khổ nhưng vẫn làm Ân Đình ấm lòng, rất ấm lòng.

- Cô là con ai trong làng đó nhỉ? Trông cũng quen.

So với Ân Tiểu Nhân lúc trước Ân Đình đã thay đổi không ít. Da trắng hơn do được bảo dưỡng bằng mỹ phẩm mà công ty cung cấp. Dù chỉ mặc áo sơ mi, quần jean đơn giản nhưng vẫn khác hẳn người vùng này, nhìn là biết người đến từ các thành phố lớn ngay.

- Dạ, cháu là con của ông Ân Thao.

- À tôi biết. Lão Thao có con gái làm minh tinh thành phố mà. Giờ cô đã là minh tinh chưa? Tôi có xem phim cô đóng một lần rồi. Lúc đó lão Thao hay đi khoe mọi người, báo nào đăng phim đó cũng mua hết, còn phát cho khách đi xe ngựa của tôi cùng xem.

- Dạ.

Ba tự hào về Ân Đình. Dù cô chỉ là diễn viên tuyến 2, tuyến ba hay thậm chí là không có tên tuổi đi chăng nữa. Ân Đình đã làm gì được cho ba, hay chỉ có thể nhìn ông yếu dần, có thể sẽ ra đi trước mắt cô?

- Lão Thao nghe nói là bệnh nặng. Cô ở thành phố lớn, giờ mang ba ra ngoài đó chữa bệnh hả?

- Dạ...

- Ủ, thuốc ở thành phố dù đắt nhưng bác sĩ ở đó giỏi lắm. Chắc sẽ hết bệnh nhanh thôi.

- Dạ...

Mắt Tạ Khang Yên lướt qua cảnh vật ven đường. Lúc này anh mới nhìn thấy vài cây thuốc quen thuộc ở kiếp trước. Dù cũng có thể tìm ở các hiệu thuốc ở thành phố nhưng so với những cây thuốc tự nhiên này, dược liệu đó không tốt bằng. Bộ kim châm đem theo chẳng biết có tác dụng gì không?

Xe ngựa dừng lại trước cổng làng. Làng An Lăng cũng không đến nỗi nghèo khó song do chủ yếu làm nông nghiệp nên chẳng có vẻ trù phú như thị trấn lớn. Nhà Ân Đình là nhà tường, mái ngói khá cổ kính. Bên trong nhà vắng lặng. Con chó thấy Ân Đình còn sủa lên vài tiếng rồi như mới nhận ra chủ cũ, vẫy đuôi mừng.

Lòng Ân Đình như lửa đốt. Cô vội chạy vào nhà, không kịp lấy hành lý. Tạ Khang Yên đưa tiền cho ông lão chủ xe ngựa, ông ta nhìn theo bóng Ân Đình, lắc đầu:

- Lão Thao nghe nói là không xong rồi. Con gái ông ấy có đưa lên thành phố lớn chắc cũng vậy. Nát bết gan ruột cả rồi.

Lục phủ ngũ tạng do bệnh lâu ngày có thể điều dưỡng bằng kim châm thông khí huyết. Gia gia còn có một phương pháp rửa máu khá đặc biệt, chỉ truyền lại cho con cháu Tạ gia. Chỉ là không biết ông cụ còn đủ sức chịu đựng không.

Tạ Khang Yên nghe thấy trong nhà có tiếng khóc to của Ân Đình. Cả tiếng gào khóc của phụ nữ lớn tuổi nữa. Anh vội chạy vào.

Bên trong ông Ân vừa phun ra một ngụm máu. Máu không hẳn là đỏ tươi mà hơi tím lại chứng tỏ khí huyết lưu thông không tốt. Nhưng vẫn còn hơi thở. Chưa tắt hơi hẳn, gia gia từng nói: “Thầy thuốc thấy người còn một hơi thở vẫn phải cứu, cứu đến khi nào không cứu được nữa thì thôi.”

Tay nhanh chóng lấy bộ kim châm trong người ra, Tạ Khang Yên ngồi xuống giường, chạm đầu ngón tay vào mạch của ông Ân nghe mạch. Mạch đập loạn, lúc nhanh, lúc yếu. Cảm giác cũ quay lại trong cơ thể. Loại mạch chứng này chưa phải là chưa từng gặp. Khí huyết bị tắc, lập tức khai thông.

Ân Đình và người nhà đều kinh ngạc khi Tạ Khang Yên cầm kim châm cứu vào người ông Ân. Ngay cả đỉnh đầu cũng cảm nhẹ vài cây kim. Động tác rất nhanh và chuẩn, gương mặt anh nghiêm túc. Hơi thở ông Ân khò khè lên xuống nhưng mắt không còn trợn ngược lên nữa. Cũng không còn phun máu như lúc nãy, dọa cả nhà phải kinh hoàng.

-Em đi nhúng khăn ướt, trải giường lại cho bác, chuẩn bị một lát xong thì để bác sang nằm. Còn cậu -Tạ Khang Yên quay sang cậu trai trẻ có khuôn mặt tương tự Ân Đình, hắng giọng -Cậu đi tìm thêm một người đàn ông nữa, giữ chặt lấy tay chân bác. Tôi châm cứu thêm một số huyệt vị, người bệnh sẽ cảm thấy đau và vùng vẫy, không cần thận làm lệch kim cắm ở vùng khác, hậu quả không tốt đâu.

-Dạ...

Ba không còn vật vã như lúc nãy nữa, cũng không phải như hấp hối, bảo hai chị em Ân Đình làm gì cũng được. Ngay cả bà Ân sau khi trấn tĩnh cũng vội vàng tuốt xuống giường, đi hỗ trợ Ân Đình nấu nước nóng, lau người.

Động tác Tạ Khang Yên vẫn rất nhanh và chính xác. Châm hết một lần các huyệt vị, sau đó đảo ngược lại. Tay vẫn đặt nhẹ trên cổ tay ông Ân. Khi huyết đảo ngược, cơ thể lâu ngày suy nhược. Trong đầu anh hình dung ra vài vị thuốc từng kê ở kiếp trước, trong đó có vài loại cây cỏ không biết có thể thấy ở thế giới này không?

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Điều Trị (2)

-Anh ơi, những cây này có phải không?

Từ hôm đó, Tiểu Quân bỏ luôn cả kỳ nghỉ, đi theo Tạ Khang Yên như hình với bóng. Tình trạng của ba, bác sĩ nói là không còn hy vọng nhưng anh Khang Yên có thể cải thiện được. Mấy ngày nay ba không ói ra máu nữa, cũng đã nuốt được mấy ngụm cháo và sữa. Anh ngày nào cũng chuyên tâm châm cứu, nhìn dáng vẻ chăm kim, thu kim mà Tiểu Quân chợt liên tưởng tới mấy cảnh trong phim hay chiếu. Song anh Khang Yên đã giúp đỡ, chữa cho bệnh tình ba khá hơn đôi chút, mẹ và chị Ân Đình đều khóc nức nở. Tiểu Quân không khóc nhưng cậu bé đã có một mục tiêu để vươn đến: sau này là một bác sĩ trung y giỏi, ba có tái phát bệnh cũng có thể chữa cho ba.

-Không phải -Tạ Khang Yên xem xét những chiếc lá cây Tiểu Quân vừa hái về, đưa lên mũi ngửi nhẹ -Loại cây kia có hình dạng tương tự như thế. Nhưng không phải loại này.

Anh Khang Yên ngoài chữa bệnh cho ba thì không muốn ra ngoài nên có nhiều điều ở làng chưa biết, Tiểu Quân đều xung phong giúp đỡ. Lúc giả thuốc, pha thuốc giùm người đều có bóng dáng cậu. Ba bớt bệnh, Tiểu Quân rất vui, làm gì cũng thật tận tình.

Một cao, một thấp quanh quần bên sườn dốc thung lũng. Tạ Khang Yên tìm thuốc, còn Tiểu Quân lăng xăng theo anh như cái bóng, nhìn cũng buồn cười.

Hái về một mớ lá thuốc, Tạ Khang Yên vừa về tới nơi là đã đi thẳng vào trong để sao và thử thuốc. Tiểu Quân vừa định theo vào thì đã bị kéo ra:

-Em đi theo thầy Tạ hoài như vậy, coi chừng làm anh ấy phiền đó.

-Anh ấy không phiền đâu, còn cho em tập sao và thử thuốc. Hay lắm!

Giờ trong mắt Tiểu Quân, Tạ Khang Yên như thần tiên trên trời giáng xuống. Lời anh nói là chân lý, mọi việc anh làm đều đúng đắn, đều rất hay.

Bên giường, Tạ Khang Yên chăm chú nghe mạch trong ánh mắt lo lắng của mọi người. Ông Ân nửa mê nửa tỉnh, còn rất mệt nhưng lúc sáng đã nhận ra vợ con. Mắt ông rom róm nước, không ngờ còn có dịp gặp lại người thân.

-Sao rồi ạ? Ba của Tiểu Nhân sao rồi?

-Khá hơn hôm trước nhưng khí huyết vẫn còn bế tắc. Vẫn phải tiếp tục châm cứu, dùng thuốc.

-Vậy có nguy hiểm không?—Ân Đình vội hỏi ngay- Ba em...ba em có thể chữa khỏi không ạ?

Gương mặt bà Ân, Tiểu Quân và Ân Đình đều sáng lên một tia hy vọng. Trước đây ông Ân nằm viện, ngày nào cũng trôi qua trong héo mòn. Bác sĩ không ít lần đến nhìn, đến khám, đều chỉ những bản chụp X-quang mà thờ dài. Nhưng hôm nay qua vài ngày trị liệu, Tạ Khang Yên không thờ dài, khám bệnh, châm cứu, bốc thuốc đều chuyên tâm. Ông Ân không còn ói ra máu nữa, sắc mặt rõ ràng đã khá hơn.

-Cũng cố gắng hết sức thôi.

Nếu ở kiếp trước thì có thể chắc chắn. Kiếp này được liệu không biết có tìm đủ, và lại không khí không còn trong lành như trước, những bệnh chưa gặp càng lúc càng nhiều.

Cơ thể ông Ân có một khối u. Nếu dùng thuốc và châm cứu để ngăn sự phát triển, sau đó tiến hành bóc tách. Kiếp trước, mổ bụng người sẽ bị cho là phép ma quỷ, không ai chấp nhận. Kiếp này đó gọi là phẫu thuật. Tạ Khang Yên cũng đã học cách mổ tách nhưng Trung y truyền thống chủ yếu dùng thuốc điều trị, chưa từng thử phương pháp phẫu thuật bao giờ.

Quan trọng là sau khi bóc tách, có ngăn chặn hoàn toàn sự phát triển lây lan của khối u trong người ông Ân không?

-Có hy vọng là được. Cháu giúp ông nhà cô với, cứu được ông ấy, cô tạ ơn cháu lắm. Cả nhà cô đều biết ơn cháu.

-Dạ....Không sao.

Tạ Khang Yên bắt gặp ánh mắt như van nài, ngân ngán nước của Ân Đình. Trái tim anh mềm nhũn, đầu cũng tự giác gật lúc nào không biết. Dù bệnh nhân nào cũng là cố gắng hết sức, nhưng với người thân của Ân Đình, sự cố gắng đó đi kèm với trách nhiệm, trách nhiệm phải làm được, không làm cho cô bị tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tình Ý

Cách chữa bệnh của Trung y xưa và hiện đại đã khác, hướng gì Tây y và Trung y còn khác biệt rất lớn nữa. Khối u trong người ông Ân hiện tại đa số đều phải dùng phẫu thuật và xạ trị, đưa hóa chất vào người để chữa trị. Nhưng đưa hóa chất vào người cũng như độc được ngày trước, cũng chẳng phải là biện pháp tối ưu.

Tạ Khang Yên mất không ít thời gian nhưng vẫn chưa thể tìm ra được phương pháp tối ưu như mong muốn, đành phải trước mắt tìm cách khống chế bệnh phát triển, tìm thêm một số loại thảo dược thích hợp, tuy hiệu quả không thể so với thuốc trước đây nhưng cũng đành chịu. Khả năng phẫu thuật bóc tách của anh vẫn chỉ dừng ở mức độ học hỏi, không dám tùy tiện thực hiện ca mổ trên cơ thể người, huống gì lại là “thân phụ” của Ân Đình.

-Ba ơi, ba thấy trong người sao rồi ạ? Có đỡ hơn không ba?

Ông Ân mở mắt nhìn con gái. Lòng ông cũng không ít đau xót khi Ân Đình ngày càng tiều tụy. Cô có lẽ là đã khóc nhiều nên mắt vẫn còn sưng, làn da tái nhợt hẳn đi:

-Đừng lo cho ba quá....Ba không sao. Ba thấy rất khỏe.

Đương nhiên trên đời này không có loại thuốc tiên nào mà hay đến vậy. Ân Đình cũng nhìn ra ba đang trấn an con gái, nước mắt cô lại ứa ra dù cô cố gượng cười.

-Ba ăn cháo đi ạ, không sao đâu.

-Cậu trai đó là bạn trai của con à?

Đến bây giờ ông Ân vẫn còn cảm thấy áy náy khi vì mình mà Ân Đình quyết định ở lại làng giải trí, kiếm tiền phụ giúp gia đình. Mấy năm trước ông còn vì nôn nóng kiếm chút tiền mà lái xe gây tai nạn, phải bồi thường số tiền rất lớn khiến Ân Đình càng thêm vất vả. Giờ đây nợ mới trả được một ít, ông lại đổ bệnh, không biết còn phải tốn bao nhiêu tiền của, lại làm khổ vợ con.

Nhưng – ông đi rồi, người thân của mình bỏ lại cho ai chăm sóc. Tiểu Đình cũng chỉ là đứa con trẻ người non dạ, dù là làm diễn viên song cũng chỉ là cô gái nhà quê lên tỉnh, không tiền bạc, không có mối quan hệ. Nhà này ông mất đi chỉ còn lại mẹ góa con côi đơn lẻ mà chống chọi, liệu sẽ được bao lâu?

Giờ đây, Ân Đình đột ngột đưa về một chàng trai trẻ. Cũng rất khôi ngô tuấn tú, lại đang chữa trị cho ông nữa. Cũng xem là đôi lứa xứng đôi.

Mặt Ân Đình đỏ lên. Cô lắc đầu:

-Không phải đâu ạ. Thầy Tạ là cố vấn Trung y cho phim mới của con, nghe nói ba bị bệnh nên thầy muốn đến xem.

-Không phải bạn trai à?

-Dạ.

Ông Ân có chút nuối tiếc...Giới diễn viên đó rất phức tạp. Nghe Tiểu Quân nói, cần phải có “đoàn đội”, sao tác gì đó thì mới nổi tiếng được. Nổi tiếng hay không, không quan trọng. Con gái xuất hiện trên màn ảnh, vai phụ hay chính cũng được, đều làm ông thấy tự hào.

Vì con gái đã trưởng thành rồi.

Tạ Khang Yên bước từ ngoài vào, không biết có nghe câu nói đó không mà vẫn thản nhiên mang thuốc đã hái đi phân loại. Ân Đình có chút thấp thỏm. Cô bỗng có một sự lo sợ vui vơ nào đó. ...Không biết anh ngoài mấy chữ bồn phận và trách nhiệm kia có thực sự để ý tới cô không!

-Thầy Tạ à...Em...

Cho ba uống thuốc xong, Ân Đình đến gần bên anh. Tạ Khang Yên không nói gì, chỉ lẳng lẳng làm việc. Thái độ chăm chú của anh làm cô không dám làm phiền.

-Tiền thuốc là bao nhiêu ạ? Em gửi lại thầy....

Ánh mắt của Tạ Khang Yên nhìn cô thật khó tả. Nghiêm nghị, lạnh lùng, xa lạ. Ân Đình đâm ra ngượng ngùng, chôn chân tại chỗ. Từ lúc anh cầm kim châm cho ba, vị thế trong lòng cô đối với anh đã thay đổi. Cứ cảm giác Tạ Khang Yên xa xôi vạn trượng, là một ân nhân, một vị thần mà người phạm tục như cô không dám đến gần.

Cô không nhìn thấy, vị thần đó có đồ cả mặt. Vị thần đó bặm môi khó chịu. Tiền thuốc? Quan hệ cả hai chỉ là thầy thuốc và người nhà của bệnh nhân sao?

-Đương quy, câu tử, mật tra, mua rất dễ ở tiệm thuốc. Nhưng sa toản, cơ vụ, khan đằng là những vị thuốc không có trong sách Trung y, em nghĩ sẽ mua được với giá bao nhiêu tiền?

-Thầy Tạ, em...

-Nếu tôi nói là chữa bệnh cho bác hết mấy trăm vạn, em có số tiền đó không?

-.....

-Không có thì sẽ làm gì? Nhận phim, đi ca vũ, làm hết mọi chuyện hả?

-....

Ân Đình im lặng. Cô nhớ ngày xưa khi tranh cãi, người đó cũng từng bắt lực khi nhớ đến số tiền Ân Đình đang cần. Người đó cũng bao lần dẫn vật mỗi lần Ân Đình ăn mặc hở hang một chút theo yêu cầu vai diễn hoặc tham gia hoạt động, không thích cô gặp gỡ người khác, nếu nhìn thấy sẽ nghĩ tới chuyện Ân Đình vì tiền mà làm những chuyện chẳng trong sạch. Bây giờ thầy Tạ lại hỏi như vậy. Bỗng dưng có chút tủi thân.

-Tôi không thích em làm ca vũ, cái gì cũng làm để kiếm tiền.

-.....

Bàn tay Tạ Khang Yên ấm áp, chạm khẽ vào má Ân Đình. Cô đang đứng gần anh hết mức, như trên tàu, đã dựa vào nhau.

Tai Tạ Khang Yên đỏ ửng nhưng giọng nói lại thật dịu dàng.

-Nên tôi sẽ kiếm tiền. Tôi sẽ chữa bệnh cho bác. Không để em phải vì kiếm tiền mà vất vả nữa. Không cần...

Anh kéo nhẹ cô vào lòng. Ngoài cửa, bà Ân đang rơi nước mắt. Không phải vì Tạ Khang Yên đã chữa bệnh cho ông Ân mà bà có cảm tình với cậu ta như vậy. Mấy ngày ở chung, bà để ý. Con người đó tuy luôn rất khách khí, ít khi cùng Ân Đình thân mật nhưng ánh mắt của anh luôn vô thức tìm kiếm bóng hình cô bất cứ khi nào có thể. Ánh mắt dịu dàng và ấm áp. Nếu Ân Đình có một người như thế bầu bạn, vợ chồng bà đã có thể nhẹ lo rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Gánh Nặng Của Mỗi Người

Tình hình ba vừa mới tạm ổn, đã có người đến nhà đòi nợ. Món nợ hơn 1 triệu tệ, chỉ mới trả được chưa hết một nửa. Người đòi nợ cũng đã xem vài bộ phim Ân Đình đóng, còn mĩa mai cô làm “minh tinh” mà không có tiền trả dứt cho xong món nợ “nhỏ”. Ân Đình chỉ biết cúi đầu.

Bà Ân vịn lấy vai con gái. Gánh nặng dồn hết trên đôi vai gầy guộc. Mấy năm nay ngoài việc kiếm tiền trả nợ, Ân Đình nào có gì cho riêng mình. Giờ mới kiếm được một chàng trai tốt thì ông Ân lại lâm bệnh ngặt, không biết có thể trụ được bao lâu.

Ân Đình mở điện thoại. Có không ít cuộc gọi từ công ty. Cô bấm nút gọi lại. Phía bên kia người nghe máy vẫn chưa hết bức bối, gần như gào lên:

-Cô chết dí ở xô nào vậy? Sao bây giờ mới gọi lại?

-Ba tôi bị bệnh – Ân Đình giải thích ngắn gọn – Tôi đang ở quê.

Ân Đình là người con hiếu thảo, coi trọng người nhà, cả công ty đều biết. Giọng người quản lý cũng dịu hẳn đi.

-Có phim cho cô đóng. Nữ phụ 3. Về mà thương lượng hợp đồng.

So nhan sắc, so khả năng, giao cho Ân Đình vai này không sai. Nữ phụ 3 thời gian xuất hiện khá nhiều, sau này có một đoạn tình duyên với nam phản diện. Số phận khá bi thảm song dễ gây cảm tình cho người xem, là một vai diễn tốt. Xem ra lần này bà chủ thật tình muốn nâng đỡ Ân Đình rồi.

-Nhưng mà ba tôi...

-Cô phải chọn thôi. Giữa ba cô và cơ hội, chẳng ai đợi một nữ phụ 3 đâu.

Ân Đình cũng hiểu nguyên tắc đó. Dù gì mình cũng chỉ là nữ phụ, quyền lên tiếng cũng không có. Chưa nói đến việc kiếm tiền trả nợ, nếu không nghe sắp xếp của công ty thì lại phải bồi thường hợp đồng không nhỏ. Mà tiền, là thứ Ân Đình không có nhiều nhất lúc này.

-Con phải đi rồi!

Ba vẫn còn nằm trên giường bệnh, vậy mà lại phải đi đóng phim mới. Tâm trạng Ân Đình như chìm xuống đáy. Nhưng ngoài cách đi làm việc, cô còn có thể làm gì?

Tạ Khang Yên đang rút kim khỏi người ông Ân sau một đợt châm cứu mới. Ân Đình đi, là điều không ai muốn. Anh cũng vậy. Anh không muốn cô tiếp tục làm công việc đó, làm một diễn viên cho người ta ngắm nghía, trêu đùa, đánh giá. Nhưng Tạ Khang Yên cũng không còn là thế gia công tử được môn cao quý. Số tiền hơn một triệu tệ đó, trong lúc này bản thân anh cũng lực bất tòng tâm.

Tiểu Quân hay làm nhảm, kể về người yêu đầu của chị đã phũ phàng với chị thế nào sau khi chị trở thành diễn viên. Tạ Khang Yên từng có chút khinh thường anh ta. Song bây giờ anh phần nào hiểu được cảm giác của anh ta lúc đó. Bất lực, tự trào phúng mình vô dụng, dần dần sẽ vun đắp nên những nghi ngờ không đáng có, làm lệch đi mối quan hệ vốn rất đẹp ban đầu.

-Thầy Tạ....Em...

-Em cứ về Bắc Kinh đi. Tôi chăm sóc cho bác. Bệnh của bác ít nhất phải điều trị 1 tháng thì mới có kết quả được.

Tạ Khang Yên vốn cũng muốn dặn dò thêm nhiều điều nữa. Nhưng tới lúc này vẫn chưa có tư cách nói. Chỉ có thể nhẹ nhàng chúc bình an, đưa cô xuống ga tàu, mua vé, tiễn cô bước lên tàu.

Khi đi có cặp, khi về chỉ lẻ loi có một người.

-Thầy Tạ, chuyện của ba em, nhờ thầy....

-Em yên tâm. Đi đường bình an.

Tàu rời ga. Trong bong tàu, Ân Đình không dám nhìn ra cửa sổ. Cô sợ nhìn thấy dáng người dong dong đó. Sợ lắm những thứ gọi là kỉ niệm. Trước đây, cũng có người tiễn cô lên Bắc Kinh trong một chuyến tàu như vậy. Sau đó là tan vỡ. Lần này, người tiễn -lại chưa có một lời thổ lộ. Chỉ có câu nói “tôi nuôi em” mông lung như sương như gió... Liệu có thể tin sao?

-Đĩnh nhi, Đĩnh nhi....

Điện thoại báo tin nhắn đến. Là một tin ngắn gọn, không có icon, chỉ là những dòng chữ ngay ngắn nối tiếp nhau.

-Đến Bắc Kinh bình an.Đừng nhận vai có cảnh thân mật nhiều quá. Tôi sẽ...

Vốn sẽ là “tôi sẽ ghen” nhưng Tạ Khang Yên đã dừng lại. Vốn anh cũng chưa nói cho cô gái ấy tình cảm trong lòng mình, thế thì sao lại có thể nói là sẽ ghen. Tư cách gì để phải “ghen”.

Mỗi Ân Đình thoáng nụ cười nhẹ. Trái tim cô bỗng trở nên ấm áp. Sẽ ghen. Có gan tị rồi mới trở nên ghen.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Người Đại Diện Mới

Bộ phim mới theo rumor (tin đồn) sẽ khởi quay vào đầu tháng. Thẩm Hân Linh là nữ chính, nữ số hai ban đầu cũng muốn Ân Dĩnh đóng nhưng gần tới ngày quay thì công ty đối tác lại muốn gửi “gà”. So sức hút với một thần tượng mới có chỗ dựa, Ân Dĩnh không bằng được. Nhưng công ty cũng tranh thủ được vai nữ ba cho cô,

Nữ ba Âu Huệ, có tài hoa, có trí tuệ, chỉ là trót yêu nhầm người.

Yêu nhầm người...

- Ân Dĩnh. Đóng vai Âu Huệ.

Trong buổi họp báo, Ân Dĩnh mặc chiếc váy do stylish chọn. Màu vàng nhạt thể hiện khí chất cao quý. Như Âu Huệ vậy. Là thiên kim tiểu thư của thừa tướng phủ, huệ chất lan tâm.

Cánh phóng viên cũng có người nhận ra cô từng có mặt trong đoàn phim Y nữ. Phim của đạo diễn Vương thường thu hút giới truyền thông bàn tán. Có được một vai trong phim của ông không phải dễ. Hơn nữa lần này công ty quản lý của Ân Dĩnh lại đầu tư tiền vốn, việc đưa gà nhà vào không lạ. Mọi người hào hứng đặt câu hỏi. May mà tất cả đều trong dự liệu nên Ân Dĩnh không mấy khó khăn đã vượt qua.

Khi trở về công ty, Ân Dĩnh được nhắc vào trong phòng họp. Thẩm Hân Linh đã chờ sẵn, cạnh cô ấy là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi. Thấy Ân Dĩnh, ông ta mỉm cười:

- Chắc đây là cô Ân?

- Vâng ạ.

- Đây là tổng quản lý của công ty chúng ta, quản lý Trần. Ông ấy sẽ sắp xếp người đại diện cho em.

Quản lý Trần đã có không ít kinh nghiệm làm việc trong các công ty quản lý lớn. Tuy nhiên ông ấy lại không có tầm nhìn xa, nhiều lúc cách xử lý vẫn để không linh hoạt khiến nghệ sĩ càng thêm rắc rối. Song Ân Dĩnh chỉ là một diễn viên nhỏ, có trở thành tiểu hoa lưu lượng hay không vẫn còn cách rất xa.

- Cô Ân còn trẻ nên đại diện cũng nên là người trẻ tuổi. Cô thấy cậu Tân thế nào?

- Tân Vĩnh à?

- Vâng.

Tân Vĩnh mới vào làm việc hơn một năm, đã từng là trợ lý cho Dương Khiêm - tiểu sinh nổi tiếng nhất của công ty hiện nay. Tính cách Tân Vĩnh ôn hòa nhưng không dứt khoát, đã có vài lần có sai lầm khiến tai tiếng của Dương Khiêm nổi lên. Hiện nay quản lý Trần đổi qua trực tiếp đi cùng Dương Khiêm, xem như cũng là hình thức giám sát cậu ta. Tân Vĩnh vẫn còn hợp đồng nhưng chưa theo ai. Theo Ân Dĩnh, với tính cách có phần thụ động đó, liệu có được không?

- Em thấy thế nào?

Thẩm Hân Linh cũng hơi phân vân. Dù sao Ân Dĩnh cũng mới chính thức nhận vai lớn trong dự án quan trọng, nếu người đại diện không linh hoạt thì cũng ảnh hưởng không ít. Tuy nhiên hiện tại các diễn viên trong công ty đều đã có người đại diện, ít ai chịu rời khỏi người đang có sức ảnh hưởng để theo một diễn viên xuất đạo mấy năm mới có vai lớn đầu tiên.

- Tùy công ty sắp xếp thôi ạ.

Người đại diện sẽ là người thay mặt diễn viên trong nhiều trường hợp. Ân Dĩnh cũng không quan tâm đến việc ai làm công việc đó. Hiện nay cô cần chuyên tâm làm việc, kiếm thêm nhiều tiền để giải quyết chuyện nhà mình.

- Vậy cũng được - Thẩm Hân Linh vẫn còn chút do dự nhưng cũng phải cho qua - Ông gọi Tân Vĩnh đến bàn giao công việc cho anh ta. Từ nay anh ấy quản hết mọi việc của Ân Dĩnh.

- Vâng.

Tân Vĩnh là một trạch nam điển hình. Trước đây làm trợ lý của Dương Khiêm, tính cách mềm dẻo, có phần rụt rè, có khi còn bị Dương Khiêm trêu tức đến đỏ mặt tía tai. Hiện giờ không làm việc cho Dương Khiêm nữa nhưng cũng rất chăm chỉ, ngày nào cũng đến công ty chờ việc, là mẫu người tận tâm. Tiếc thay trình độ không cao, chẳng có mấy mối quan hệ. Thẩm Hân Linh dự định sắp xếp tạm thời như thế, sau này Ân Dĩnh có chút tên tuổi rồi sẽ đổi người.

- Quản lý Trần... Cô Thẩm...

Mười phút sau, Tân Vĩnh đã lên đến. Vẫn là vẻ điển hình của trạch nam với mái tóc lòa xoà phủ trán, che gần hết các đường nét khuôn mặt. Song Ân Dĩnh lại bất ngờ, ẩn sau đó là một đôi mắt sáng như sao, tuy chỉ thoáng vụt qua.

-Tần à, từ nay cậu phụ trách công việc cho cô Ân nhé. Hợp tác vui vẻ.

-Vâng.

Tần Vĩnh dùng một tay bắt lấy tay Ân Đình. Thầm Ân Linh cũng nhạy cảm nhận ra sự khác biệt. Bình thường anh ta ít khi đứng thẳng, hay cúi người, có lúc lại tìm cách lẩn tránh ánh mắt người nhìn.

-Cô Ân giúp đỡ. Hợp tác vui vẻ.

Bàn tay anh ta lạnh. Ân Đình rút tay lại nhanh chóng, lòng không hiểu sao lại thoáng dâng lên nỗi bất an.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 26.2

Sau một giấc ngủ dài tỉnh lại, bỗng nhiên trở thành một tên dờ người dờ ngơ, tâm trạng “hắn” có vẻ không tốt lắm. Gã này uống thuốc quá liều, dờ sống dờ chết. Khi tỉnh lại, may là cơ thể vẫn còn có phản ứng. Tần Vĩnh ới hết những viên thuốc trong bụng, cả buổi nằm bẹp dưới giường mới có thể gượng dậy ra ngoài.

Lạ lùng thay, ký ức vẫn vẹn nguyên trong đầu. Chủ nhân của thân thể này lại có nội tâm yếu ớt như vậy. Thì ra có thể vì một kẻ đối xử tệ với mình mà bị thương đến thế. Khác với “hắn”, lòng luôn phẳng lặng- chẳng đau vì ai cũng không hạnh phúc vì ai.

Công việc cũ, trong thời đại này không thể tiếp tục. Nhưng thân xác vẫn còn sống, vẫn phải sống. Muốn sống thì phải ăn, phải uống. Đời này người ta không trả tiền cho người khác, chỉ để giết người đầu.

-Quản lý Tần, từ nay nhờ anh giúp đỡ nhiều hơn.

Trong ký ức còn sót lại, không có cô gái này. Nhưng cô ấy tốt thì mình mới tốt được. Tần Vĩnh khẽ mỉm cười:

-Ừ. Bắt đầu công việc đi!

Công việc trước đây của “hắn” là một sát thủ. Sát thủ trong một gia tộc có truyền thống cha truyền con nối. Có nhiều cách tiếp cận con mồi mà “hắn” phải học. Giết người không chỉ dùng một dao kết thúc sinh mạng. Gia tộc của “hắn” còn nhận những thỏa thuận làm ăn “giết hồn người sống”. Những sát thủ đến bên con mồi, âm thầm phá hoại họ, khiến họ mất đi những điều đáng quý nhất, chết dần mòn trong đau khổ. Là người thừa kế của gia tộc, “hắn” không ít lần tham gia vào những lần “vạch kế hoạch” của gia tộc, cũng học không ít kỹ năng cần thiết để sinh tồn.

Hiện nay công việc mới của Tần Vĩnh là trợ giúp cô gái này nổi tiếng. Cô ấy là một diễn viên nhỏ, muốn nổi tiếng thật chẳng đơn giản. Tần Vĩnh cũng đã xem qua hồ sơ của cô ấy. Không bon chen danh lợi, không màng bị hắt, chỉ cần một vai diễn nhỏ cũng đã thỏa mãn. Mà cái thế giới này, không cạnh tranh, không sao tác thì có thể nào thành công được? Cô ấy chỉ là một diễn viên nhỏ bé, còn Tần Vĩnh hoàn toàn yếu thế trong giới này, chẳng có một mối quan hệ nào để Ân Đình dựa vào.

-Đây là lịch trình của cô Ân, anh nhận lấy đi!

Tần Vĩnh cầm lấy tờ giấy từ người phụ trách hành chính. Mấy ngày tới sẽ có buổi đọc kịch bản, thử trang phục, họp báo. Phía dưới có mấy dòng ghi chú, nhắc nhở hôm đó phải đi lấy trang phục cho Ân Đình ở đâu.

Ân Đình gọi điện thoại về nhà ngay sau đó. Cô rất nóng lòng biết tình hình ba mình. Không biết ông...

-Sao rồi ạ? Ba sao rồi?

Về mặt Ân Đình gần ra hơn chút, nhẹ nhõm hơn bởi tin ba vẫn khỏe, đã nuốt được thêm một ít cháo. Em trai còn hào hứng bảo sẽ cùng Tạ Khang Yên vào rừng tìm thuốc. Mong là có thể cứu được ba. Hy vọng bây giờ đã lớn hơn rồi.-Ba của cô bị gì ạ?

-Dạ....Ba tôi bị bệnh nặng. Nhưng cũng ổn hơn rồi.

Ân Đình không muốn mang đời tư ra thể hiện quá nhiều trước công chúng. Nhưng đời tư nghệ sĩ lại có sức thu hút công chúng....Tần Vĩnh thoáng nhíu mày rồi lại cầm cúi xuống tờ lịch làm việc cả ngày nay.

-Lát nữa cô đến phòng tạo hình để thử tạo hình mới. Rồi may đo trang phục luôn.

-Dạ....

Tần Vĩnh hơi tựa người vào tường, âm thầm tính toán. Làm ngay bây giờ thì có thể mang tới hiệu quả ngược, chưa có tiếng tăm mà đã làm màu là người con hiếu thảo. Cách này chỉ dùng được khi Ân Dĩnh có biến cố gì, sau đó báo chí tình cờ phát hiện ra sự việc. Nhưng “biến cố” đó là gì, hiệu quả thế nào để đạt tới kết quả cao?

Làm người đại diện cho một nghệ sĩ không phải là chuyện đơn giản. Cô ấy flop thì bản thân Tần Vĩnh cũng chẳng có gì. Chẳng có một thứ gì!

-Anh Tần ơi, có người muốn gặp anh!

-Ừ.

Hôm nay cũng là ngày Dương Khiêm họp báo ở khu bên cạnh về bộ phim mới của anh ta. Theo ký ức của Tần Vĩnh để lại, Dương Khiêm là người duy nhất có vị trí trong những người Tần Vĩnh quen biết trong giới giải trí. Anh ta tuy không phải là diễn viên thực lực nhưng đẹp luôn là ưu điểm. Dương Khiêm xuất đạo 9 năm, cũng chỉ nhờ một bộ phim mà nổi tiếng như cồn. Tính tình anh ta đối với nhiều người không tốt nhưng với “đoàn đội” thì chưa bao giờ xử tệ. Để Ân Dĩnh được chú ý đôi chút, chẳng thể phủ nhận vai trò của Dương Khiêm.

Tần Vĩnh dẫn Ân Dĩnh đi vào phòng tạo hình, hóa trang. Ngồi ngắm cô một chút rồi “hắn” mới đứng dậy. Thời gian thử trang phục cũng không phải muốn ngắn là ngắn được. Gặp lại Dương Khiêm một chút, nhờ hắn chiếu cố Ân Dĩnh thêm chút nữa. Cô ấy mau nổi tiếng, công việc thuận lợi, Tần Vĩnh mới có cảm giác thắng lợi trong lòng.

*Nam chính 2 – câu chuyện này sẽ đi sang hướng khác, tập trung vào chuyện của hai đôi nam nữ chính. Tác giả chỉ muốn nói là anh ấy cũng không thích những phù hoa của làng giải trí, chỉ mong nhân vật của mình được sống hạnh phúc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngược Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.